அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய முதலாவது நிருபம்

கொரிந்து அக்காலத்தில் பிரசித்தி பெற்ற வணிகத் துறைமுகமாக இருந்த செல்வச் செழிப்புமிக்க ஒரு பட்டணமாகும். நகர கடல் மார்க்கங்கள் அனைத்தும் கொரிந்து பட்டணத்தினூடாகச் சென்றதினால், மக்கள் வந்துபோகும் முக்கிய இடமாகவும் இருந்தது. பல இன மக்கள் இப்பட்டணத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர்.

கொரிந்து செல்வச் செழிப்புமிக்கதாக இருந்தாலும்கூட அது ஒழுக்கக் கேடான ஒரு பட்டணமாகவும் இருந்தது. இப்பட்டணத்திலிருந்த காதல் தேவதையின் அப்ரோடைட் என்னும் ஆலயம் நகரின் மையப் பகுதியில் இருந்தது. இவ்வாலயத்தில் ஆயிரம் பெண் ஆசாரியர்கள் பணிபுரிந்தனர். இவர்களது தொழில் விபசாரமாகவே இருந்தது. அத்தோடு குடியும், மற்ற பாவச் செயல்களும் இப்பட்டணத்தில் மலிந்து காணப்பட்டன. கிரேக்க உலகில் “கொரிந்தியப் பெண்” என்பது விபசாரியைக் குறிப்பிடும் பட்டமாகவும், “கொரிந்தியசோமாய்” என்பது வேசித்தனத்தைக் குறிப்பிடும் சொல்லாகவும் இருந்தது.

பழைய கொரிந்து பட்டணம் கி.மு. 146 இல் ரோமர்களினால் அழிக்கப்பட்டது. ஆனால் ஒரு நூற்றாண்டின் பின் கி.பி.46ல் யூலியஸ் சீசரினால் ரோமக் குடியிருப்புப் பிரதேசமாக மறுபடியும் கட்டப்பட்டு பழைய புகழை அடைந்தது. புதிய நகரில் ஆரம்பத்தில் பெரும்பாலும் ரோமர்களே இருந்தனர். பிறகு கிரேக்கர்களும் பெருமளவில் வந்து குடியேறினர். மற்ற இனத்தினரும் இங்கு வாழ்ந்தனர். ஒரு ஜெப ஆலயம் இருக்கக்கூடிய அளவுக்கு யூதர்களும் இருந்தனர் (அப்.18:4). ஜனத்தொகை அதிகமாகவும், செல்வச் செழிப்புடனும் இருந்த இப்பட்டணம் கி.மு. 27ல் ரோம மாகாணமான அகாயாவின் தலை நகராகமாகியது.

பவுல் சுவிசேஷத்தை அறிவித்த கொரிந்து பட்டணம் அறிவியல்ரீதியாக உயர்வானதாகவும், பொருளாதார ரீதியாக செழிப்புடனும், ஒழுக்கரீதியாக கேடானதாகவும் இருந்தது. பவுல் தன்னுடைய இரண்டாவது சுவிசேஷப் பிரயாணத்தின்போது இங்கு வந்தார் (கி.பி.51. இல்). இங்கு பவுல் ஆக்கில்லா, பிரிஸ்கில்லா என்போரைச் சந்தித்தார். இவர்கள் கி.பி. 49ல் கிலவுதியஸ் எனும் ரோம அரசனால் ரோமிலிருந்து யூதர்கள் வெளியேற வேண்டும் என கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டமையால் கொரிந்து பட்டணத்திற்கு வந்தவர்கள். இவர்கள் வீட்டிலேயே பவுல் தங்கினார் (அப்.18:13).

ஓய்வுநாள் ஒன்றில் பட்டணத்திலிருந்த ஜெப ஆலயத்திற்குச் சென்று யூதர்களால் சிலுவையில் அறையப்பட்ட இயேசுவே வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மேசியா என்பதைப் பவுல் நிரூபிக்க முயன்றார். எனினும் யூதர்கள் அவரை எதிர்த்தனர். இதனால் அவ்விடத்தை விட்டு ஜெப ஆலயத்திற்கு அடுத்திருந்த யுஸ்து என்பவனுடைய வீட்டிற்கு பவுல் சென்றார் (அப். 18:4-7). ஜெப ஆலய தலைவனான கிறிஸ்பு என்பவனும் அவன் வீட்டாரும் கொரிந்தியரில் அநேகரும் இரட்சிக்கப்பட்டனர் (அப்.18:8). பவுல் ஒன்றரை வருடம் இங்கு தங்கியிருந்து சபையை உருவாக்கினார் (அப்.18:11).

பவுல் கொரிந்து பட்டணத்தை விட்டுசென்ற பின்பு அப்பொல்லோ என்பவன் இங்கு வந்தான் (அப்.18:27). அகாயாவின் தலைநகரே கொரிந்து. இவன் ஏற்கனவே எபேசுவில் ஆக்கிலா பிரிஸ்கில்லா என்போரினால் சரியான போதனையில் அறிவுறுத்தப்பட்டவன் (அப்.18:24-26). இவன் அகாயாவுக்கு வந்து இயேசுவே கிறிஸ்து என்று வேதவாக்கியங்க ளைக் கொண்டு திருஷ்டாந்தப்படுத்தி விசுவாசிகளுக்கு மிகவும் உதவியாயிருந்தான் (அப். 18:28). பவுலும் அப்பொல்லோவும் ஒரே செய்தியையே பிரசங்கித்தனர் (அப். 18:5, அப்.18:26 ஒப்பிடுக). எனினும் அப்பொல்லோ பேச்சுத் திறனுடையவனாகவும், சாதுரியவானாகவும் தர்க்கரீதியாக பிரசங்கிக்கக் கூடியவனாகவும் இருந்தான் (அப்.18:24, 27-28). பவுலின் பிரசங்கம் அப்பொல்லோவினுடையதைப்போல சிறந்த வசனிப்போடும் தத்துவஞானத்தின் அடிப்படையிலும் இருக்கவில்லை. அத்தோடு அவர் பலவீனத்தோடும் பயத்தோடும் மிகுந்த நடுக்கத்தோடுமே கொரிந்து பட்டணத்தில் இருந்தார் (1 கொரி.2:1-3). இதனால் கொரிந்து பட்டணத்தில் அப்பொல்லோவின் பிரசங்கத்தை விரும்பியவர்களுக்கும், பவுலினுடைய பிரசங்கத்தை விரும்பியவர்களுக்கும் இடையே வாக்குவாதங்களும் பேதங்களும் ஏற்படத்தொடங்கின.

அப்பொல்லோ கொரிந்துவில் இருக்கும் காலத்தில் பவுல் தன்னுடைய மூன்றாவது சுவிசேஷப் பிரயாணத்தின்போது கி.பி.53ல் எபேசுவுக்கு வந்தார். (இங்கு அவர் இரண்டரை வருடகாலம் இருந்துள்ளார் அப்.19). பவுல் எபேசுவுக்கு வந்து ஒருசில மாதங்களில் கொரிந்து சபைக்கு நிருபமொன்றை எழுதினார். இதைப்பற்றி 1 கொரிந்தியர் 5:9ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனினும் இந்நிருபம் இப்போது நம்வசம் இல்லை.

இதன் பின்னர் கொரிந்து சபை விசுவாசிகளிடம் வாக்குவாதங்கள் உண்டென்பதைப்பற்றி குலோவேயாளின் வீட்டார் மூலமாகப் பவுல் அறிந்தார் (1 கொரி. 1:11). அத்தோடு சபையினரும் ஒருசில பிரச்சனைகளைப்பற்றி பவுலுக்கு கடிதம் எழுதியிருந்தனர் (1கொரி. 7:1). அநேகமாக இது ஸ்தேவான், பொர்த்துனாந்து அகாயுக்கு என்பவர்களினால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கலாம் (1கொரி.16:17). இவர்களும் சபையின் நிலவரம் பற்றி பவுலுக்கு சொல்லியிருக்கலாம். இவையனைத்திற்கும் பதிலாக பவுல் எழுதிய நிருபமே இன்று நம் வேதாகமத்தில் 1ம் கொரிந்தியர் என்று உள்ளது (16:8). இது கி.பி. 54 அளவில் எழுதப்பட்டது. இதுவே நம் வேதாகமத்தில் உள்ள முதலாவது கொரிந்தியர்.

கொரிந்தியருக்கு நிருபம் எழுதிய காலத்தில் தீமோத்தேயுவையும் பவுல் கொரிந்து சபைக்கு அனுப்பியுள்ளார் (1கொரி.4:17,16:10). கொரிந்துவிலிருந்து வந்த தீமோத்தேயு சபையின் நிலைமையில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை என்பதை அறிவித்தான். இதனால் மறுபடியுமாக கொரிந்துவுக்குப் போகப் பவுல் தீர்மானித்து, எபேசுவில் இருந்து நேரடியாக கொரிந்துவுக்குச் சென்றார் (இதனால் அவருடைய பழைய திட்டம் கைவிடப்பட்டுள்ளது எனலாம் 1கொரி.4:19,16:5 ஒப்பிடவும்). இதுவே பவுலினது “வேதனைமிகுந்த விஜயம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது (2கொரி.2:1). கொரிந்து சபையில் ஒருவன் பவுலைத் துக்கப்படுத்தியது மட்டுமல்ல (2 கொரி.2:5,7:12). கொரிந்தியரும் பவுலுக்கு எவ்வித உதவியும் செய்யவில்லை. (இவ்விஜயம் பற்றி அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் எதும் கூறாதபோதிலும், வேதாகமத்திலுள்ள 2 கொரிந்தியர் நிருபம் எழுதப்படுவதற்கு முன்னர் வேதனை மிகுந்த விஜயமொன்றினைக் கொரிந்துவுக்குப் பவுல் மேற்கொண்டிருக்கிறார் என்பதை வேதாகமத்திலுள்ள 2கொரிந்தியர் நிருபம் சுட்டிக்காட்டுகிறது). முதல்முறை சபையை ஸ்தாபிக்கப்போன விஜயத்தை துக்ககரமான விஜயம் என கூறமுடியாது (2:1). அத்தோடு, தான் மூன்றாந்தரம் வர ஆயத்தமாயிருப்பது பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார் (12:14). எனவே இதற்கும் முதல் இரு தடவைகள் பவுல் கொரிந்துவுக்கு போயிருக்கிறார் என்பதை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. முதலாவது சபையை ஸ்தாபித்தபோது, இரண்டாவது தீமோத்தேயு பவுலிடம் கொரிந்து சபை நிலவரம்பற்றி கூறியதன் பின்பு.

பவுல் இரண்டாவது தடவை கொரிந்துவுக்கு போய்வந்து பின் இன்னுமொரு நிருபத்தை எழுதினார் (இதுவும் இப்போது நம்வசம் இல்லை). இவ்வாறு தான் ஒரு நிருபத்தை எழுதியதைப்பற்றி (2கொரி.2:3-4) இல் பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது கடுமையான கடிதம் என அழைக்கப்படுகிறது. கொரிந்துவில் இருந்து வேதனையோடு எபேசுவுக்கு வந்த பவுல் உடனடியாக எழுதிய கடிதம் இது (2கொரி.7:8,12) அநேகமாக தீத்துவினால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கலாம்.

கி.பி.56 இல் எபேசுவில் ஏற்பட்ட கலகம் காரணமாக (அப்.19:23-41) மக்கெதோனியாவுக்கு புறப்பட்டார் (20:1). இது அவர் ஏற்கனவே போட்டிருந்த திட்டத்தை மாற்றியமைத்துவிட்டது (2கொரி. 1:15-16). கொரிந்துவில் இருந்துவரும் தீத்துவை சந்திப்பதற்காக துரோவாவிற்கு அவர் வந்தும், கொரிந்துவிலிருந்து அவன் இன்னும் திரும்பி வராததினால், பவுல் மக்கெதோனியாவுக்குப் போகின்றார் (2கொரி.2:12,13). மக்கெதோனியாவில் பவுல் இருக்கும் போதே தீத்து அவரிடம் வந்து சேருகின்றான் (2கொரி.7:5-6). கொரிந்தியர் தன்னுடைய கடுமையான கடிதத்துக்கு ஒழுங்கான முறையில் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளதைத் தீத்துவின் மூலமாகப் பவுல் அறிந்து கொள்கின்றார் (2கொரி.7:7). சபை இப்போது நல்ல நிலைக்கு வந்தமையால் பவுல் சந்தோஷப்பட்டார் (2கொரி. 7:13,16). எனினும் கொரிந்து சபையில் இன்னும் சிலகாரியங்களை சரிப்படுத்துவதற்காக இன்னுமொரு நிருபத்தை பவுல் எழுதினார். இதுவே வேதத்திலிருக்கும் 2 ஆம் நிருபமாகும்.

வேதாகமத்திலுள்ள முதலாம் கொரிந்தியர் நிருபத்தின் விடயங்களைப் பின்வருமாறு பிரித்து ஆராய்வது இலகுவானது.

1. அறிமுகப்பகுதி 1:1-9

2. கொரிந்து சபையின் பிரிவினைகள் (1:10-4:22)

   (அ). பிரிவினையின் தன்மை (1:10-17)
   (ஆ). பிரிவினையின் காரணம் (1:18-4:5)
   (இ). பிரிவினைக்கான தீர்வு (3:16-23,4:6-21)

3. கொரிந்து சபையின் பிழைகள் (5:1-6:20)

   (அ) ஒழுக்க நடவடிக்கை எடுக்காமை (5:1-13)
   (ஆ) தனிப்பட்ட தகறாறுகளைத் தீர்க்கமுடியாமை (6:1-11)

(இ) பாலியலை பரிசுத்தமாய்க் கைக்கொள்ளாமை (6:12-20)

4. கொரிந்து சபையின் பிரச்சனைகள் (7:1-11:34)

(அ). திருமண விடயங்கள் (7:1-40)
(ஆ). விசுவாசியின் சுயாதீனம் (8:1-11:2)
(இ). வழிபாட்டில் பெண்கள் (11:3-16)
(ஈ). திருவிருந்து நடைமுறை (11:17-34)
(உ). ஆவியின் வரங்கள் (12:1-14:40)
(ஊ). விசுவாசியின் உயிர்த்தெழுதல் (15:1-58)
(எ). பரிசுத்தவான்களுக்கான தர்மப்பணம் (16:1-4)

5. இறுதி அறிவுறுத்தல்களும் வாழ்த்துரையும் (16:5-24)

கொரிந்தியர் நிருபத்தின் அறிமுகப் பகுதி 1:1-9

பவுலினுடைய நிருபங்கள் அனைத்தும் அவரது காலத்தைய கடித அமைப்பு முறையிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்தைய மக்கள் வாழ்த்துரையுடனேயே தம் கடிதங்களை ஆரம்பித்தனர். இவ்வாழ்த்துரையில், கடிதமானது யாரால் யாருக்கு எழுதப்படுகிறது என்னும் விபரங்களும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். வாழ்த்துரையைத் தொடர்ந்து கடிதத்தைப் பெறுபவரின் சரீர சுகத்திற்கான பிரார்த்தனையும், தேவர்களுக்கான துதியும் இடம்பெறும். அதன்பின்பே கடிதத்தின் செய்தி எழுதப்படும். வேறுயாருக்காவது வாழ்த்துச் செய்திகள் கொடுக்கப்பட வேண்டியிருந்தால் அவற்றுடனும், சிறப்பான வாழ்த்துதலுடனும் கடிதம் நிறைவுபெறும். பவுலினுடைய நிருபங்களிலும் இத்தகைய ஒழுங்கு முறையை நாம் அவதானிக்கலாம். எனினும் அவர் அக்காலத்து கடித முறையின்படி தன் நிருபங்களை எழுதியுள்ள போதிலும், வாழ்த்துரையைக் கிறிஸ்தவமயப்படுத்தியுள்ளார். இதனால்தான் அவர் தன் வாழ்த்துரையில் “கிருபையையும் சமாதானத்தையும்” சேர்த்துள்ளதோடு, தான் எழுதும் சூழ்நிலையையும், தனது வாசகர்களின் நிலையையும் கருத்திற்கொண்டு மேலதிகமான குறிப்புகளையும் எழுதியுள்ளார்.

(1) நிருபத்தை வரைந்தவன் (1:1)

பவுலே இந்நிருபத்தை வரைந்தவர் என்பதில் எவ்விதமான சந்தேகமும் இல்லை. பவுல் முதலாம் வசனத்தில் தன்னைப்பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். அக்கால கடிதங்களில் கடிதத்தை எழுதுபவரின் பெயர் முதலில் இடம் பெறுவது வழக்கம். பவுல் தன்னைத் “தேவனுடைய சித்தத்தினாலே இயேசுகிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலனாகும்படி அழைக்கப் பட்டவனாகிய பவுல்” என்று கூறுகிறார் (1:1).

கொரிந்து சபையில் சிலர் பவுலின் அப்போஸ்தலத்துவத்தை மறுதலித்தனர் (1கொரி.4:1-5,9:1-23 ஒப்பிடுக). இதனால், தான் அப்போஸ்தலன் என்பதை அவர்களுக்கு ஆரம்பத்திலேயே அறியத்தருகிறார். பவுல் தன்னுடைய அப்போஸ்தலத்துவத்தைப் பற்றி மூன்று விடயங்களை இங்கு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(அ). தேவனுடைய சித்தத்தின்படியானது: தன்னுடைய அப்போஸ்தலத்துவம் தேவனில், அவருடைய சித்தத்தில் ஆரம்பமானது என்று பவுல் கூறுகிறார். தான் விரும்பி தேர்ந்தெடுத்ததினால் அல்ல, மாறாக தேவனே தம்முடைய சித்தத்தின்படி தன்னை அப்போஸ்தலனாகத் தெரிவுசெய்துள்ளதாகப் பவுல் கூறுகிறார். உண்மையில், அப்போஸ்தலனாக வேண்டுமென்பது பவுலினுடைய சித்தமாயிருக்கவில்லை.

(ஆ). தேவனுடைய அழைப்பின்படியானது: தான் அப்போஸ்தலனாக வேண்டும் என்பது தேவனுடைய சித்தம் என்பதனால், அதற்காக அவர் தன்னை அழைத்தார் என்பதையும் பவுல் அறியத்தருகிறார். இந்த அழைப்பு தமஸ்கு வீதியில் பவுலுக்கு கிடைத்தது (அப்.26:16-8 பார்க்க). “அனுப்புகிறேன்” என்னும் சொல் “அப்போஸ்தலனாக்கு கிறேன்” (I apostle you) என்பதாகும். பவுலினுடைய வாழ்வில், இரட்சிப்போடு ஊழியத்தின் அழைப்பும் இணைந்திருந்தது (கலா.1:15-16 ஒப்பிடுக).

(இ). இயேசுகிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலன்: இயேசுகிறிஸ்துவைப் பிரதிநிதித்துவம் வகிப்பவனாக, அவரால் அனுப்பப்பட்ட அப்போஸ்தலன். பவுல் தன்னுடன் “சொஸ்தெனே” என்பவனையும் சேர்த்துக் கொள்கிறார். இவனை “சகோதரன்” என்று அழைக்கிறார். இவன் அப்.18:17ல் உள்ள ஜெபாலயத் தலைவனாக இருக்கலாம். இல்லையென்றால் கொரிந்திய ருக்கு அறிமுகமான ஒருவனாக இருக்கலாம்.

இந்நிருபத்தை எழுதுவதில் இவன் பவுலுக்கு உதவியாக இருந்துள்ளான். அதாவது பவுல் சொல்லச் சொல்ல இதை எழுதியவன் இவன் என்று வேதஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

(1) நிருபத்தை வரைந்தவன் (1:2)

பவுல் கொரிந்து சபைக்கு இந்நிருபத்தை எழுதினார். எனினும் 2ம் வசனத்தின் இறுதிப்பகுதி எல்லா கிறிஸ்தவர்களுக்குமான நிருபமாக இது இருப்பதையும் அறியத்தருகிறது. இந்நிருபத்தில் பவுல் எழுதும் காரியங்கள் கொரிந்து சபையொடு சம்பந்தப்பட்டவைகளாக இருப்பதனால், இது தங்களுக்கு அவசியமற்றது என்று ஏனைய சபைகள் எண்ணிவிடலாம் என்பதற்காகவே இவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். 2ம் வசனத்தில் கொரிந்தியரைப்பற்றி மூன்று காரியங்களைப் பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(அ). கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவர்கள்: இப்போது இவர்கள் பாவிகள் அல்ல பரிசுத்தமானவர்கள். “தேவன் கிறிஸ்துவில் செய்த செயல் இவர்களைப் பரிசுத்தமாக்கியுள்ளது” கிரேக்கச் சொல் “வேறு பிரிக்கப்பட்டவர்கள்” என்னும் அர்த்தமுடையது. “பரிசுத்தமாக்கப்படுதல்” என்பது, ஒரு பொருளையோ அல்லது ஒரு இடத்தையோ, பலியொன்றை செலுத்துவதன் மூலமாகத் தேவனுக்காக ஒதுக்கிவைத்தலா கும். எனவே, கிறிஸ்துவின் பலியின் மூலமாக, ஒருவன் தேவனுக்காக பிரித்தெடுக்கப்படும் போது, அவன் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவனாயிருக்கிறான். அதாவது, மற்றவர்களிலிருந்து அவன் வேறுபிரிக்கப்பட்டவனாக இருக்கிறான். உண்மையில், “அவன் தேவனுக்கு உரியவனாக பிரித்தெடுக்கப்பட்டுள்ளான்” (டுழறநசல).

கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவர்கள் என்னும்போது, இந்நிலையை அவர்கள் அடைய காரணம் கிறிஸ்துவுடன் அவர்களுக்கேற்பட்ட உறவே என்பது தெளிவாகின்றது. தேவன் கிறிஸ்துவுக்குள் தனக்கென பிரித்தெடுத்த மக்களே இவர்கள். கொரிந்தியர்கள் பரிசுத்தவான்களாக பிறக்கவில்லை மாறாக கிறிஸ்துவின் செயலினால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டுள்ளார்கள்.

(ஆ). பரிசுத்தவான்களாகும்படி அழைக்கப்பட்டவர்கள்: இயேசுகிறிஸ்துவின் செயலினால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட இவர்கள் இந்நிலைக்கு தேவனால் அழைக்கப்பட்டுள்ள னர். தேவன் எவ்வாறு தன்னை அப்போஸ்தலனாகும்படி அழைத்தாரோ, அதேபோல கொரிந்து சபை மக்களைப் பரிசுத்தவான்களாகும்படி அழைத்துள்ளார். தேவன் மக்களை இரட்சிப்புக்காக அழைக்கும்போது, அவர்கள் தனக்காக வேறுபிரிக்கப்பட்டவர்களாக இருப்பதற்காக அழைக்கிறார், தேவன் அழைத்திராவிட்டால் இவர்களுக்கு இந்நிலை கிடைத்திராது.

(இ). தேவனுடைய சபையாக இருப்பவர்கள்: கொரிந்து சபை மக்களைப் பவுல் தேவனுடைய சபை என்றும் கூறுகிறார். சபை தேவனுடையது. கொரிந்து சபையைத் தானே ஸ்தாபித்திருந்தும், பவுல் அதைத் தன்னுடைய சபை என்று கூறவில்லை. மாறாக அது தேவனுடைய சபை என்று கூறுகிறார் (3:9ஒப்பிடுக). சபை என்பதற்கு உபயோகிக்கப்பட்ட “எக்ளீஷியா” எனும் கிரேக்கச் சொல், “வெளியே அழைக்கப்பட்ட மக்கள்” என்றும் அர்த்தமுடையது. அதாவது இயேசுவோடு ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்காக அழைக்கப்பட்ட மக்களாக இவர்கள் இருக்கின்றனர். இவர்களின் “ஒன்றுகூடுதலே” எக்ளீஷியா” அதாவது சபையாகும். இச்சொல் சாதாரண மக்களின் ஒன்றுகூடுதலுக்கும் உபயோகிக்கப்பட்டது. ஆனால் கிறிஸ்தவ சபை தேவனுடையது.

பவுல் கொரிந்து சபையோருக்கு மட்டுமல்ல, *கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்தை தொழுது கொள்ளுகிற அனைவருக்கும்* இதை எழுதியுள்ளார். எவ்விடங்களிலெல்லாம் மக்கள் இயேசுவைத் தொழுது கொள்கிறார்களோ அவர்கள் எல்லாருக்கும் இயேசு ஆண்டவராயிருக்கிறார். அனைவரும் தேவனுடைய சபையார். இயேசுகிறிஸ்து ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவுக்கு மட்டும் ஆண்டவர் அல்ல. தம்மைத் தொழுது கொள்கிற அனைவருக்குமே அவர் ஆண்டவர்.

(3) நிருபத்தின் வாழ்த்துரை (1:3)

பவுலின் வழமையான வாழ்த்துரையே இங்கும் உள்ளது. கிருபையும் சமாதானமும் இறையியல் அர்த்தம் செறிந்த சொற்களாகும். கிருபை என்பது பெறத்தகுதியில்லாததைப் பெறுவது. அவ்வாறு பெற்றதினால் கிட்டிய ஒப்புரவாகுதலே சமாதானம். இவையிரண்டும் பிதாவாகிய தேவனாலும் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவினாலும் நமக்குக் கிடைப்பவை. கிருபை தேவன் நமக்கருளிய ஈவையே குறிக்கின்றது. இதனால், தேவனுடைய கிருபையை அனுபவிக்கும் வரை நம்மால் சமாதானத்தை அறியமுடியாது. சமாதானத்துக் காரணமாயிருப்பது கிருபையே.

(ஈ) நிருபத்தின் நன்றியுரை (1:4-9)

அக்கால கடித அமைப்பு முறையைப் பின்பற்றிய பவுல், வாழ்த்துரைக்குப் பின் வாசகர்களுக்காகத் தேவனுக்குத் துதி செலுத்தியுள்ளார். கொரிந்து சபையில் பல பிரச்சினைகள் இருந்தபோதிலும்கூட, அவர் அவர்களுக்காகத் தேவனை ஸ்தோத்தரிக்க மறந்து விடவில்லை. இந்த துதியில் கொரிந்து சபை மக்களைப்பற்றி ஒரு சில விடயங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(அ). கிறிஸ்துவைப்பற்றிய சாட்சி அவர்களுக்குள் ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (1:4): இச்சாட்சி சுவிசேஷமாகும். சுவிசேஷச்செய்தி தேவன் நமக்காக என்ன செய்துள்ளார் என்பதைப்பற்றியது. இதையே நாம் பிரசங்கிக்கிறோம். இதற்கு சாட்சிகளாயிருக்கிறோம். இந்த சாட்சி கொரிந்திய சபையினருக்குள்ளே ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதாவது சுவிசேஷசெய்தியினால் மாற்றப்பட்ட அவர்களுடைய வாழ்க்கை, அவர்களுக்கிருந்த வரங்கள் இதை உறுதிப்படுத்தியது. உண்மையில், பவுல் பிரசங்கித்தவை பரிசுத்த ஆவியானவர் மூலமாக அவர்களில் ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. தேவன் அவர்களுக்கு வரங்களைக் கொடுத்ததன் மூலமாக பவுலின் பிரசங்க சத்தியத்தை அவர்களில் உறுதிப்படுத்தியிருந்தார்.

(ஆ). கிறிஸ்துவுக்குள்ளாய் எல்லா உபதேசத்திலும் அறிவிலும் மற்ற எல்லாவற்றிலும் சம்பூரணராயிருந்தனர் (1:5). உபதேசத்திலும் என்பது "பேசுவதிலும்" என்றிருக்கவேண்டும். சத்தியத்தை சரியாக பேசுவதிலும், அதை சரியானவிதத்தில் அறிந்து கொள்வதிலும் கொரிந்து சபையினர் வல்லவர்களாயிருந்தார்கள். அத்தோடு ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக வரங்களைப்பெற்று எல்லாவற்றிலும் சம்பூரணமுள்ளவர்களாயிருந்தனர். "தேவன் தம்முடைய கிருபை வரங்கள் மூலமாகக் கொரிந்தியரை சம்பூரணமுள்ளவர்களாக்கி இருந்தார்.

(இ). கிறிஸ்துவின் மூலமாக தேவகிருபை அளிக்கப்பட்டிருந்தது (1:6): கொரிந்து சபையில் சகல வரங்களும், சகல சம்பூரணமும் இருக்கக்காரணம் கிறிஸ்துவின் மூலமாகத் தேவகிருபை அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்ததேயாகும். இதனாலேயே பவுல் தேவனை ஸ்தோத்திரித்தார். கொரிந்து சபையில் பல பிரச்சினைகளிருந்தன. எனினும் அவர்கள் தேவனுடைய கிருபையை பெற்றவர்களாயிருந்ததினால் அவர்களுக்காகப் பவுல் தேவனை ஸ்தோத்தரித்தார். "மீட்கப்பட்ட ஒவ்வொரு மனிதனிலும் தேவகிருபைக்கான சான்று இருக்கிறது. இதுவே பவுல் தேவனைத் துதிக்க காரணமாயமைந்தது."

(ஈ). கிறிஸ்துவின் வருகைக்காக காத்திருக்கிறார்கள் (1:7-9): யாதொரு வரத்திலும் குறைவற்ற இவர்கள் கிறிஸ்துவின் வருகைக்காகக் காத்திருக்ரார்கள் (1:7). கிறிஸ்து முடிவுபரியந்தம் அவர்களை ஸ்திரப்படுத்துவார் (1:8) ஏனென்றால் கிறிஸ்துவோடு ஐக்கிய மாயிருப்பதற்கு அவர்களை அழைத்த தேவன் உண்மையுள்ள வராயிருக்கிறார் (1:9).

இயேசுகிறிஸ்து வெளிப்படும்போது இவர்கள் குற்றஞ்சாட்டப்படமாட்டார்கள் (1:8). காரணம் தேவனே அவர்களை நீதிமான்களாக்கியுள்ளார் (ரோ.8:33). எனவே தேவன் அவர்களை முடிவு பரியந்தம் ஸ்திரப்படுத்துவார். தேவன் அவர்களை அழைக்க காரணம் அவர்கள் தம் குமாரனாகிய இயேசுவோடே ஐக்கியமாயிருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே. எனவே கடைசிவரை இந்த ஐக்கியம் இருக்க அவர் அவர்களை ஸ்திரப்படுத்துவார். இதை செய்ய அவர் உண்மையுள்ள தேவனாயிருக்கிறார் (பிலி.1:5).

கொரிந்து சபையின் பிரிவினைகள் (1:10-4:21)

கொரிந்து சபையின் முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்தது பிரிவினைகளேயாகும். இதனால்தான் முதலில் இதைப்பற்றி பவுல் எழுதுகிறார். 1:10-17 இல் பிரிவினையின் தன்மைப்பற்றி குறிப்பிடும் பவுல், 1:18-4:5 வரை பிரிவினைக்கான காரணத்தைப்பற்றி எழுதியுள்ளார். கடைசியாக 4:6-21 இல் பிரச்சினைக்கான தீர்வையும் தந்துள்ளார் வசனங்கள் 3:16-23உம் தீர்வுப் பகுதிக்குள் வரும்.

(1). பிரிவினையின் தன்மை (1:10-17)

பிரிவினையின் தன்மையைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவதற்குமுன், 'பிரிவினையற்றிருக்கும்படி' பவுல் கட்டளையிடுகிறார் (1:10). பவுல் அவர்களை "சகோதரரே" என்று அழைக்கிறார். "சகோதரர்களான அவர்கள் சகோதர அன்பில் வாழவேண்டியதன் அவசியத்தை இதன் மூலம் சுட்டிக்காட்டுகிறார். சகோதரர்களாக அவர்கள் இருப்பதனால் பிரிவினைகளுடன் இருப்பது அவர்களது நிலைக்கு முரண்பாடானது.

கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்தினால் என்று எழுதுவதனால், பவுல் இயேசுகிறிஸ்துவின் அதிகாரத்தைக் கொண்டு புத்தி சொல்கின்றார். *அவர்கள் ஒரே காரியத்தைப் பேசவும், பிரிவினைகள் இல்லாமல் ஏக மனதும் ஏகயோசனையும் உள்ளவர்களாய் சீர்பொருந்தியிருக்கவும் வேண்டுமென்று* பவுல் புத்திசொல்கிறார் (1:10). அவர்கள் தங்களுக்குள் கருத்து முரண்பாடுடையவர்களாக இல்லாமல் ஒருமனப்பட்ட வர்களாயிருக்க வேண்டும். கருத்து முரண்பாடுகளே பிரிவினைகளுக்கு காரணமாயிருந்தது. இதனால், அவர்கள் தங்கள் சிந்தனைகள், பேச்சுக்கள் என்பவற்றில் ஐக்கியப்பட்டவர்க ளாக இருக்கவேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார்.

பவுல் உபயோகித்துள்ள "சீர்பொருந்தியிருந்தியிக்கவேண்டும்" என்பது மருத்துவ சொல்லாகும். அதாவது, மூட்டுக்கள் விலகியிருந்தால் அதை மறுபடியும் சரியான இடத்தில் வைப்பதற்கும், எலும்புகள் முறிந்தால் அவற்றைச் சரியாகப் பொருத்துவதற்கும் அக்காலத்தில் உபயோகிக்கப்படும் சொல்லாகும். எனவே கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் அவயவங்களான சபை மக்கள், சரீரத்தின் ஆரோக்கியத்திற்காகச் சரியானவிதத்தில் ஒருவரோடொருவர் பொருந்தியிருக்கவேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார். பிரிவுகள் இன்றி அவர்கள் ஒன்றாய் இணைந்திருக்க வேண்டும். கருத்து முரண்பாடுடைய சபை மக்கள், தங்கள் சிந்தனைகள் யோசனைகள் என்பற்றில் இசைந்தவர்களாக, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொன்றைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிராமல் அனைவரும் ஒன்றையே பேசவேண்டும் என்பதே பவுலின் அறிவுரையாகும்.

சபையில் பிரிவினைகள் வாக்குவாதங்கள் உண்டென்பதைக் குலோவேயாளின் வீட்டார் மூலமாகப் பவுல் அறிந்து கொண்டுள்ளார் (1:11). இக்குடும்பத்தார் யார் என்று நமக்குத் தெரியாவிட்டாலும், கொரிந்தியருக்கு தெரிந்திருக்கவேண்டும். இவர்கள் பவுலுக்கு மிகவும் நம்பகமானவர்கள். கொரிந்திலிருந்து எபேசுவுக்கு வந்த இவர்கள், கொரிந்து சபையின் உண்மையான நிலையைப் பவுலுக்குத் தெரிவித்திருந்தனர்.

"பிரிவினை" என்பதற்குப் பவுல் உபயோகித்த கிரேக்கச் சொல், ஆடையொன்றில் ஏற்படும் கிழிசலைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். கிழிசல்கள் ஏற்பட்ட ஆடை நாளடைவில் கிழிந்து துண்டு துண்டாகப் போய்விடும். சபையில் உள்ள பிரிவினையும் இப்படிப்பட்டதே. ஒரே சபையாக இருந்த சபை தனித்தனியே பிரிவடைந்து போகக்கூடிய அபாய நிலையில் இருந்தது.

வாக்குவாதங்களை ஏற்படுத்திய பிரிவினை பற்றி பவுல் இப்போது குறிப்பிடுகிறார் (1:12). சபை மக்கள் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிந்திருந்தனர். ஒவ்வொரு குழுவினரும் தமக்கு விருப்பமான தலைவரைப்பற்றி வாதாடிக் கொண்டிருந்தனர். முக்கியமாக வாக்குவாதம் செய்யும் குணமே கொரிந்து சபையினரிடம் மேலோங்கி நின்றது. இதற்காக, அவர்கள் தங்களுக்கு விருப்பமான தலைவனைப்பற்றி வாதாடிக் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய பேதங்கள், பிரிவினைகள் வாக்குவாதங்கள் என்பன அர்த்தமற்றவை என்பதை விளக்க பவுல் மூன்று கேள்விகளைக் கேட்கிறார் (1:13). மூன்று கேள்விகளுக்கும் பதில், "இல்லை" என்பதே.

1. கிறிஸ்து பிரிந்திருக்கிறாரா? இல்லை, அவர் பிரிந்திருக்கவே முடியாது. எனவே கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சபையும் பிரிந்திருக்க முடியாது.

2. பவுல் உங்களுக்காக சிலுவையில் அறையப்பட்டாரா? இல்லை. கிறிஸ்துவே சிலுவையிலறையப்பட்டார். அவரே மக்களை மீட்டார். எனவே அவர்கள் கிறிஸ்துவையே பின்பற்ற வேண்டும். மனிதர்களைத் தங்கள் தெய்வமாக்கக் கூடாது.

3. பவுலின் நாமத்தினாலேயா ஞானஸ்நானம் பெற்றீர்கள்? இதுவும் இல்லை. அவர்கள் இயேசுகிறிஸ்துவுக்குள்ளாகவே ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். எனவே அவர்கள் கிறிஸ்துவை சேர்ந்தவர்களாகவே இருக்கவேண்டும். கொரிந்து சபையினர் தங்களுக்கு யார் ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார்களோ அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களாகத் தம்மைக் கருதினார்கள். இதனால் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று எவரும் சொல்லாதபடிக்குத் தான் கொரிந்து சபையாரில் இருவருக்கு மட்டுமே ஞானஸ்நானம் கொடுத்தாகப் பவுல் கூறுகிறார் (1:14-15). இதற்காக தேவனை ஸ்தோத்திரிக்கும் பவுல், இதைவிட ஸ்தேவானுடைய வீட்டாருக்கும் ஞானஸ்நானம் கொடுத்ததாக குறிப்பிட்டு (1:16) தன் பணி ஞானஸ்நானம் கொடுப்பதல்ல, சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதே என்று கூறுகிறார் (1:17).

சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதே தன் பணி என்றாலும், அதற்காகவே தேவன் தன்னை அனுப்பினர் என்று பவுல் கூறினாலும், *கிறிஸ்துவின் சிலுவை வீணாய்ப் போகாதபடிக்கு சாதுரிய ஞானமில்லாமல் பிரசங்கிக்கவே அனுப்பினார்* என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார் (1:17). "சாதுரிய ஞானம்" என்பது மனித ஞானத்துடன் மக்களைக் கவரும் வண்ணம் அழகிய முறையில் பேசுவதாகும். இத்தகைய பேச்சு மக்களைப் பேசுபவன் பக்கமே இழுக்கும். ஆனால் பவுல் தன் பக்கம் மக்களை இழுப்பதற்காகப் பிரசங்கிக்கவில்லை. மாறாக அவர் கிறிஸ்வின் பக்கமே மக்களை வழிநடத்தினார்.

எனவே எவரும் தன்னைச் சேர்ந்தவன் என்று கூற முடியாது என்பதே பவுலின் வாதமாகும். வார்த்தை ஜாலங்கள் மக்களை அவற்றின் பக்கமே இழுக்கும் இதனால் கிறிஸ்துவின் சிலுவை வீணாய்ப் போய்விடும் என்பதை நாம் கருத்திற்கொள்ளவேண்டியது அவசியம்.

(2). பிரிவினையின் காரணம் (1:18-4:5)

கொரிந்து சபையில் பிரிவினைகள் ஏற்படக் காரணம் அவர்கள் கிறிஸ்துவைப் பற்றிய செய்தியைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டதும் (1:18-3:4), கிறிஸ்துவின் செய்தியாளர்க ளைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டதுமேயாகும் (3:5-4:5) என்று பவுல் கூறுகிறார்.

(அ). கிறிஸ்துவின் செய்தியைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டனர் (1கொரிந்தியர் 1:18:-3:4)

கொரிந்து சபை மக்கள் மனிதஞானத்திற்கும், பேச்சுத் திறனுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்தனர். இதனால் கிறிஸ்துவின் செய்தியை அவர்கள் தவறாகவே புரிந்து கொண்டனர். சுவிசேஷத்தை மனித ஞானமாகவும் தத்துவமாகவும் கருதமுடியாது என்பதை விளக்குவதற்காகப் பவுல் அதன் செய்தியின் தன்மை எப்படிப்பட்டது என்றும் (1:18-25) அதை ஏற்றுக்கொண்ட கொரிந்தியர் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்றும் (1:26-31) அதைப் பிரசங்கித்த தான் எப்படிப்பட்டவன் என்றும் (2:1-5) குறிப்பிட்டுவிட்டு, இச்செய்தி எப்படி நமக்கு கிடைத்துள்ளது என்பதுபற்றியும் (2:6-16) கொரிந்தியரின் பிரிவினை பற்றியும் (3:1-4) விளக்கியுள்ளார்.

1. சுவிசேஷச் செய்தியின் தன்மை (1:18-25)

சுவிசேஷச் செய்தி, சிலுவையிலறையப்பட்ட மேசியாவைப்பற்றியது. இது மனித ஞானத்துக்கு முரணானது. இதனால்தான் *சிலுவையைப் பற்றிய உபதேசம் கெட்டுப் போகிறவர்களுக்குப் பைத்தியமாயிருக்கிறது* (1:18) என்கிறார் பவுல்.

சிலுவையிலறைப்பட்ட ஒருவர் மூலமாகத் தேவன் மக்களை மீட்பார் என்பதுபற்றி எவரும் கற்பனைசெய்துகூட பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். இதனால் இச்செய்தி ஞானிகளுக்கு பைத்தியமாகவே இருக்கிறது. *ஆனால் இரட்சிக்கப்படுகிற நமக்கு அது தேவ பெலனாயிருக்கிறது* என பவுல் கூறுகிறார். பவுல் மனுக்குலத்தை இரண்டாகப் பிரிக்கிறார். ஒன்று கெட்டுப்போகிறவர்கள் மற்றது இரட்சிக்கப்படுகிறவர்கள். இந்த பிரிவு சிலுவையில் அறையப்பட்ட மேசியாவை அடிப்படையாய்க் கொண்டு ஏற்பட்டது. அதாவது சிலுவையைப் பற்றிய உபதேசத்தைப் பைத்தியமாக எண்ணுபவர்கள் கெட்டுப்போகிறார்கள். காரணம் தங்களை இரட்சிக்கக்கூடிய செய்தியை அவர்கள் பைத்தியமாக எண்ணுவதேயாகும். இந்த செய்திக்கு மட்டுமே மக்களை இரட்சிக்கும் வல்லமை இருக்கின்றது (ரோ.1:16-17).

பவுல் தன்னுடைய கருத்துக்குப் பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியத்தை ஆதாரமாக காட்டுகிறார் (1:19). ஆதிமுதல் தேவனுடைய மார்க்கம் மனிதனுக்கு பைத்தியமானதாகவே இருந்தது (சங்.33:10). மக்கள் தங்களுடைய மார்க்கமே சரியென வாதிடுவார்கள் (நீதி.14:12,16:25). ஆனால் தேவன் அவற்றை ஒன்றுமில்லாமலாக்குவார் (ஏசா.29:14). தேவன் ஏற்கனவே இதைப்பற்றி சொல்லியிருந்தார். அதை இப்போது செய்து காட்டுகிறார்.

இவ்வுலகத்தின் ஞானத்தைத் தேவன் பைத்தியமாக்கியிருக்கிறார். இதைச் சுட்டிக் காட்ட அவர் சில கேள்விகளைக் கேட்கிறார். *ஞானி எங்கே?* என்னும் கேள்வி ஏசாயா.19:11லிருந்து எடுக்கப்பட்டது (ஏசா. 19:11-18) எகிப்தின் ஞானவான்களினால் தேவன் அவர்களுக்கு வைத்திருந்த நியாயத்தீர்ப்பை அறியமுடியாமல் போய்விட்டது. கிரேக்க ஞானிகளுடைய ஞானமும் இத்தகையதே. “தேவன் சிலுவையில் செய்த செயலின் மூலமாக உலகத்தாருடைய ஞானத்தைப் பைத்தியமாக்கிவிட்டார். இனி அவர்கள் எங்கே என்பதே பவுலினுடைய கேள்வி.

1:21ல் தேவன் எப்படி உலகத்தாருடைய ஞானத்தைப் பைத்தியமாக்கினார் என்பதை பவுல் அறியத்தருகிறார். மக்கள் தங்களுடைய ஞானத்தைப் பிரயோகிப்பதன் மூலமாக, தன்னிடம் வரவேண்டுமென்பது தேவனுடைய சித்தமாயிருக்கவில்லை. தேவன் தம்முடைய ஞானத்தின்படி சிலுவையின் மூலம் மக்களை இரட்சிக்க சித்தங்கொண்டார். இது மனிதருடைய பார்வையில் ஞானமானதாகத் தென்படவில்லை. சுயஞானத்தினால் ஒருவனாலும் தேவனை அறியமுடியாது (ரோ.1:18-21 ஒப்பிடவும்). உலகத்தாருக்குப் பைத்தியமாகத் தோன்றுகிற பிரசங்கம் சிலுவையிலறைப்பட்ட மேசியாவைப் பற்றியது. இதன் மூலமாக விசுவாசிகள் இரட்சிக்கப்படுகிறார்கள். இதுவே தேவ ஞானம். இதனால் உலக ஞானம் ஒன்றுமில்லாததாகிவிட்டது. சுவிசேஷச் செய்தியை விசுவாசிப்பவர்களே இரட்சிக்கப்படுகிறார்கள். மற்றவர்கள் கெட்டுப்போகிறார்கள்.

1:22-23 யூதரும் கிரேக்கரும் எத்தகையவர்கள் என்றும், அவர்களுக்கு சுவிசேஷச் செய்தி எப்படிப்பட்டதாயிருக்கிறது என்றும் பவுல் கூறுகிறார். தேவனுடைய ஞானத்தை உலகம் பைத்தியமாய் எண்ணுவதற்கு காரணம் இதுவேயாகும்.

யூதர்கள் அடையாளத்தைத் தேடுகிறார்கள். இதனால் சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்து அவர்களுக்கு இடறலாயிருக்கிறார். ஒரு குற்றவாளியாக சிலுவையில் மரித்தவர் மேசியாவாக இருக்கமுடியாது என்று யூதர்கள் நினைத்தார்கள் (உபா.21:23). மேலும், அவர்கள் அடையாளங்களை எதிர்பார்த்தவர்களாயிருந்தார்கள (மத்.12:38, 16:1, யோ.6:30). சுவிசேஷச் செய்தி யூதர்களின் எதிர்பார்ப்பின்படி உலக ராட்சியமொன்றை அவர்களுக்கு வாக்களிக்கவில்லை. இச்செய்தி அவர்களுக்கு இடறலாக ஒரு முட்டுக்கட்டையாகவே இருந்தது.

கிரேக்கர்கள் ஞானத்தைத் தேடுபவர்கள். தலைசிறந்த தத்துவ ஞானிகள் கிரேக்கர்களாகவே இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. சிலுவையில் மரித்த ஒருவரால் மக்களை இரட்சிக்க முடியும் என்பது இவர்களது தத்துவ ஞானத்துக்கு முரணானதாகவே இருந்தது. இது அவர்களுக்கு பைத்தியமாகத் தோன்றியது.

மக்களுக்கு சிலுவையில் அறையப்பட்டவர் எப்படி தென்பட்டாலும் தான் அதையே பிரசங்கிப்பதாகக் கூறுகிறார். மக்களது அபிப்பிராயங்கள் அல்ல, மாறாக தேவ செய்தியை அறிவிப்பதையே நாமும் முக்கியமாகக் கருதவேண்டும். ஏனென்றால் *அழைக்கப்பட்ட வர்களுக்கு கிறிஸ்து தேவ பெலனும் தேவ ஞானமுமாயிருக்கிறார்* (1:24). அதாவது ஞானமும் வல்லமையும் சிலுவையில் அறையப்பட்ட மேசியாவிலேயே உள்ளது. யூதர் வல்லமையை அதில் காணவில்லை. கிரேக்கர் ஞானத்தை அதில் காணவில்லை. மாறாக எவர்கள் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு கிறிஸ்து தேவபெலனும் ஞானமுமாயிருக்கிறார். இரட்சிக்கப்படுபவர்கள் (1:18) விசுவாசிப்பவர்கள் (1:21). தேவனுடைய அழைப்பினாலேயே அவர்கள் இந்நிலையில் உள்ளார்கள். அழைக்கப்பட்ட வர்களுக்கு சிலுவையைப்பற்றிய உபதேசம் வல்லமையுடையதாகவும் ஞானமுடையதாக வும் இருக்கின்றது. தேவனுடைய ஞானத்தை அறிந்துகொள்வதற்கு முன்பாக மக்கள் தேவனுடைய வல்லமையைத் தங்கள் வாழ்வில் அனுபவிக்க வேண்டும். மனித ஞானத்திற்கு மக்களை இரட்சிக்கக்கூடிய வல்லமை இல்லை.

1:25 இப்பகுதிக்கு முடிவுரையாகிறது. *மனிதனுக்குப் பைத்தியமாய்த் தோன்றும் தேவனுடைய பைத்தியம் மனித ஞானத்தைவிட மேலானது. தேவனுடைய பலவீனம் மனித பலத்தைவிட அதிக பலமாயிருக்கிறது* என்கிறார். சிலுவை மனிதனுக்கு பலவீனமானதொன்றாய்த் தோன்றினாலும் மனிதன் பலத்தினால் சாதிக்க முடியாததைச் சாதிக்கக்கூடிய வல்லமை அதற்கிருக்கிறது. தேவனுடைய குமாரன் சிலுவையில் குற்றவாளியைப்போல் மரிப்பது பலவீனமும் பைத்தியமுமான செயல்தான். ஆனால் இது மனித வல்லமை ஞானம் அனைத்தையும்விட மேலானதாய் உள்ளது. மனிதன் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு தேவனுடைய குமாரன் உலகத்திற்கு வரவேண்டும் என்பது மனித ஞானத்திற்கு அப்பாற்பட்டதே. சிலுவையில் இயேசு மனித ஞானத்தைவிடவும் மேலான ஞானத்தைக் காட்டினார். அதேபோல சத்துருவை வல்லமையாய் மேற்கொண்டார்.

2. கொரிந்தியரின் நிலைமை (1:26-31)

மனித ஞானத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததினாலேயே சபையில் பிரிவினைகள் ஏற்பட்டன. இதனால், அவர்களுடைய உண்மையான நிலை எத்தகையது என்பதைப் பார்க்கும்படி கூறுகிறார். அவர்களில் அநேகர் ஞானிகளாக இருக்கவில்லை. பலமுள்ளவர்களாக இருக்கவில்லை. அப்படியிருந்தும் தேவன் அவர்களைத் தெரிந்து கொண்டுள்ளார். இதனால் அவர்களால் தாம் ஒரு ஊழியரைச் சேர்ந்தவன் என்று பெருமை பாராட்டமுடியாது. மனித ஞானம் வல்லமை என்பவைகளின் அடிப்படையில் தேவன் மக்களைத் தெரிந்தெடுப்பவராயின் நிச்சயமாக அவர்களைத் தெரிந்தெடுத்திருக்கமாட்டார். ஆனால் தேவன் உலக தராதரங்களுக்கு முரணான விதத்திலேயே மக்களைத் தேர்ந்தெடுப்பார். உண்மையில், உலகோருடைய ஞானத்தை தேவன் அவமானமாக்கிய தற்கு கொரிந்தியரைத் தெரிந்தெடுத்ததே ஒரு சான்றாக உள்ளது. உலகோரின் பார்வையில் உயர்வாயிருப்பவை மனிதனைத் தேவனண்டை கொண்டுவர உதவாது. இதனால், உலக ஞானத்திலும் மானிட பெலத்திலும் பெருமை பாராட்டுபவர்கள் அவமாக்கப்படுவார்கள். எனவே மேன்மை பாராட்டுகிறவன் தங்கள் அபிமான தலைவர்களிலோ அல்லது தங்களிலோ, மேன்மை பாராட்டமுடியாது. அவன் கர்த்தரைக் குறித்தே மேன்மை பாராட்டவேண்டும். ஏனெனில் அவரே தேவனால் நமக்கு ஞானமும், நீதியும் பரிசுத்தமும் மீட்புமாயிருக்கிறார். மனிதன் தன்னுடைய எந்த ஒரு செயலிலும் பெருமை பாராட்டமுடியாதபடி தேவனுடைய தெரிந்துகொள்ளுதல் அமைந்துள்ளது.

பைத்தியமானவைகள் பலவீனமானவைகள் என்பது சிலுவை முறையைக் குறிக்கலாம். அதேசமயம் மக்களையும் குறிக்கலாம்.

இல்லாதவைகள் என்பது உலகோரின் பார்வையில் தென்படாதவைகள் அல்லது தென்படாதவர்களை குறிக்கலாம்.

இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் கிறிஸ்துவுக்குட்பட்டிருக்கிறார்கள். அவரே நமக்கு ஞானம், தேவஞானம் கிறிஸ்துவில் இருக்கிறது (கொலோ. 2:3). மக்கள் இரட்சிக்கப்படுவதற்காக கிறிஸ்து தன்னையே சிலுவையில் கொடுத்தார். இதுவே உண்மையான ஞானம்.

இயேசுவே நமக்கு நீதி (2 கொரி.5.21). அவராலேயே நாம் நீதிமான்களாக்கப் பட்டுள்ளோம். அவருடைய நீதி நமக்கு கிடைத்ததினாலேயே தேவனுடன் சரியானதொரு உறவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளக்கூடியதாயுள்ளது. இயேசுவே நமக்குப் பரிசுத்தம். நம்மால் பரிசுத்தத்தைப் பெற்றிட முடியாது அவரே நமக்கு பரிசுத்தத்தை தருபவராயிருக்கிறார் (ரோ. 6:19, 1தெச. 4:3-7). இயேசு நமக்கு மீட்பு. அவரே நம்மை மீட்டார். அதற்கான கிரயத்தை அவர் செலுத்தியுள்ளார் (மாற்.10:45).

3. பவுலின் பிரசங்கம் (2:1-5)

கொரிந்து பட்டணத்தில் பவுலின் பிரசங்கம், மானிட ஞானத்தோடு இருக்கவில்லை. அது ஆவியின் வல்லமையோடு இருந்தது. இதையும் கொரிந்தியர் அறிந்திருக்க வேண்டியது அவசியமாகும். அப்போது மட்டுமே சுவிசேஷச் செய்தியை அவர்களால் சரியாக புரிந்துகொள்ள முடியும். உலக ஞானத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த கொரிந்து சபை மக்கள், அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த பவுலின் பிரசங்கம் ஞானமானதாக இருக்க வில்லை.

- பவுலினுடைய பிரசங்கம் சிறந்த வசனிப்போடாவது ஞானத்தோடாவது இருக்க வில்லை (2:1). அவருடைய பிரசங்கமும் அவர் பிரசங்கித்த விதமும் உலகோரின் பார்வையில் உயர்வானதாக கருதப்படக்கூடிய நிலையில் இருக்கவில்லை. பவுல் வார்த்தை ஜாலங்களுடன் மக்களைக் கவரும் வண்ணமாக பிரசங்கிக்கவில்லை. சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தல் என்பது, நம்முடைய இரட்சிப்புகாகத் தேவன் கிறிஸ்துவில் செய்தவதற்றை அறிவிப்பதேயாகும். பவுல் இப்பகுதியில், உலகுக்குப் பைத்தியமாயத் தோன்றும் சிலுவையையும் தாழ்வான மக்களையும் தேவன் தெரிந்துகொண்டதற்கு நானும் என்னுடைய பிரசங்கமும்கூட சான்று பகருகிறோம் என்பதைச் சுட்டிக்காட்கிறார். சொல்கிறார். தேவனைப்பற்றிய சாட்சி என்பது மக்களுடைய இரட்சிப்புக்காக தேவன் கிறிஸ்துவில் செய்ததைப் பற்றி கூறுவதாகும்.

இயேசுகிறிஸ்துவை, சிலுவையில் அறையப்பட்ட அவரையேயன்றி வேறொன்றையும் அவர்களுக்குள்ளே அறியாதிருக்கத் தீர்மானித்திருந்ததாகவும் பவுல் கூறுகிறார் (2:2). தன்னுடைய பிரசங்கத்தில் மட்டுமல்ல, தன்னுடைய அறிவிலும் அவர் இயேசுவைத் தவிர வேறெதற்கும் இடம் கொடுக்கவில்லை (கலா.3:1 ஒப்பிடுக). இயேசுவின் சிலுவை மரணமே சுவிசேஷத்தின் மையமாக இருக்கிறது. இதைத்தவிர வேறு காரியங்களை நாம் சுவிசேஷத்திற்குச் சேர்க்கக்கூடாது. இயேசுவை சிலுவையிலறையப்பட்டவராகவே நாம் மற்றவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டும். அத்தோடு, தான் கொரிந்து பட்டணத்தில் இருக்கும் போது பலவீனத்தோடும் பயத்தோடும் மிகுந்த நடுக்கத்தோடும் இருந்தாகவும் கூறுகிறார் (2:3). பலவீனம் சரீரப்பிரகாரமான பலவீனம். பயமும் நடுக்கமும் உள்ளுணர்வு.

தன் பிரசங்கமும் தானும் இவ்வாறு இருக்கக் காரணம் அவர்களுடைய விசுவாசம் மனுஷஞானத்திலல்ல, தேவனுடைய பெலத்தில் நிற்கும்படிக்கு தன்னுடைய பிரசங்கமும் பேச்சும் மனுஷ ஞானத்திற்குரிய நயவசனமுள்ளதாயிராமல் ஆவியினாலும் பெலத்தினா லும் உறுதிப்பட்டதாயிருந்தது (2:4-5) என்று கூறுகிறார். தான் மனித ஞானத்தினால் பிரசங்கிக்கவில்லை என்று கூறுகிறார். மாறாக ஆவியானவரின் வல்லமையை உறிதிப் படுத்தும் பிரசங்கமாக அது இருந்தது. மானிட சாதுரியமல்ல தேவவல்லமையே மக்கள் செய்தியை ஏற்றுக்கொள்ள காரணமாயமைந்தது. சாதுரிய ஞானத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்ட விசுவாசத்தை, அதைவிட மேலான ஒரு தர்க்கத்தின் மூலமாக இல்லாமல் செய்துவிடலாம். ஆனால் தேவனுடைய வல்லமையினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட விசுவாசத்தை எவராலும் எதுவும் செய்யமுடியாது. பவுல் பலவீனமாகவும் அவருடைய பிரசங்கம் கவர்ச்சியற்றதாகவும் இருந்தாலும் வல்லமையுடையதாகவே இருந்தது. நம்முடைய பிரசங்கமும் நம்மை சார்ந்திராமல் ஆவியின் பெலத்தில் தங்கியிருக்க வேண்டும்.

4. வெளிப்படுத்தப்பட்ட செய்தி (2:6-16)

சுவிசேஷச் செய்தி மனித ஞானத்தினால் உருவானதல்ல. மாறாக, தேவனால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட செய்தி (2:6-8). தன் பிரசங்கமும் தன் பேச்சுத்திறனும் உலகோர் பார்வையில்

ஞானமற்று தோன்றினாலும், தான் ஞானத்தையே பேசுகிறேன் என்பதாக கூறுகிறார். எனினும் அது இந்த உலகத்து ஞானமல்ல. மாறாக தேவஞானமாகும். இதுவே உண்மையான ஞானமாகும். இது உலக ஞானத்திற்கு முரணானது. எனினும், சுவிசேஷம் ஞானமற்றதொன்றல்ல. மாறாக அதுவே மேலான ஞானம்.

“தேறினவர்கள்” என்று பவுல் குறிப்பிடுவது சிலுவையைப்பற்றிய உபதேசத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர்களையே. உலகம் பைத்தியமாக எண்ணினாலும் தேவனுடைய ஞானமான அழைப்பை ஏற்றுக்கொள்வது தேறியதற்கான அறிகுறியாகும்.

“மறைக்கப்பட்டதுமாயிருந்த இரகசியம்” என்பது நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியாத, ஆனால் இப்போது வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள சுவிசேஷ செய்தியாகும் (எபேசியர் 3:2-3, 6-7, 11 ஒப்பிடுக). இது உலகத் தோற்றத்துக்கு முன்பே தேவனால் திட்டமிடப்பட்ட தொன்றாகும். உலகில் எந்த ஒரு ஞானியும் பிறப்பதற்கும் முன்பே தேவனுடைய ஞானம் முழுமையானதாகவும் அவருடைய திட்டம் பூர்த்தியானதுமாக இருந்தது.

இது நம்முடைய மகிமைக்காக தேவன் ஏற்படுத்தியது. நம்முடைய மகிமை தேவனுடைய அனாதித் தீர்மானத்திலேயே அடங்கியுள்ளது. உலக மனிதனுடைய ஞானம் அழிவுக்கு இட்டுச்செல்லுகிறது. ஆனால் தேவனுடைய ஞானமே நமக்கு இரட்சிப்பை மட்டுமல்ல மகிமையையும் கொண்டுவருகிறது (ரோ.8:17-18.29,30, 1தெச.2:12, 2தெச. 1:10 ஒப்பிடுக).

தேவஞானத்தை இப்பிரபஞ்சத்துப்பிரபுக்கள் அறிந்திருக்கவில்லை. அதனால்தான் அவர்கள் மகிமையின் கர்த்தரை சிலுவையில் அறைந்தார்கள் (2:8). இயேசுவை “மகிமையின் கர்த்தர்” என்று பவுல் கூறுவதானது, இயேசு மனிதனாக இவ்வுலகிலிருந்த சமயத்திலும் மகிமை அவருக்குரியதாயிருந்தது என்பதை அறியத்தரவேயாகும். தேவனு டைய ஞானம் அவருடைய வெளிப்படுத்தல் மூலமாகவே அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாகை யால் இவ்வுலக பிரபுக்கள் அதை அறியாதவர்களாயிருந்தார்கள். இதனாலேயே அவர்கள் இயேசுவை சிலுவையில் அறைந்தார்கள் (அப்.3:17.4:25-28, லூக்.23:34 ஒப்பிடவும்). இயேசுவை நிராகரிப்பது எத்தகைய விளைவை ஏற்படுத்தும் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தால் அவரை சிலுவையிலறைந்திருக்கமாட்டார்கள்.

2:9-11 எழுதியிருக்கிறபடி (ஏசா. 64:4,65-17) தேவன் மனுமக்களுக்காக ஆயத்தம் பண்ணியவைகளை அவர்கள் எவ்வித்திலும் அறிந்து கொள்ளவேயில்லை. ஆனாலும் நமக்கு தேவன் அவற்றைத் தம்முடைய ஆவியானவர் மூலம் வெளிப்படுத்தியதாகப் பவுல் கூறுகிறார்.

ஆவியானவர் மூலமாக இவை வெளிப்படுத்தப்படாவிட்டால் இவற்றை நம்மால் அறிந்துகொள்ளவோ முடியாது. பார்த்தல், கேட்டல், உணர்தல் மூலமாகவே மனிதன் எதையும் அறிந்துகொள்வான். ஆனால் தேவஞானத்தை இவற்றின் மூலம் அறியமுடியாது.

தேவன் தம்முடைய ஆவியானவர் மூலமாகத் தம்மில் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு ஆயத்தம் பண்ணியவைகளை வெளிப்படுத்துகிறார். இந்த ஆவியானவர் தேவனைப்பற்றிய சகலவற்றையும் அறிந்தவர். ஆவியானவர் தேவனுடைய ஆழங்களை ஆராய்ந்திருக்கிறார் என்பது அவர் தேவனைப்பற்றி அனைத்தையும் அறிந்திருக்கிறார். அவர் அறியாதது எதுவுமேயில்லை என்பதாகும். “ஆழம்” என்ற சொல், பொதுவாகக் கடலின் ஆழத்துக்கு பாவிக்கப்படும் சொல்லாகும். இங்கு அளவிட முடியாத ஆழத்தைக் குறிக்கிறது.

அறியமுடியாத தேவனுடைய ஆழத்தை அறிந்தவர் ஆவியானவரே (2:10). எப்படி மனிதனில் உள்ளதை அவனுடைய ஆவி அறியுமோ அதைப்போலவே தேவனைப்பற்றி அவருடைய ஆவியானவர் அறிந்திருக்கிறார் (2:11). இதனால், அவரால் அவற்றை நமக்கு வெளிப்படுத்தக்கூடியதாயுள்ளது. அதேபோல ஒருவனில் தேவனுடைய ஆவியானவர் இருந்தால் மட்டுமே அவனால் தேவனுடைய காரியங்களை அறியமுடியும்.

2:12 தேவனுடைய ஆவியால் மட்டுமே தேவனுடைய காரியங்களை அறிய முடியுயென்பதனால், தேவனுடைய காரியங்களை அறிந்து கொள்வதற்காக, தான் தேவனுடைய ஆவியைப்பெற்றுள்ளதாகப் பவுல் கூறுகிறார். விசுவாசிகள் உலகத்தின் ஆவியைப் பெறவில்லை. அவர்கள் தேவனுடைய ஆவியைப் பெற்றுள்ளார்கள் (கலா.3:2 ஒப்பிடுக). பரிசுத்த ஆவிக்கு சமமாக உலகத்தில் ஒரு ஆவி இருக்கின்றது என்பதாக பவுல் இங்கு கூறவில்லை. மாறாக நாங்கள் பெற்றது உலகத்தினது ஆவி அல்ல. மாறாக பரிசுத்த ஆவி என்றே கூறுகிறார்.

2:13 தேவன் ஆயத்தம்பண்ணியவைகளை அவர் தன்னுடைய ஆவியால் வெளிப்படுத்தியது போலவே, நாங்களும் அவற்றை உங்களுக்கு அறிவிக்கும்போது எங்களது வார்த்தைகளால் அதை போதிக்காமல் பரிசுத்தாவியானவர் போதிக்கும் வார்த்தைகளாலே போதிக்கிறோம். ஆவிக்குரிய விடயங்களை ஆவியானவர் தரும் ஆவிக்குரிய வார்த்தைகளாலே விளக்குகிறோம் என்கிறார் பவுல். மானிட ஞானத்தைக் கொண்டல்ல ஆவியானவர் போதிக்கிற வார்த்தைகளாலே விளக்குகிறோம் என்பதே ஆவிக்குரியவைகளை ஆவிக்குரியவைகளோடே சம்பந்தப்படுத்திக் காண்பிக்கிறோம் என்பதன் அர்த்தம். தேவனுடைய காரியங்களை உலகக்காரியங்களைப்போல நாம் விளக்கக்கூடாது. ஆவியானவர் தரும் வார்த்தைகளைக் கொண்டு பேசவேண்டும் (மாற்.13:11 ஒப்பிடுக). ஆவியானவரே வார்த்தைகளைக் கற்பிப்பவர். இதையே நாம் ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை விளக்க உபயோகிக்கவேண்டும். உலக ஞானத்தைக் கொண்டு ஆவிக்குரிய சத்தியத்தை விளக்க முடியாது.

2:14 தேவனுடைய ஆவி இல்லாதவன் ஆவிக்குரிய விடயங்களை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான் அவைகள் அவனுக்குப் பைத்தியமாய்த் தோன்றும். இதனால்தான் சிலுவையை பற்றிய உபதேசம் அவர்களுக்குப் பைத்தியமாய் தோன்றியது. அத்தோடு ஆவிக்குரிய காரியங்கள் ஆவிக்கேற்ற பிரகாரமாக ஆராய்ந்து நிதானிக்கப்படுகிறவைகளாதலால் அவைகளை அவன் அறியவும் மாட்டான். தேவ ஆவி இல்லாத மனிதன் வரையறைக்குட் பட்டவன். அவனால் தேவகாரியங்களை அறியமுடியாது. ஆவியைப் பெறாதவனால் ஆவிக்குரிய காரியங்களை நிதானிக்கமுடியாது. அதாவது அவற்றைப்பற்றி மதிப்பிட, ஆராய்ந்தறிய, அவற்றைப்பற்றி நியாயந்தீர்க்க அவனால் முடியாது. அவனுடைய செயல்கள் செவிடன் சங்கீதத்தை மதிப்பிடுவது போலவே இருக்கும்.

2:15 ஆவிக்குரியவனால் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து நிதானிக்கமுடியும். ஏனென்றால் அவனுள் ஆவியானவர் இருக்கிறார். ஆனால் அவனை மற்றவர்களால் ஆராய்ந்து நிதானிக்கமுடியாது. ஏனென்றால் அவர்களில் ஆவியானவர் இல்லை. சகல காரியங்களையும் ஆராயக்கூடிய அறிவை ஆவியானவர் ஆவிக்குரியவனுக்கு கொடுத்துள் ளார். மற்றவர்களுக்கு இத்தகைய அறிவு இல்லை. ஆவியானவர் உள்ளத்தில் வாசம் செய்யும்போது சகல காரியங்களை குறித்தும் சரியானபடி நிதானிக்கமுடியும். ஆவியானவர் அவனை வழிநடத்துவதே இதற்குக் காரணம்.

2:16 கர்த்தருடைய சிந்தையை அறிந்தவன் யார்? என்று கேட்கும் பவுல், எங்களுக்கோ கிறிஸ்துவின் சிந்தை உண்டாயிருக்கிறது என்கிறார். தேவனுடைய முறையைப் பைத்தியமாக எண்ணுபவன் அவருக்கு போதனை செய்ய முயலுவான். ஆனாலும் அதை செய்ய அவனுக்கு தேவனுடைய சிந்தையோ இருப்பதில்லை. எனவே இது முடியாத காரியம். கிறிஸ்துவின் சிந்தை என்பது ஆவியானவரினால் வெளிப்படுத்தப் பட்ட கிறிஸ்துவினுடைய யோசனைகள் சுவிசேஷச் செய்தியை மாற்றி தேவனுக்கு அறிவுரைகள் கொடுக்க முயலுபவன் அவருடைய சிந்தையற்றவனாகவே இருப்பான்.

5. சபையின் பிரிவினை (3:1-4)

சபையினர் ஆவிக்குரிய பிரகாரம் நடவாமல், அதாவது ஆவியானவரைப் பெற்ற ஒரு மனிதனைப்போல நடவாமல். மாம்சபிரகாரமாக, அதாவது ஆவியைப் பெறாத மனித னைப்போல வாழ்கிறார்கள் (3:1). அவர்களிடத்தில் பொறாமையும் வாக்குவாதங்களும், பேதங்களும் இருந்தன (3:3). ஒருவன் தான் பவுலைச் சேர்ந்தவனென்றும், மற்றவன் தான் அப்பொல்லோவைச் சேர்ந்தவனென்றும் சொல்லி பிரிவினைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டி ருந்தார்கள் (3:4). கொரிந்தியரின் நடத்தை அவர்கள் இன்னும் பக்குவமடையாதவர்களாக குழந்தை நிலையிலேயே இருக்கிறார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

பவுல் கொரிந்து பட்டணத்துக்கு முதல்முறை வந்தபோது, மக்களை ஆவிக்குரியவர்களாக எண்ணி அவர்களுடன் பேசமுடியாமலிருந்தது. அவர்கள் மாம்சத்துக் குரியவர்களாக அதாவது உலகத்துக்குரியவர்களாக, ஆவிக்குரிய குழந்தைகளாகவே இருந்தனர். இதனால் அவர்களுக்கு அவர் பாலையே கொடுத்தார். இரட்சிக்கப்பட்ட புதிதில் ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள் குழந்தையாகவே இருக்கிறான். எனவே அவனுக்கு பாலையே கொடுக்கவேண்டியதாயுள்ளது. அவர்கள் தங்கள் சிந்தனைகள் செயல்கள் என்பவற்றில் உலகப்பிரகாரமான மக்களைப்போலவே இருந்தார்கள். ஆவியானவரைப் பெறாத மக்களைப்போல நடந்துகொண்டார்கள்.

ஆரம்பகாலத்தில் மட்டுமல்ல, அவர்கள் இப்பொழுதும் அதேநிலையிலேயே இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஆவியானவர் இல்லை என்று பவுல் சொல்லவில்லை. மாறாக அவர்கள் ஆவியைப்பெற்றும் மாம்சபிரகாரமாக நடக்கிறார்கள் என்றெ பவுல் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அவர்கள் குழந்தைகளாக இருக்கும்போது, அதற்கேற்ற ஆகாரம் கொடுத்தார். ஆனால், அவர்கள் இப்பொது வளர்ந்திருக்கவேண்டும். ஆனால், அவர்கள் பலமான ஆகாரத்துக்கு (எபி.5:12) இன்றும் தயாராயில்லை.

அவர்களுக்குள் பொறாமையும், வாக்குவாதமும் பேதங்களும் இருந்தபடியால் அவர்கள் மாம்சத்திற்குரியவர்களாயிருந்து மனுஷமார்க்கமாய் நடக்கிறார்கள் என்று பவுல் கூறுகிறார். ஏனெனில் மேற்குறிப்பிட்டவை மூன்றும் மாம்சத்தின் கிரியைகள் (கலா.5:20). மனுஷமார்க்கம் என்பது ஜென்ம சுபாவமான மனிதனின் அதாவது, ஆவியைப் பெறாதவ னின் வழி. மாம்சத்திற்குரியவர்கள் என்பது உலகப்பிரகாரமான மக்களைபோல் வாழ்வது. அவர்களுக்கிடையே பேதங்கள் இருந்தமையால் அவர்கள் மாம்சத்திற்குரியவர்களாய் நடந்துகொண்டார்கள். பேதங்கள், அவர்கள் ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக நடக்காமல் உலகப்பிரகாரமாக நடப்பதை காட்டுகிறது.

(ஆ) கிறிஸ்துவின் செய்தியாளர்களைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டனர் (1கொரிந்தியர் 3:5-15,4:1-5)

கொரிந்து சபை மக்களிடையே பிரிவினைகள் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் அவர்கள் கிறிஸ்துவின் செய்தியை தவறாக புரிந்துகொண்டது மட்டுமல்ல, அச்செய்தியைக் கொண்டுவந்த செய்தியாளர்களைத் தவறாக புரிந்துகொண்டதும் ஒரு காரணமாகும். இதனால் உண்மையில் கிறிஸ்துவின் செய்தியைக் கொண்டு வந்தவர்கள் எத்தகைய வர்கள், அவர்களை எவ்வாறு மதிப்பிடவேண்டும் என்றும் பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்பகுதியில் கிறிஸ்துவின் செய்தியாளர்களைப்பற்றி மூன்று விடயங்களைக் குறிப்பிட்டுள் ளார் (1). அவர்கள் ஊழியக்காரர்கள் (3:58) (2). அவர்கள் உடன் வேலையாட்கள் (3:9-15) (3). அவர்கள் உக்கிராணக்காரர்கள் (4:1-5). இதைக் கொரிந்து சபை மக்கள் சரியானவிதத்தில் அறிந்து கொண்டிருந்தார்களானால் கொரிந்து சபையில் ஒருவன் நான் பவுலைச் சேர்ந்தவன் என்றும், இன்னுமொருவன் நான் அப்பொல்லோவைச் சேர்ந்தவன் என்றும், வேறொருவன் நான் கேபாவைச் சேர்ந்தவன் என்றும் சொல்லி பிரிவினைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கமாட்டார்கள். இன்றும்கூட சபைகளில் பிரிவினைகள் ஏற்படுவதற்கு மக்கள் தங்களுக்கு விருப்பமான போதகர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து மற்றவர்களைப் புறக்கணிப்பதேயாகும் என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை.

1. அவர்கள் ஊழியக்காரர்கள் (3:5-8)

தேவனுடைய செய்தியைக் கொண்டுவருபவர் யாராய் இருந்தாலும் அவர்கள் வெறும் ஊழியக்காரர் மட்டுமே. எனவே அவர்களில் பெருமைபாரட்டுவதும், அவர்கள் நிமித்தமாக பிரிவினைகளை ஏற்படுத்துவதும் அர்த்தமற்றது. எல்லாம் தேவனுடையதாய் இருக்கும்போது மனிதர்களில் பெருமைப்படுவதும் அறிவீனமான செயலே. தாங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட நபருக்கு உரியவர்கள் என்று இவர்கள் பெருமிதமடைந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் உண்மையில் தாங்கள் யாருக்கு உரியவர்கள் என்பதை அறியாதவர்களாயிருந் தார்கள்.

தங்களைப் பவுல் ‘‘ஊழியக்காரர்’’ என்றும் கூறுகிறார். தாங்கள் எஜமான்கள் அல்ல. எனவே, விசுவாசிகள் அவர்களுக்கு உரியவர்கள் அல்ல. ‘‘ஊழியக்காரர்’’ என்பதற்குப் பவுல் மூலமொழியில் உபயோகித்த ‘‘டயகோனொய்’’ (*diakonoi*) என்னும் சொல், தாழ்மையான எளிமையான பணிகளை புரிபவர்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். இப்படிப்பட்ட பணிகளைச் செய்பவர்களுக்கு சமுதாயத்தில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் படுவதில்லை. எனவே, இச்சொல்லை உபயோகித்த பவுல், விசுவாசிகள் தங்களுக்கு அல்ல, தாங்கள் யாருக்காக பணிபுரிகிறார்களோ அவருக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் படவேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். ‘‘நாங்கள் கருவிகள், தேவன் எங்களை உபயோகிக்கிறார்’’ என்பதே பவுல் சொல்ல முற்படும் விஷயம். இதனால்தான், ‘‘நீங்கள் விசுவாசிக்கிறதற்கு ஏதுவாயிருந்த ஊழியக்காரர்’’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அதுவும் ‘‘தேவன் அவனவனுக்கு அருள் அளித்தபடியே’’ என்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மேலும், ஊழியர்களினூடாகக் கொரிந்தியர் கிறிஸ்துவையே விசுவாசித்து ஏற்றுக்கொண்டார்கள். உண்மையில், தேவன் அருள் அளித்தால் மட்டுமே ஊழியக்காரர்களினால் பணிபுரிய முடியும். தேவன் அவனவனுக்கு கொடுக்கும் பணியை ஒவ்வொருவனும் செய்கிறான். எனவே தேவனையேயன்றி ஊழியக்காரரைத் தலைவனாக்கக்கூடாது.

பவுல் தான் சொல்ல முற்படும் விஷயத்தை விவசாயத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தி விளக்குகிறார் (3:6-8). ஒருவன் நடுகிறான் மற்றவன் நீர்ப்பாய்ச்சுகிறான். ஆனால் விளையைச் செய்பவர் தேவன். எனவே நடுகிறவனாலும் நீர்ப்பாய்ச்சுகிறவனாலும் ஒன்றுமில்லை. விளையச்செய்கிற தேவனாலே எல்லாமாகும். நடுகிறவனும் நீர்ப்பாய்ச்சுகிற வனும் தங்களுக்கு ஒப்புவிக்கப்பட்ட பணியைச் செய்கிறார்கள். அதற்கான கூலியையும் அவர்கள் பெறுவார்கள். இவர்களால் தங்கள் பணியைச் செய்யமுடியுமே தவிர, பயிர்களை வளரச்செய்ய முடியாது. இவர்களுடைய பணி, வளரச்செய்யும் தேவனுடைய பணியோடு ஒப்பிடும்போது முக்கியமற்றது என்றே பவுல் கூறுகிறார். எனவே, ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் தேவனுக்கே கொரிந்தியர்கள் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். ஊழியக்காரருக்கு அல்ல.

‘‘நடுகிறவனும் நீர்ப்பாய்ச்சுகிறவனும் ஒன்றாயிருக்கிறார்கள்’’ என்று பவுல் கூறுகிறார். அதாவது இருவரும் பிரிந்திருக்கவில்லை. கொரிந்தியரே அவர்களைப் பிரித்து வைத்து, தங்களுக்குள்

பிரிவினைகளையும் ஏற்படுத்தியுள்ளனர். ஒருவரது பணி இல்லாத நிலையில் மற்றவரது பணி வெற்றியளிக்கிறது. எனவே இருவரும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தேவன் தங்களுக்கு கொடுத்த பணியை செய்யவேண்டும். மற்றவருடன் தம் பணியை ஒப்பிட்டுப்பார்த்து குறைபட்டுக்கொள்ளவோ எரிச்சலைய டையவோ பொறாமைப்படவோ கூடாது. தேவன் அவனவனுக்கு கொடுத்த வேலைக்குத் தக்கதாக, அவன் செய்யும் வேலைக்குப் பலனளிப்பார். ஊழியத்தில், தேவனுக்குப்பதிலாக ஊழியக்காரர் செயற்படுவதில்லை. மாறாக அவர்களினூடாகத் தேவனே செயல்படுகிறார். அவரே விளையச் செய்பவர். அவனவன் தன் தன் வேலைக்கு தக்கதாய்க் கூலியைப் பெறுவானே தவிர விளைவுகளுக்குத்தக்கதாக அல்ல. அத்தோடு செய்யும் வேலைக்குத் தக்கதாக கூலியைப் பெறுவானே தவிர வேலையின் தன்மையைப் பொறுத்தல்ல.

கொரிந்து சபையாரைப்போல, ஒரு ஊழியக்காரனை உயர்வாகவும் மற்றவனை தாழ்வாகவும் நாம் மதிக்கக்கூடாது. பவுல் நட்டார் (சபையை ஸ்தாபித்தார்). அப்பொல்லோ நீர்ப்பாய்ச்சினான் (அவன் கொரிந்து சபையினருக்குப் போதித்தான்). தேவன் விளையைச் செய்தார். எனவே தேவனுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும்.

2. அவர்கள் உடன்வேலையாட்கள் (3:9-15)

ஊழியக்காரரான தாங்கள், (குறிப்பாக பவுலும் அப்பொல்லோவும்) ஒன்றாயிருக்கி றோம் என்று கூறியவர் (3:8) இதைக் கட்டிட நிர்மாண உவமானத்தைக் கொண்டு "தாங்கள் உடன் வேலையாட்கள்" என்று கூறுகிறார். இதன்மூலம், தங்களுக்குள் பிரிவினைகள் இல்லை என்பதை சுட்டிக்காட்டுகிறார். "நாங்கள் தேவனுக்கு உடன் வேலையாட்களாயிருக்கிறோம். நீங்கள் தேவனுடைய பண்ணையும் தேவனுடைய மாளிகையாகவும் இருக்கிறீர்கள் என்கிறார் (2:9). பண்ணையைப்பற்றி முந்திய பகுதியில் (3:5-8) குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்போது மாளிகை உவமானத்தை விளக்ககிறார் (3:9-15).

பவுல் தங்களைத் "தேவனுக்கு உடன் வேலையாட்கள்" என்று கூறுகிறார். இதனர்த்தம் தேவனோடு சேர்ந்து பணிபுரிபவர்கள்" அல்லது "தேவனுக்காக ஒன்றாக இருந்து பணிபுரிபவர்கள்" என்பதாம். அப்பொல்லோவும் பவுலும் எதிரிகள் அல்ல. மாறாக ஒன்றாயிருந்து பணிப்புரிபவர்கள். இந்த வேலையாட்கள் தேவனுடையவர்கள். கொரிந்தியர்கள் நினைத்ததுபோல அவர்களுடையவர்கள் அல்ல.

தனக்கு அளிக்கப்பட்ட தேவகிருபையின்படி பவுல் கொரிந்து பட்டணத்தில் ஊழியத்தை ஆரம்பித்தார். அவர் அஸ்திபாரம் போட்டார் (3:10). தேவனுடைய கிருபை காரணமாகவே பவுலால் இதைச் செய்யக் கூடியதாயிருந்தது. பவுல் வேலையை ஆரம்பித்தார். இப்பொழுது இன்னுமொருவர் அதைத் தொடர்ந்து செய்கிறார். சிலகாலம் அப்பொல்லோ பணிபுரிந்தார் (அப்.18:27-28). இப்போது இன்னுமொருவர் கட்டுகிறார். ஆனால், தான் எவ்விதமாகக் கட்டுகிறேன் என்பதைக் குறித்து ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார். அதேசமயம், தான் போட்ட அஸ்திபாரத்தின் மேல் இப்போது கட்டுபவனையும் எச்சரிக்கிறார்.

புத்தியுள்ள சிற்பாசாரி என்று பவுல் தன்னை அழைக்கக் காரணம், ஞானத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த கொரிந்தியர்களுக்கு சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவை அஸ்திபாரமாகப் போட்டதே ஞானமான செயல் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்கேயாகும். கிறிஸ்துவைப் பற்றிய உபதேசம் அவர்களுக்குப் பைத்தியமாகத் தோன்றி, அவர்கள் வேறு ஒரு அத்திவாரத்தைப் போட்டுவிடலாம் என்பதற்காக, "போடப்பட்டிருக்கிற அஸ்திபாரமாகிய இயேசுகிறிஸ்துவை அல்லாமல் வேறு அஸ்திபாரத்தைப்போட ஒருவனாலும் கூடாது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (3:11). கிறிஸ்தவம் கிறிஸ்துவை அடிப்படையாய்க் கொண்டது. அவரில்லாவிட்டால் கிறிஸ்தவமே இல்லை.

போடப்பட்டிருக்கிற அஸ்திபாரமாகிய கிறிஸ்துவின்மீது எதைக் கொண்டு கட்டுகிறோம் என்பதைப்பற்றி ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும் (3:12). பவுல் குறிப்பிடும் ஆறு பொருட்களையும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று பெறுமதியானது, மற்றது பெறுமதியற்றது. சில அழியக்கூடியது சில அழியாதது. அதாவது, ஊழியப்பணியானது நித்தியகாலம் வரைக்கும் நிலைக்கக்கூடியதாக உள்ளதா, அல்லது அழிந்துபோகும் இவ்வுலகுக்குரிய தற்காலிகமானதா? மறுவார்த்தையில் கூறுவதாயின், சிலுவையைப் பற்றிய உபதேசம் அழியாததும் பெறுமதியானதுமாகும், வெறும் மானிட ஞானம் பெறுமதியற்றது அழியக்கூடியது. ஒவ்வொருவனுடைய வேலையும் எத்தகையது என்பதை நியாயத்தீர்ப்பு நாள் வெளிப்படுத்தும் (1:13). அக்கினி வேதாகமத்தில் நியாயத்தீர்ப்போடு சம்பந்தப்பட்டது. அந்நாளில் பெறுமதியற்றவை அழிந்துபோகும். பெறுமதியானவை நிலைத்திருக்கும். நம் பணி எத்தகையது என்பதை அந்நாள் வெளிப்படுத்தும். நம் வேலை எத்தகையது என்பதை அந்நாள் சுட்டிக்காட்டும்.

எவர்கள் கட்டினது அழியாமல் இருக்கிறதோ அவர்கள் கூலியைப் பெறுவார்கள் (3:14). அதாவது உண்மையான சுவிசேஷத்தை, உலகுக்குப் பைத்தியமாய்த் தோன்றுகிற சிலுவையைப்பற்றிய

உபதேசத்தை அவர்கள் பிரசங்கித்திருந்தால் அவர்களுடைய பணி நிலைத்திருக்கும். அவர்கள் அதற்கான கூலியைப் பெறுவார்கள். மறுபுறத்தில், உலக ஞானத்தைக்கொண்டு கட்டியிருந்தால் அவர்கள் கட்டியது அனைத்தும் அழிந்துவிடும். அவர்கள் நஷ்டமடைவார்கள் (3:15). அக்கினியின் பரீட்சையானது, ஒருவன் கூலியைப் பெறுவானா? இல்லையா? என்பதைத் தீர்மானிக்கும் (வெளி.22:12, லூக்.19:16-19).

இப்பகுதி இரட்சிப்பைப்பற்றியதல்ல என்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஒருவன் செய்யும் வேலையின் தன்மையையும் அதன் விளைவையும் பற்றியது. பெறுமதியற்றவைகளைக் கொண்டு கட்டப்பட்டது அழியும், அதைக்கட்டினவன் நஷ்டமடைவான் என்று கூறும் பவுல் உடனடியாக, “அவனோ இரட்சிக்கப்படுவான். அதுவும் அக்கினியிலகப்பட்டுத் தப்பினது போலிருக்கும்” (3:15) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அவன் தன் வேலைக்கான கூலியை இழப்பான் நஷ்டமடைவான். அவனது வேலையில் எதுவுமே இராது, அனைத்தும் அழிந்துவிடும். அவனுடைய இரட்சிப்பு விசுவாசத்தினாலேயேயன்றி அவனது செயலின் மூலமாய் கிடைப்பது அல்ல.

இன்றும்கூட, எத்தனையோபேர், தூய்மையான சுவிசேஷத்தின் மூலமாக மக்களை ஆதாயப்படுத்தி சபையைக் கட்டாமல், வேறுபல உத்திகளைக்கொண்டு சபையைக் கட்டுகிறார்கள். இவர்களும் சிலுவையைப்பற்றிய உபதேசத்தை விட்டுவிட்டு, உலக ஞானத்தையும் மானிட அணுகுமுறைகளையும் கொண்டு சபையைக் கட்டுகிறார்கள். ஆனால் இவை பரீட்சிக்கும் அக்கினியில் அழிந்துபோகும் என்பதை நாம் மனதிற்கொண்டு, அழியாத, பெறுமதியான சுவிசேஷ செய்தியைக் கொண்டு மக்களை ஆதாயப்படுத்த வேண்டும். அப்போது மட்டுமே நம் ஊழியத்தினால் ஆதாயப்படுத்தப்பட்டவர்கள் கடைசி நாளில் தேவனுடைய சந்நிதானத்தில் இருப்பார்கள். நாமும் நம்முடைய பணிக்கான வெகுமதியை தேவனிடமிருந்து பெறுவோம்.

(3) அவர்கள் உக்கிராணக்காரர்கள் (4:1-5)

தேவனுடைய செய்தியாளர்களைப்பற்றி தவறாக புரிந்து கொண்டிருந்த கொரிந்தியரிடம் அவர்கள் ஊழியக்காரர்கள், உடன் வேலையாட்கள் என்று தெரிவித்த பவுல், கடைசியாக அவர்கள் உக்கிராணக்காரர்கள் என்று கூறுகிறார். கொரிந்தியர்கள் இவற்றைச் சரியான விதத்தில் புரிந்துகொண்டிருந்தால், சபையில் பிரிவினைகள் ஏற்பட்டிருக்காது.

முதலாம் வசனத்தில் மறுபடியுமாகத் தன்னை ஊழியக்காரன் என்றும் பவுல் கூறுகிறார். ஆனால் 3:5 இல் அவர் உபயோகித்த வார்த்தையை இங்கு குறிப்பிடவில்லை. 4:1 இல் உள்ள சொல், தாழ்வான நிலையையும் தன்னைவிட உயர்வான ஒருவருக்கு உத்தரவாதமுடைய பொறுப்பையும் குறிக்கும்.

பவுல் தன்னைத் தேவனுடைய ரகசியங்களின் உக்கிராணக்காரன் என்று கூறுகிறார் (4:1). உக்கிராணக்காரன் இன்னுமொருவனுடைய சொத்தை பரிபாலிக்கும் பொறுப்பை உடையவன். சொத்துக்கள் இவனிடம் நம்பி ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. இவன் தன் எஜமானுக்காக இவற்றை நிர்வகிக்க வேண்டும். பவுலிடம் தேவன் தன்னுடைய இரகசியத்தை நம்பி ஒப்படைத்துள்ளார். இதற்குப் பவுல், உக்கிராணக்காரனாயிருக்கிறார். தேவனுடைய இரகசியம் என்பது சுவிசேஷமாகும் (எபே.3:1-12. ஒப்பிடுக). தேவனுடைய இரட்சிப்பின் திட்டம் இப்போது வெளிப்பட்டுள்ளது. பல காலமாக தேவனுக்குள் மறைந்திருந்த இந்த இரட்சிப்பின் திட்டம் இயேசுவில் வெளிப்பட்டது (எபே.2:13-17). பவுல் தேவனுடைய ஆவியைப் பெற்றுள்ளமையால் இதைப்பற்றிய வெளிப்படுத்தல் அவருக்கு கிடைத்தது. தேவனுடைய இந்த இரகசியத்தை மக்களுக்கு அறிவிக்கும் பொறுப்பு பவுலினுடையது. தங்களுடைய கருத்துக்களை அதில் கலப்பதல்ல, சுவிசேஷத்தை தூய்மையாக மற்றவர்களுக்கு அவன் அறிவிக்க வேண்டும்.

உக்கிராணக்காரன் தன்னிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டவைகளைக் குறித்து எஜமானுக்கு கணக்கொப்புவிக்க வேண்டியவனாய் இருக்கின்றமையால் அவன் உண்மையுள்ளவனாய் இருக்கவேண்டியது அவசியம் (4:2). உக்கிராணக்காரன் பொறுப்பான பதவிவகிப்பவன். இவனுடைய பணிகள் எல்லாவற்றையும் எஜமான் எப்போதும் சோதித்துப் பார்க்கப் படமாட்டன். அப்படி எஜமான் பரிசோதிப்பதாயின், அவனே அப்பணிகளை செய்துவிடலாம். இதனால் உக்கிராணக்காரன் உண்மையுள்ளவனாயிருக்கவேண்டியது அவசியமாயுள்ளது. அதாவது, அவன் நம்பகமானவனாக இருக்கவேண்டும். உக்கிராணக்காரன் மற்ற எல்லாவற்றிலும் திறமையுடையவனாக இருந்தும் உண்மையற்றவனாக இருந்தால் அவன் அப்பணிக்கு தகுதியற்றவனாகவே இருப்பான். கொரிந்தியர்கள் வரங்களைக் கொண்டு ஊழியக்காரர்களை மதிப்பிட்டு வந்தனர். ஆனால் முக்கியமானது உண்மையே. தேவன் மக்களிடம் ஞானத்தையோ, திறமையையோ, வெற்றியையோ, எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர்கள் தங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பணிக்கு உண்மையுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்பதே தேவனுடைய

தராதரம். சுவிசேஷச் செய்தி பவுலிடம் நம்பி ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்தாலும் அதை சரியான விதத்தில் அவர் மற்றவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டும்.

தான் தேவனுடைய உக்கிராணக்காரன் என்பதனால், மக்களுடைய விமர்சனம், தீர்ப்பு என்பன தனக்கு அற்பமானது என்று பவுல் கூறுகிறார். அதேசமயம், தானும் தன்னைப்பற்றி நியாயந்தீர்ப்பதில்லை என்றும் கூறுகிறார் (4:3). மக்களுடைய தீர்ப்புக்கு கொரிந்தியர்கள் முக்கியத்துவம் கொடுத்துவந்தனர். பவுலோ இவற்றை நிராகரித்துள்ளார். ஊழியக்காரர் கொரிந்தியருக்கு சேவை செய்தவர்களாயிருந்தாலும், கொரிந்தியர்கள் அவர்களுடைய எஜமான்கள் அல்ல. தேவனே அவர்களது எஜமான். எனவே கொரிந்தியரது தீர்ப்பு அவர்களுக்கு அற்பமானதாகவே இருந்தது (ரோமர்.14:4 ஒப்பிடுக). யார் தன்னிடம் ஊழியப் பணியை நம்பி ஒப்படைத்தாரோ, அவருக்கும் அவர் கொடுத்த பணிக்குமே தான் உண்மையுள்ளவராக இருக்கவேண்டியுள்ளதால், அவரால் மட்டுமே தன்னை நியாயந்தீர்க்க முடியுமென்பதனால், கொரிந்தியரின் தீர்ப்பு அற்பமானதாகவே பவுலுக்கு இருந்தது. இவ்வசனத்தில் மனுஷருடைய நியாய நாள் என்பது, மானிட நீதிமன்றங்களில் தீர்ப்பு கொடுக்கப்படும் நாளாகும். பவுல் தன்னைப்பற்றி தானே தீர்ப்பு வழங்குகிறதும் இல்லை. ஏனென்றால் அவர் இன்னுமொருவருடைய உக்கிராணக்காரன்.

அப்படியே தான் தன்னைப்பற்றி பரீட்சித்துப் பார்த்தாலும் தன்னிடத்தில் எந்த ஒரு குற்றத்தையும் காணவில்லை என்றும் பவுல் கூறுகிறார். எனினும் இது தன்னை நீதிமானாக்கிவிடாது. காரணம் தன்னை நியாயம் விசாரிக்கிறவர் கர்த்தர் என்பதையும் பவுல் அறியத்தருகிறார் (2:4). தான் பாவமற்றவர் என்று பவுல் கூறவில்லை. மாறாக, தேவன் தனக்கு கொடுத்த பணியைத் தான் சரிவரச் செய்துள்ளேன் என்ற நிச்சயமுடைய வராக அவர் இருந்தார். தன்னுடைய ஊழியப் பணியில் தான் தவறுவிட்டதாக பவுலுக்கு தெரியவில்லை. எனினும் இதில் முழுமையான நம்பிக்கையுள்ளவராகவும் அவர் இல்லை. தீர்ப்பு வழங்குவதை அவர் கர்த்தரின் கரத்தில் விட்டுவிட்டார். தான் தன்னைப்பற்றி தீர்ப்பு வழங்கினால் அது வெறும் மானிட தீர்ப்பாகவே இருக்கும். எனினும் அவருடைய மனசாட்சி அவரை குற்றப்படுத்தவில்லை. ஆனால் இறுதியான தீர்ப்பைக் கொடுக்க மன சாட்சியால் முடியாது. அதை கர்த்தராலேயே செய்யமுடியும். நீதிமானாகிறதில்லை இவ்விடத்தில் இரட்சிப்போடு சம்பந்தப்பட்டதல்ல. இது, கடைசி நாளில் தெய்வீக அங்கீகாரம் தன்னுடைய உக்கிராணப் பணிக்கு கிடைப்பதைப்பற்றியதாகும். கடவுளுடைய ஊழியக்காரர்களை நியாயந்தீர்ப்பது மனிதர்களுடைய வேலையல்ல. அது கர்த்தருடை யது. கடைசி நாளில் கர்த்தருக்கு கணக்கொப்புவிக்க வேண்டியுள்ளமையால், சுயதீர்ப்பு அர்த்தமற்றதாகவே இருக்கும்.

எல்லாரையும் கர்த்தரே நியாயந்தீர்க்கவிருப்பதனால், அவர் வருவதற்கு முன்னே யாதொன்றையும் குறித்து தீர்ப்பு சொல்லவேண்டாம் என்று பவுல் கூறுகிறார். தேவனுடைய தீர்ப்பு வெளிப்பிரகாரமாகத் தென்படுபவைகளை அடிப்படையாய்க் கொண்ட தல்ல. அவர் இருளில் மறைந்திருக்கிறதை வெளியரங்கமாக்குவார். இருதயங்களின் யோச னைகளை வெளிப்படுத்துவார். அப்போது அவனவனுக்குரிய புகழ்ச்சி தேவனால் உண்டா கும். தேவனால் மட்டுமே தன்னுடைய ஊழியக்காரரைப்பற்றி சரியானவிதத்தில் தீர்ப்பு கொடுக்க முடியும் என்பதனால், அவர்கள் மீது தீர்ப்பு சொல்வதை கொரிந்தியர் நிறுத்த வேண்டும். அவர்களால் சரியானவிதத்தில் எல்லாவற்றையும் அறிந்து தீர்ப்பளிக்க முடியாது. இருளில் இருப்பவைகளை அதாவது அவர்களுக்கு மறைவாயிருப்பவைகளை அவர்களால் அறியமுடியாது. அதேபோல, மனிதர்களுடைய இருதயத்தில் இருக்கும் சிந்தனைகளை, அதாவது அவர்கள் எதற்காக ஊழியம் செய்கிறார்கள் என்பதை அவர்களால் அறியமுடியாது. எனவே இவர்களது தீர்ப்பு பிழையானதாகவே இருக்கும். கடைசிநாளில் மறைந்திருக்கும் எல்லாவற்றையும் கர்த்தர் வெளியரங்கமாக்கும்போது, அவனவனுக்குரிய புகழ்ச்சி தேவனால் உண்டாகும் (ரோ.2:16 ஒப்பிடுக). நாமும் மனிதர்களிடமிருந்து புகழ்ச்சியைப் பெறுவதற்காக அல்ல, இதைத் தேவனிடமிருந்து பெறுவதற்காகவே ஊழியம் செய்ய வேண்டும்.

(இ). கொரிந்து சபையின் பிரிவினைக்கான தீர்வு (1கொரிந்தியர் 3:16-23,4:6-21)

சபையில் பிரிவினைகள் ஏற்படக் காரணம், அவர்கள் கிறிஸ்துவின் செய்தியையும், அவருடைய செய்தியாளர்களையும் தவறாக புரிந்துகொண்டதேயாகும். பவுல் இதை விளக்கும்போது, கிறிஸ்துவின் செய்தியும், செய்தியாளர்களும் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதையும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இப்போது சபையின் பிரிவினைக்குத் தீர்வாகச் சில விஷயங்களை எழுதியுள்ளார். 1கொரிந்தியர் 3:16-23ல் அவர்கள் தேவனுடையவர்கள் என்று கூறும் பவுல் 4:6-21 இல் அவர்களுக்குச் சில அறிவுரைகளைக் கொடுத்துள்ளார்.

(அ) எல்லோரும் தேவனுடையவர்கள் (3:16-23)

கொரிந்து சபை மக்கள், குறிப்பிட்ட ஒரு தலைவனைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல. அவர்கள் தேவனுடையவர்கள், எனவே, அவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக இருப்பதே நியாயமானது.

அவர்கள் தேவனுடைய ஆலயம். தேவ ஆவியானவர் அவர்களில் வாசமாயிருக்கிறார் (3:16). இவ்வாக்கியத்தில் "நீங்கள்" பன்மையிலும் "ஆலயம்" ஒருமையிலும் உள்ளது. இவ்விடத்தில் சபை மக்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து தேவனுடைய ஆலயம் என்பதே பவுலின் கருத்து. 6:19லேயே தனிப்பட்ட மனிதனைக் குறித்துப் பவுல் எழுதுகிறார். சபையில் பரிசுத்தாவியானவர் வாசம்செய்கிறார்.

தேவனுடைய ஆலயத்தில் ஆவியானவர் வாசமாயிருப்பதனால், ஒருவன் தேவனுடைய ஆலயத்தைக் கெடுத்தால், (பிரிவினைகளை ஏற்படுத்தினால்) தேவன் அவனைக் கெடுப்பார். அந்த ஆலயம் ஒரு கட்டடம் அல்ல, மாறாக கொரிந்து சபை மக்களே தேவனுடைய அலயமாக இருக்கின்றனர் (3:17). சபையில் பிரிவினைகள் ஏற்படுவதைத் தேவன் விரும்புவதில்லை என்பதையே, பிரிவினைகளுடனான கொரிந்து சபைக்குப் பவுல் அறிவிக்கிறார். பிரிவினைகளை ஏற்படுத்துவது தேவனுடைய சபையை அழிப்பதாகும். இதனால், இச்செயல் மூலமாக பிரிவினையை ஏற்படுத்தியவன் தன்னை அழிக்கும்படி தேவனை வரவழைக்கிறான். தேவனுடைய சபையை அழிப்பவனைத் தேவன் அழிப்பார். உண்மையில், தேவனுடைய ஆலயத்தை அழிப்பவன் தேவ தண்டனையை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டியவனாயிருக்கிறான்.

உலக ஞானம் தேவனுக்கு முன்பாக பைத்தியமாயிருக்கிறது (3:19). தேவனுக்கு முன்பாக நிற்கும்போது, உலக ஞான தந்திரங்கள் எவ்வித பெறுமதியுமற்றதாயிருக்கும். உலக ஞானம் மனிதனை வஞ்சித்தாலும் இதனால் தேவனை வஞ்சிக்கமுடியாது. (யோபு. 5:13). பவுல் இவ்விடத்தில் எப்படி ஒரு வேட்டைக்காரன் தந்திரமாய் வலையில் பறவைகள் மிருகங்களைப் பிடிப்பானோ, அதேபோல தேவனும் அவர்களது ஞானத்தைக் கொண்டே அவர்களைப் பிடிப்பார் என்பதாகக் கூறுகிறார். தாங்கள் தேவனைச் சந்திக்கவேண்டும் என்பதை அவர்கள் அறியாதவர்களாயிருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களுடைய ஞானத்தினாலேயே தேவன் அவர்களைப் பிடிப்பார்.

பவுல் உலகத்தாரின் ஞானத்தைக் குறைவாக மதிப்பிடவில்லை. ஆனால் தேவனுக்கு முன்பாக நிற்கும்போது அவர்களுடைய தந்திரங்கள் அனைத்தும் பெறுமதியற்றதாகவே இருக்கும். அத்தோடு, அவர்களது சிந்தனைகள் வீண் என்பதும் கர்த்தருக்குத் தெரியும் (3:20). இது சங்கீதம் 94:11 ஆகும். கொரிந்தியர்கள் மனித ஞானத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதனடிப்படையில் சிந்திப்பது வீண். ஞானிகளின் சிந்தனைகள் அனைத்தும் ஒன்றுமில்லாததாக போய்விடும் என்பது தேவனுக்கு தெரியும். உலக ஞானம் நிரந்தரமானதல்ல, ஒரு நாள் அழிந்துவிடும். எனவே ஒருவனும் மனுஷனைக் குறித்து மேன்மை பாராட்டக்கூடாது (1:21). ஏனெனில் எல்லாரும் தேவனுடை யவர்கள் (1:22-23). நீங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட தலைவனுடன் சேர்ந்து ஏன் அவனைப்பற்றி மேன்மை பாராட்டுகிறீர்கள். நீங்களும் அந்த தலைவனும் தேவனுடையவர்கள். எனவே தேவனிலேயே மேன்மை பாராட்டவேண்டும் என்பதே பவுல் சொல்ல முற்படும் விஷயமாகும். அவர்கள் கிறிஸ்துவினுடையவர்கள். தங்கள் அபிமான தலைவர்களுடைய வர்கள் என பெருமைப்படுவதில் அவர்கள் இதை மறந்துவிடக்கூடாது. நான் ஒரு குறிப்பிட்ட தலைவனைச் சேர்ந்தவனென்று சொல்வது அர்த்தமற்றது. அவர்கள் கிறிஸ்துவையும் தேவனையும் சேர்ந்தவர்கள்.

பவுல் யதார்த்த நிலைக்கு அவர்களை கொண்டு வருகிறார். உங்களை நீங்களே வஞ்சித்துக்கொள்ளவேண்டாம் என்று அறிவுறுத்துகிறார் (3:18). கொரிந்தியர்கள் தங்களை குறிப்பிட்ட தலைவரோடு சேர்ந்துக்கொண்டு, தாங்கள் அந்நபரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பத னால், தங்களை ஞானவான்களாக எண்ணினார்கள். ஆனால் இந்த உலகத்தோடு சேர்ந்த ஞானம் உண்மையில் ஞானம் அல்ல. எனவே இத்தகைய எண்ணத்தோடு தங்களை வஞ்சித்துக்கொள்ளவேண்டாம் என பவுல் கூறுகிறார். இத்தகைய மனிதன் உண்மையான ஞானியாக வேண்டுமானால் அவன் பைத்தியக்காரனாக வேண்டும் என்பதே பவுலின் ஆலோசனையாகும். அதாவது இத்தகைய மனிதன் உலகத்தின் பார்வையில் பைத்தியக் காரனாக வேண்டும். உலக ஞானம் மெய்யான ஞானம்போல தோன்றினாலும் அது உண்மையான ஞானம் அல்ல. எனவே, வஞ்சிக்கப்படவேண்டாம் என பவுல் எச்சரிக்கிறார்.

(ஆ) அவர்களுக்கு சில அறிவுரைகள் (4:6-21)

இப்பகுதியில் அறிவுரைகளோடு தன்னைப்பற்றியும் சிலவிடயங்களைப் பவுல் அவர்களுக்கு அறியத்தந்துள்ளார். இப்பகுதியில் கொரிந்தியரின் பெருமையையும் பவுலின் பலவீனத்தையும் நாம் அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாயுள்ளது. இதுவரையும் பவுல் ஊழியக் காரரையும் அவர்களுடைய பணியைப்பற்றியும், தன்னையும் அப்பொல்லோவையும் உதாரணமாக வைத்து எழுதினார். இதற்கு

காரணம் கொரிந்தியருக்கு சில அறிவுரை களை வழங்கவேயாகும். எழுதப்பட்டிருக்கிறதற்கு மிஞ்சி கொரிந்தியர்கள் எண்ணக்கூடாது என்பதற்காகவும், அவர்கள் இறுமாப்பு (கிரேக்க சொல் பெருமையினால் பெருத்தல் என்னும் அர்த்தமுடையது) அடையக்கூடாதென்பதற்காகவுமே இவைகளை எழுதியுள்ளார் (4:6). தன்னையும் அப்பொல்லோவையும் பற்றி தான் எழுதியவைகளைக் கொண்டு மனித னுடைய தாழ்வான நிலையைப்பற்றிய வேதாகமப் போதனையை இவர்கள் அறிந்து கொள்வார்கள் என்று பவுல் கூறுகிறார். வேதாகமம் தேவனுக்கே உயர்ந்த இடத்தைக் கொடுக்கிறது. கொரிந்தியர், தாங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட தலைவனைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று பெருமிதம் கொள்வது, அவர்கள் மனிதர்களுக்கு மேலான இடம் கொடுப்பதையே காட்டுகிறது. இது பிழை என்பதற்குப் பவுலினதும் அப்பொல்லோவினதும் வாழ்வு சிறந்த உதாரணமாய் அமைகிறது. கொரிந்தியர் ஒருவன் பக்கம் சேர்வது, மற்றவனுக்கு விரோதமாக இறுமாப்படைய ஏதுவாகிறது. இதுவே பிரிவினைக்கான மூலகாரணமாகவும் இருந்தது. அவர்கள் கிறிஸ்துவின் செய்தியையும் செய்தியாளர்களையும் தவறாக புரிந்துகொள்வதற்கும் இதுவே காரணமாகும். எனவே அவர்கள் ஒருவன் நிமித்தம் மற்றவனுக்காக இறுமாப்படையாமல் இருக்கவேண்டும்.

கொரிந்து சபையில் அநேகர் பவுலுக்கு விரோதமாக இறுமாப்படைந்திருந்தனர். தொடர்ந்து வரும் வசனங்களை இதனடிப்படையிலேயே நாம் விளங்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

4:7 இலுள்ள கேள்விகள் இறுமாப்படைந்துள்ளவர்களிடம் கேட்கப்படுபவை. அவர்களுக்கு தேவனாலேயே எல்லாம் கிடைத்துள்ளது. எனினும் அவர்கள் உலகத் தாரைப்போல மேன்மைபாராட்டிக்கொண்டிருந்தனர். இது ஏன் என்று பவுல் கேட்கிறார். தங்களிடமுள்ளதெல்லாம் தேவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டவைகள் என்பதனால், அவர்கள் மேன்மைபாராட்டுவதற்கு அவர்களில் எதுவும் இருக்கவில்லை. அவர்கள் மனிதர்களில் மேன்மைபாரட்டுவது, தேவனிடத்தில் இருந்து எதையுமே அவர்கள் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதையே காட்டுகிறது. அத்தோடு அவர்கள் தேவனுக்கு நன்றியற்றவர் களாக இருப்பதையும் காட்டுகிறது. பாவத்தின் காரணமாக மனிதன் தன்னைப்பற்றி உயர்வாகவும் மற்றவர்களைப்பற்றி தாழ்வாகவும் மதிப்பிடுகிறான். பெற்றுக்கொண்டவைகளுக்காக நன்றி செலுத்தாமல், அவற்றை அந்தஸ்தின் அடையாளச் சின்னமாக உபயோகித்து, சபையில் பிரிவினைகளை தோற்றுவித்துள்ளனர். மேலும், தங்களைப் போன்ற வரங்கள் இல்லாதவர்களைத் தாழ்வானவர்களாகக் கருதினார்கள். உண்மையில் அவர்களுடைய மேன்மைபாராட்டுதல் அர்த்தமற்றது. அவர்கள் தேவனிலேயே மேன்மை பாராட்டியிருக்கவேண்டும்.

4:8 கொரிந்தியர்கள் தங்களைப்பற்றி மிகவும் உயர்வாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் தங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும் என்ற நிலையில் இருந்தார்கள். ஆவர்கள் திருப்தியடைந்தவர்களாய் இருந்தனர். அவர்களுக்கு ஆவிக்குரிய உணவு இனி தேவையில்லை என்ற நிலையில் இருந்தார்கள் (வெளி. 3:17 ஒப்பிடவும்). பவுலோ அல்லது வேறு அப்போஸ்தலனொருவனுடைய உதவியோ இன்றி பூரண நிலைக்கு வந்துவிட்டோம் என்று அவர்கள் எண்ணிக்கொண்டிருந்தனர். தனக்கும் முன்பே அவர்கள் ஆவிக்குரிய வாழ்வில் உயர்ந்த நிலையை அடைந்துவிட்டதாக கொரிந்தியர்கள் எண்ணுவதையே பவுல் இங்கு குறிப்பிட்டுள்ளார். நீங்கள் ஆளுகிறீர்கள், அதாவது தாங்கள் மேசியவின் ராட்சியத்தில் ஆளுகிறவர்கள் என்று கொரிந்தியர் எண்ணினார்கள். எனினும் அவர்கள் உண்மையாக அந்நிலையை இன்னும் அடையவில்லை. இதனால்தான், நீங்கள் ஆளுகிறவர்களானால் நலமாயிருக்கும். அப்போது உங்களுடனே நாங்களும் ஆளுவோமே என்றார் பவுல்.

4:9-13 கொரிந்தியர்கள் தங்களைப்பற்றி மேலாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது பவுல் தன்னுடைய தாழ்வான நிலைபற்றி எழுதுகிறார். இது தேவனுடைய சித்தமென்று பவுல் இந்நிலையை ஏற்றுக்கொள்கிறார். தேவன் வைத்த இடத்தில் தான் இருப்பதாகப் பவுல் கூறுகிறார். பவுல் இதையெல்லாம் சொல்லக் காரணம், தான் இன்னும் துயர நிலையில் இருக்கும்போது, கொரிந்தியர் எப்படி மகிமையின் நிலைக்குச் சென்று விட்டனர் என்பதைக் கேட்கவேயாகும். பவுல் இன்னும் ஆளும் நிலைக்கு வரவில்லை. இதனால் கொரிந்தியரும் தாங்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் நிலைக்கு இன்னும் வரவில்லை என்பதைப் பவல் சுட்டிக்காட்டுகிறார். 9 ம் வசனத்தின் உருவகத்துக்கு 2கொரிந்தியர் 2:14ஐ ஒப்பிடவும். 10 ம் வசனத்தில், தன் நிலையையும் கொரிந்தியருடைய நிலையையும் முரண்படுத்திக் காட்டுகிறார். இதில் தன்னுடைய உண்மையான நிலையைக் குறிப்பிட்டும் பவுல், கொரிந்தியர் தங்களை எவ்வாறு நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ அதையே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

11-13 இல் பவுல் தன்னுடைய நிலையை மேலும் விளக்குகிறார் இப்பகுதியில் உலகம் தங்களுக்கு செய்யும் கேடுகளுக்குத் தங்களது பதில் எத்தகையது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

4:14-17 கொரிந்தியரை வெட்கப்படுத்துவதற்காக பவுல் இவைகளை சொல்லவில்லை. மாறாக அவர்கள்மீது அவர் வைத்திருந்த பாசத்தினாலேயே இவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர்கள் தனக்கு பிரியமான பிள்ளைகள் என்பதால் அவர்களுக்கு அவர் புத்தி சொல்லுகிறார். சுவிசேஷத்தின் மூலமாக

அவர்கள் பவுலின் பிள்ளைகள். அவர் கொரிந்தியரின் தகப்பன். இதனால் அவர் புத்திசொல்லுகிறார். பின்பற்றும்படி கூறுகிறார். தகப்பன், தன்னுடைய சொந்தபிள்ளைக்கு புத்திசொல்வது போல பவுல் கொரிந்தியருக்கும் புத்திசொல்கிறார். தன்னைப் பின்பற்றும்படி பவுல் கூறுவது தான் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவதனால், அவர்கள் தன்னைப் பின்பற்றினால் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவார்கள் என்பதனாலேயாகும் (11:1 ஒப்பிடுக). தீமோத்தேயுவையும் பவுல் இதற்காகத்தான் அனுப்பினார்.

4:18-20 சிலரது இறுமாப்புக்குக் காரணம் பவுல் இனி கொரிந்துக்கு வரமாட்டார் என்னும் எண்ணமேயாகும். பவுல் தங்களுக்கு பயந்து இனிமேல் கொரிந்துக்கு வரமாட்டார் என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். ஆனால் கர்த்தரது அனுமதி கிடைக்காததினாலேயே பவுல் கொரிந்துவுக்குப் போகமாலிருந்தார். எனினும் கர்த்தருக்கு சித்தமானால் தான் வருவேன் என்றும், இறுமாப்படைந்திருக்கிறவர்களின் பேச்சையல்ல அவர்களுடைய பெலத்தையே அறிந்துகொள்வேன் என்று கூறுகிறார். ஏனென்றால் தேவனுடைய ராட்சியம் பேச்சிலே அல்ல, பெலத்திலேயே உண்டாயிருக்கிறது. கொரிந்தியர் பேச்சுத்திறனுடையவர் களாக இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களுக்குப் பெலன் இருக்கவில்லை. சுவிசேஷமானது மக்கள் எவ்வாறு வாழவேண்டுமென்று வெறுமனே போதிப்பதில்லை. மாறாக அவ்வாறு வாழ்வதற்கான பெலத்தையும் கொடுக்கிறது. கொரிந்தியருக்கு நன்றாய் பேசமுடியும் என்பதல்ல, தேவனுடைய வல்லமை அவர்களில் காணப்படுகின்றதா என்பதே முக்கியம். தேவ ராட்சியம் வெறும் பேச்சோடு மட்டும் சம்பந்தப்பட்டதல்ல. தேவனுடைய ராட்சியத்துக்கு ஏற்றவர்களாக வாழ தேவனுடைய வல்லமை தேவை.

4:21 தான் கொரிந்து சபைக்கு வருவது நிச்சயம் (16:5-6 ஒப்பிடுக). எனவே வரும்போது தான் எப்படி வர என்று பவுல் கேட்கிறார். அவர்கள் தன் அறிவுரைகளைக் கேட்டு திருந்தி நடந்தால் அவர் அன்போடும் சாந்தத்தோடும் வருவார். இல்லையென்றால் அவர்களைக் கண்டித்து திருத்துவதற்காக வருவார். இதை செய்ய அவருக்கு உரிமை உண்டு. ஏனெனில் அவர் அவர்களது ஆவிக்குரிய தகப்பன். தன்னை அவர்கள் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதையும் அவர்களே தீர்மானிக்கும் வண்ணம் பவுல் இப்பகுதியை முடித்துள்ளார்.

கொரிந்து சபையின் பிழைகள்
1 கொரிந்தியர் 5:1-6:20

கொரிந்து சபையின் பிரிவினைகளைப்பற்றி நான்காம் அதிகாரம் வரை எழுதிவந்த பவுல் அடுத்த இரு அதிகாரங்களிலும் சபையின் சில பிழைகளைப் பற்றி எழுதுகிறார். இவ்விரு அதிகாரங்களிலும் கொரிந்து சபையில் காணப்பட்ட மூன்று பிழைகளைப் பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(1) ஒழுக்க நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருந்தமை (5:1-13)

கொரிந்து சபைவிட்ட ஒரு பிழை, ஒழுக்க நடவடிக்கை எடுக்காமல் சபையில் இருந்த தவறுகளைப்பற்றி எதுவும் செய்யாமல் இறுமாப்படைந்திருந்ததேயாகும். சபையில் “விபசாரம் உண்டென்பது பிரசித்தமாய் சொல்லப்படுகிறதே” என்கிறார் பவுல். அதுவும் அஞ்ஞானிகளுக்குள்ளும் சொல்லப்படாத பாவமாக அது இருந்தது. கொரிந்து சபையில் ஒருவன், தன் தகப்பனுடைய மனைவியோடு வாழ்ந்து வந்தான். எனினும் கொரிந்தியர் இப்படிப்பட்ட பாவத்தில் வாழ்ந்தவனைப்பற்றி எதுவும் செய்யாமல் இறுமாப்புடன் இருந்தார்கள் (5:1-2) (லேவி.18:7-8 ஒப்பிடுக). பெண்ணைப்பற்றி பவுல் எதுவும் கூறாததினால் அவள் அவிசுவாசியாக இருக்கவேண்டும். “வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்பது பாலுறவை குறிக்க பயன்படுத்தப்படும் “இன்சொல்லாகும்.” நிகழ்காலத்தொடரில் இச்சொல் இருப்பது, இம்மனிதன் இப்பெண்ணோடு தவறான உறவில் தொடர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதைக் காட்டுகிறது. அஞ்ஞானிகள்கூட இதை அனுமதிக்கமாட்டார்கள். ஆனால் கொரிந்தியர் இறுமாப்படைந்திருந்தனர். “இறுமாப்பு” என்பது “பெருமையில் பெருத்தல்” ஆகும். “துக்கப்படாமலும்” என்பது மரித்தவனுக்காக அழுது புலம்புவதற்காக உபயோகிக்கப்படும் கிரேக்கச் சொல்லின் தமிழாக்கமாகும். இத்தகைய ஒரு பாவம் தம் மத்தியில் இருப்பதைக் குறித்து அவர்கள் அழுதுபுலம்பியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்களோ இறுமாப்படைந்தி ருந்தார்கள்.

5:3-5. இப்படிப்பட்ட மனிதனைப் பவுல் தன்னுடைய அப்போஸ்தல அதிகாரத்தைக் கொண்டு, சாத்தானுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கும்படி தீர்ப்பளிக்கிறார். கொரிந்தியர் இந்த மனிதனை ஒன்றும் செய்யாமல் இருந்ததினால், பவுல் தன்னுடைய தீர்ப்பைக் கூறுகிறர். எனினும் இது சபையாரும் பவுலின் ஆவியும், இயேசுகிறிஸ்துவின் அதிகாரத்தில் கூடிவந்திருக்கையில் செய்யப்படவேண்டிய செயலாகும். இவனுடைய

ஆவி கிறிஸ்துவின் நாளில் இரட்சிக்கப்படும்படி, மாம்சத்தின் அழிவுக்காக இவனை இயேசுவின் நாமத்தில் சாத்தானுக்கு ஒப்புக் கொடுக்கவேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார்.

சாத்தானின் கையில் ஒப்புகொடுத்தலைப்பற்றி 1தீமோ.1:20லும் நாம் வாசிக்கலாம். ஒழுக்க நடவடிக்கைகளுக்காக குற்றம் செய்வதனை சபையைவிட்டு வெளியேற்றுவதையே இது குறிப்பதாக கிறிஸ்தவ சரித்திரத்தின் ஆரம்பகாலத்தில் கருதப்பட்டு வந்தது. சபைக்கு வெளியே சாத்தானின் ஆதிக்கம் இருக்கிறது என்னும் கருத்தின் அடிப்படையிலேயே அக்காலத்தில் இவ்வாறு போதிக்கப்பட்டு வந்தது (கொலோ.1:13, 1யோவா.5:19, எபே:2:12). எனினும் சாத்தானிடம் ஒப்படைக்கப்படும் மனிதனின் மாம்சம் எவ்வாறு அழியும் என்பது அக்காலத்தில் சரியாக விளக்கப்படவில்லை. இதனால் பிற்காலத்தில் மாம்சத்தின் அழிவு வியாதியாக அல்லது சரீரப்பிரகாரமான மரணமாக இருக்கலாம் என்று கருதப்பட்டது. இதற்கு ஆதாரமாக 1கொரி. 11:30, அப். 5-10, 13:8-11, 2கொரி.12:7 போன்ற வசனங்கள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டன. எனினும், இத்தகைய தண்டனை அம்மனிதனுடைய நன்மைக்கே என்பதையும் மறப்பதற்கில்லை. ஏனெனில் அவனுடைய ஆவி கர்த்தருடைய நாளிலே, அதாவது கடைசிநாளில் இரட்சிக்கப்படும்படி, மாம்சத்தின் அழிவுக்காகவே அவன் சாத்தானிடம் ஒப்புக்கொடுக்கப்படுகிறான் என்றே பவுல் கூறுகிறார். இவ்வாறு தீர்ப்பளிக்கக்கூடிய சிறப்பான அதிகாரம் அப்போஸ்தலர்களுக்கு இருந்தது. அத்தோடு இது கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் அதிகாரத்தினாலேயே செய்யப்பட்டது.

5:6.8 பாவத்தில் தொடர்ச்சியாக வாழ்பவனை ஏன் விசுவாச சமுகத்திலிருந்து வெளியேற்றவேண்டும் என்பதற்குப் பவுல் விளக்கம் தருகிறார். கொஞ்சம் புளித்த மா பிசைந்த மா முழுவதையும் புளிப்பாக்குவதுபோல, சபையில் இருக்கும் ஒரு பாவி மற்றவர்களைத் தன்னுடைய செல்வாக்கிற்குள் கொண்டுவந்துவிடுவான் (மாற்.8:15, கலா.5:9, யாத்.12.14-20). உண்மையில், பாவம் செய்த மனிதனைப்பற்றி பெருமிதப்பட்ட கொரிந்தியர்கள், தங்கள் மத்தியில் பாவத்தை அனுமதித்தவர்களாயிருந்தனர். பாவம் முழுமையாக அப்புறப்படுத்தப்படல் வேண்டும். இல்லையென்றால் முழுவாழ்வையுமே பாதித்துவிடும். கிறிஸ்தவர்கள் எத்தகையவர்களோ அத்தயைவர்களாயிருக்கவேண்டும். அவர்கள் புளிப்பில்லாதவர்கள். இதனால் பழைய புளித்த மாவை புறம்பே கழித்துப் போட்டு அவர்கள் புதிதாய்ப் பிசைந்த மாவைப்போலிருக்கவேண்டும். பழைய புளித்த மாவை மறுபடியுமாகத் தங்களுக்குள் கொண்டுவரக்கூடாது. அத்தோடு விசுவாசிகள் புதிதாய் பிசைந்த மாவாய் இருக்கக் காரணம் கிறிஸ்துவின் சிலுவைப்பலியேயாகும் (5:7). யூதர்களுக்குப் பஸ்கா எத்தகையதாயிருந்ததோ, அதேபோல கிறிஸ்து விசுவாசிகளுக்கு இருக்கிறார். இயேசுகிறிஸ்துவின் சிலுவைப்பலி, பாவ அடிமைத்தனத்தில் இருந்து அவர் களை மீட்டெடுத்துள்ளது. பலியிடுவதற்கு முன்பு புளித்த மாவை முற்றாக அகற்றும்படி இஸ்ரவேல் மக்கள் கட்டளையிடப்பட்டிருந்தனர் (யாத். 12:15,13:7). கிறிஸ்து பலியிடப்பட்ட தினாலே நம்மில் புளித்த மா இருக்கக்கூடாது என்பதைப் பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார். தங்கள் பழைய பாவ வாழ்வின் சகல அம்சங்களையும் அவர்கள் தங்களைவிட்டு அகற்றவேண்டும். அவர்கள் புதிதாய்ப் பிசைந்த மாவாக இருக்கவேண்டும். அதாவது, அவர்கள் பாவமற்றவர்களாக இருக்கவேண்டும். கிறிஸ்துவின் சிலுவைப்பலியின் மூலமாக பாவத்திலிருந்து மீட்கப்பட்ட மக்கள் பாவம் செய்வதை தவிர்த்து கொள்ளவேண்டும்.

இயேசுகிறிஸ்துவின் சிலுவைப் பலியின் மூலமாகப் பழைய நிலையிலிருந்து புதிய நிலைக்கு வந்த விசுவாசிகள், பழைய புளித்தமாவோடு அல்ல, புதிய புளிப்பில்லாத அப்பத்தோடேயே பண்டிகையை ஆசரிக்கவேண்டும் (5:8). கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை ஒரு தொடர்ச்சியான பண்டிகையாகும். எனினும் அவன் பழைய புளித்தமாவான துர்க்குணம் பொல்லாப்பு என்பவற்றோடு அல்ல, மாறாக புளிப்பில்லாத அப்பமான உண்மை, துப்புரவு என்பவற்றோடு பண்டிகையை ஆசரிக்கவேண்டும். “துப்பரவு” நோக்கங்களின் தூய்மை யையும், “உண்மை” செயல்களின் தூய்மையையும் குறிக்கிறது. பண்டிகையை ஆசரிக்கும் வாரத்தில் யூதர்கள் புளிப்புள்ள எதையும் சாப்பிடாமல் இருப்பதுபோல, பரிசுத்த வாழ்வில், தேவனுடைய மன்னிப்பின் கொண்டாட்டத்தை கிறிஸ்துவினுடைய பலியின் அடிப்படையில் நாம் அன்றாடம் ஆசரிக்கவேண்டும். கிறிஸ்துவின் மரணம் பாவத்தில் இருந்து நம்மை விடுதலையாக்கியுள்ளது. எனவே விடுவிக்கப்பட்ட மக்களைப் போல நாம் வாழவேண்டும்.

5:9-13 இத்தகைய விபசார மனிதனோடே கலந்திருக்கக் கூடாதென பவுல் ஏற்கனவே கொரிந்தியருக்கு எழுதியிருந்தார் (5:9). எனினும் கிறிஸ்தவரல்லாதோரிடமிருந்து அல்ல (5:10). மாறாக, சபைக்குள் இருக்கும் இத்தகைய மனிதனோடேயே கலந்திருக்கக் கூடாது (5:11). ஏனென்றால் சபைக்கு வெளியே இருக்கிறவர்களைக் குறித்து தீர்ப்புச் சொல்வது தேவனுடைய பணியாயிருப்பதனால், அவர்களை சமுதாயத்தை விட்டு அகற்றுவது நம்முடைய செயல் அல்ல (5:12). ஆனால் சபைக்குள் இத்தகைய பாவியான மனிதன் இருக்கக்கூடாது (5:13). இதனால்தான், இத்தகைய மனிதனை சாத்தானுடைய கையில் பவுல் ஒப்புக்கொடுத்தார் (5:5). விசுவாசி என்று கூறிக்கொண்டு பாவ வழியில் ஜீவிப்பவனோடு நெருங்கிய உறவுவைத்திருக்கக்கூடாது. தான் ஏற்கனவே எழுதியதை பவுல் மறுடியும் நினைவூட்ட காரணம், அவர்கள் தங்களுக்குள் இருந்த விபசாரக்காரனைப் பற்றி எவ்வித முடிவுக்கும் வராமல் பேசாமல் இருந்ததேயாகும். கொரிந்தியர்கள் பெருமிதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நிலை (5:1-2)

தொடர்ந்தும் இருக்கக்கூடாது என்பதே பவுலின் அறிவுரை. உலக தொடர்புகள் அனைத்தையும் நாம் துண்டித்துவிடக்கூடாது. ஆனால் சபை துன்மார்க்கரைக் கொண்டிருக்கவும் கூடாது. நாம் ஒழுக்க நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருந்துவிடக்கூடாது. எந்த ஒரு பாவமும் செய்யாதவனே கிறிஸ்தவ சபையில் இருக்கவேண்டும் என்று பவுல் கூறவில்லை. மாறாக, அவர்கள் எத்தகைய பாவங்களில் இருந்து இயேசு என்னும் பஸ்காவின் மூலமாக மீட்கப்பட்டார்களோ, அத்தகைய பாவங்களில் தொடர்ந்து ஈடுபடும் மக்களாக இருக்கக்கூடாது. அத்தகையவர்களை புறம்பாக்கவேண்டும் என்பதே பவுலின் அறிவுறுத்தலாகும். கிறிஸ்துவுக்குள் ஒருவன் புது சிருஷ்டியாயிருக்கின்றமையால் (2கொரி.5:14-17) கிறிஸ்துவினுடையவர்கள் தங்கள் பழைய வாழ்க்கைமுறையை தங்களைவிட்டு எடுத்துப்போட வேண்டும் (கொலோ.3:5-11). பழைய பாவங்களிலேயே தொடர்ந்தும் வாழ்பவர்கள் கிறிஸ்துவின் புதிய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல. எனவே இத்தகையவர்கள் சபைக்குள் இருந்தால் அவர்களை அப்புறப்படுத்தவேண்டும்.

5:13. சாத்தானின் கரத்தில் ஒரு மனிதனை ஒப்புக்கொடுக்க பவுலுக்கே அப்போஸ்தல அதிகாரம் இருந்தது. ஆனால் சபையினருக்கு இத்தகைய அதிகாரம் இல்லாததினால் சபை ஒழுகக் நடவடிக்கை எடுக்கும்போது பிழை செய்தவனை சாத்தானின் கரத்தில் அல்ல, சபையை விட்டே வெளியே போடவேண்டும். சபை கூடிவரும்போது, வழிபாடுகளிலும், திருவிருந்தில் பங்குபற்றுவதிலும் சபை அங்கத்துவத்தை முழுமையாக ரத்து செய்தலும் இதனுள் அடங்கும்.

(2) தனிப்பட்ட தகறாறுகளைத் தீர்க்கமுடியாமல் இருந்தமை (6:1-11)

கொரிந்து சபையின் இன்னுமொரு பிழை, விசுவாசிகளிடையே ஏற்படும் தனிப்பட்ட தகராறுகளை தங்களுக்குள்ளாக தீர்த்துக்கொள்ளமுடியாமல் அவர்கள் நீதிமன்றத்துக்குப் போனதாகும். சபை மக்களிடையே தகராறுகள் ஏற்படும் என்பதை பவுல் ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஆனால் இவை சபைக்குள்ளாகவே தீர்த்துக்கொள்ளப்படவேண்டும். தகறாறு நீதிமன்றம்வரை போகக்கூடாது என்பதே பவுலின் அறிவுறுத்தலாக உள்ளது.

''அநீதக்காரர்'' பவுல் முதலாம் வசனத்தில் குறிப்பிடுவது அவிசுவாசிகளையே. கொரிந்துவிலுள்ள நீதிமன்றங்கள் அநீதியான முறையில் தீர்ப்பளிப்பவை என்று பவுல் கூறவில்லை. மாறாக அவை, அவிசுவாசிகளைக் கொண்டவை என்பதையே சுட்டிக் காட்டுகிறார். இத்தகைய நீதிமன்றங்கள் தேவனுடைய நீதிச்சட்டங்களின்படி சிந்திப்பவை அல்ல. அத்தோடு, நீதிமன்றங்களில் விசுவாசிகள் நீதியான தீர்ப்பைப் பெறமாட்டார்கள் என்றும் பவுல் கூறவில்லை. மாறாக, அங்கு செல்வதற்கு அவர்களுக்கு அங்கு எவ்வித வேலையும் இல்லை என்று அறிவுறுத்துகிறார். பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதற்காக விசுவாசிகள் நீதிமன்றத்துக்கு போவது அவர்களது கிறிஸ்தவ வாழ்வின் தோல்வியை அறிக்கையிடுவ தாகவே உள்ளது. இத்தகைய தோல்வி, சபையின் தோல்வியாகவும் உள்ளது. யூதர்கள் ஒருபோதும் நீதிமன்றத்திற்குப் போவதில்லை (யாத். 21:1). அவர்கள் தங்கள் பிரச்சனை களைத் தங்கள் சமூக மூப்பர்கள் முன்னிலையிலேயே தீர்த்துக்கொண்டனர். அதேபோல கிறிஸ்தவர்களுக்குத் தங்கள் பிரச்சனைகளைத் தங்களால் தீர்த்துக்கொள்ள முடியா விட்டால், சபை மூப்பர்கள் அல்லது பரிசுத்தவான்கள் முன்நிலையில் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர நீதிமன்றத்துக்குப் போகக்கூடாது.

விசுவாசிகள் அவிசுவாசிகளுடைய நீதிமன்றங்களுக்குப்போவது அர்த்தமற்றது. ஏனென்றால் விசுவாசிகள் கடைசி நியாயத்தீர்ப்பில் இயேசுவோடு சேர்ந்து உலகை நியாயந்தீர்ப்பார்கள் (மத். 19:28, லூக். 22:28, தானி. 7:22). இதனால் இவர்கள் தங்கள் பிரச்சனைகளுக்கு நீதி கேட்டு உலக நீதிமன்றத்துக்குப் போவது அர்த்தமற்றது (6:2). உண்மையில், உலகத்தை நியாயந்தீர்க்கப்போகிறவர்கள் தங்கள் அற்ப தகறாறுகளைத் தங்களால் தீர்க்கமுடியாது நீதிமன்றத்திற்குப் போவது அர்த்தமற்றது. இதனால், பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கு சபையில் அற்பமாய் எண்ணப்பட்டவர்களை நியமிக்கும்படி கூறுகிறார் (6:3). அதுமட்டுமல்ல, இவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு உங்களில் ஒரு விவேகியும் இல்லையா என்றும் கேட்கிறார் (6:4). உலக ஞானத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த கொரிந்தியார்களினால் அற்ப தகறாறுகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாதிருந்தது. நீங்கள் உலக நியாயத்தீர்ப்பில் பங்கேற்கப்போவதினால், உங்களில் குறைந்தளவு திறமையுடைய வனாலும் உங்களுடைய தகராறுகளைத் தீர்க்க முடியும் என்பதைப் பவுல் அவர்களுக்கு சுட்டிக்காட்டுகிறார். எனினும் உங்களை ஞானவான்களாக நீங்கள் எண்ணிக் கொண்டி ருக்கிறீர்கள் அப்படியிருந்தும் உங்களால் தகராறுகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியவில் லையே என்று பரிகாசமாகவும் பவுல் அவர்களிடம் கூறுகிறார். இதனால், உங்களில் ஒரு ஞானவானாவது இருக்கிறானா என்று கேட்கிறார் பவுல். கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலமாக விசுவாசிகள் உலக தராதரங்களை நிராகரிப்பவர்களாக இருக்கின்றனர். எனவே உலக தராதரங்களின்படி நீதிமன்றத்துக்கு போவது அவர்களது வாழ்வுக்கு முரணானது. அவிசுவாசிகளைக் கொண்ட நீதிமன்றத்தில் விசுவாசிகள் தங்கள் தகறாறுகளைத் தீர்க்கமுயல்வது, அவர்கள் எந்த அளவுக்கு மெய்யான கிறிஸ்தவ ஞானமற்றவர்களாகவும், கிறிஸ்துவில் தங்களுக்கிருக்கும்

உண்மையான நிலையை எந்த அளவுக்கு அறியாதவர் களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் தகராறுகளை அவிசுவாசிகளின் நீதிமன்றத்துக்கு கொண்டுபோகும்போது கிறிஸ்தவ சாட்சிக்கு களங்கம் ஏற்படுகிறது. இப்பகுதியில் விசுவாசிகள் தமக்கிடையேயான தகறாரை நீதிமன்றத்துக்கு கொண்டு போவதைப்பற்றியே கூறுகிறார். ஒரு அவிசுவாசியை நீதிமன்றத்துக்கு இழுப்பதை பற்றி பவுல் எதுவும் சொல்லவில்லை. எனினும் இத்தகைய நிலையிலும், கிறிஸ்தவ அணுகுமுறை அவசியம் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

விசுவாசிகள் ஒருவரோடு ஒருவர் வழக்காடுவது எவ்விதத்திலும் குற்றமாயிருக்கிறது என்று கூறுகிறார் பவுல் (6:7). எந்தவிதத்திலும் இதை நியாயப்படுத்த முடியாது. ஏனெனில் கிறிஸ்தவர்கள் தங்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளை சகித்துக்கொள்ள வேண்டியவர் களாயிருக்கிறார்கள் (6:7). நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு எத்தகையதாயிருந்தாலும் கிறிஸ்தவர்கள் அங்கு போவது தவறு. கிறிஸ்துவின் போதனையையே இவ்விடயத்தில் நாம் கடைப் பிடிக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம் (மத்.5:39-40, 1பேதுரு2:23). கிறிஸ்தவனின் செயல்கள் அன்பின் செயல்களாயிருக்கவேண்டுமே தவிர பழிவாங்கும் செயல்களாய் இருக்கக்கூடாது.

கொரிந்தியர்களே மற்றவர்களுக்கு அநீதியிழைப்பவர்களாய் இருக்கிறார்கள் (6:8). எனவே மற்றவர்கள் அவர்களுக்கிழைக்கும் அநீதிகளை அவர்கள் சகித்துகொள்ள வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். அநியாயக்காரர்கள் தேவனுடைய ராஜ்யத்தை சுதந்தரிப்பதில்லை (6:9). கொரிந்தியரில் அநேகர் இப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தார்கள். ஆனால் இப்போது அவர்கள் இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாய் நீதிமான்களாக்கப்பட்டவர்கள் (6:11). எனவே அவர்கள் மற்றவர்களுக்கு இனிமேல் அநியாயம் செய்யாதவர்களாக, மற்றவர்கள் தங்களுக்கு இழைக்கும் அநீதிகளை சகித்துக் கொள்பவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

9ஆம் 10ஆம் வசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவர்கள் தேவனுடைய ராட்சியத்தை சுதந்தரிப்பதில்லை. கொரிந்திய கிறிஸ்தவர்களில் சிலர் இப்படிப்பட்டவர்களாகவே இரட்சிக்கப்படுவதற்கு முன் இருந்தார்கள். ஆனால் இப்போது அவர்கள் இயேசுகிறிஸ்து வினாலும் தேவ ஆவியானவரினாலும் கழுவப்பட்டு பரிசுத்தமாக்கப்பட்டு நீதிமான்களாக்கப் பட்டுள்ளனர். எனவே, அவர்கள் இன்னும் பழைய வாழ்க்கைமுறையின் செயல்களைச் செய்யாமல் இருக்கவேண்டும். அவர்கள் கிறிஸ்துவில் தங்களுக்கு கிடைத்த மீட்பின் வாழ்க்கை முறையை மேற்கொள்ளவேண்டும். அதாவது, அநியாயக்காரரைப்போல வாழ்வதை நிறுத்திவிட்டு கிறிஸ்தவர்களைப் போல வாழுங்கள் என்று பவுல் அறிவுறுத்துகிறார்.

(3) பாலியலை பரிசுத்தமாய்க் கைக்கொள்ளாமல் இருந்தமை (6:12-20)

கொரிந்து சபையில் விபச்சாரப் பாவத்தில் ஈடுப்பட்டிருந்தவனைப் பற்றி 5 ஆம் அதிகாரத்தில் எழுதிய பவுல், இப்பகுதியில் கொரிந்தியர் பாலியலை பரிசுத்தமாய்க் கைக்கொள்ளாமல் இருக்கும் பிழையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இதனால் பாலியலைப்பற்றிய கிறிஸ்தவனின் மனப்பாங்கும் செயல்முறைகளும், எத்தகையதாயிருக்கவேண்டும் என்று பவுல் அறிவுறுத்துகிறார். 6:12-14 பாலியலைப்பற்றிய கிறிஸ்தவ போதனை எத்தகையது என இவ்வசனங்களில் குறிப்பிடுகிறார். ஷஷிதேவன் தனக்காக என்ன செய்துள்ளார் என்பதை அடிப்படையாய்க்கொண்டே ஒரு கிறிஸ்தவன் தன்னுடைய சரீரத்தை எவ்வாறு உபயோகிக்கலாம் என்பது நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும். ஆனால் கொரிந்தியரோ விபசாரிகளிடம் போனது மட்டுமல்ல, அது நியாயமான செயல் என்றும் வாதிட்டுவந்தனர்.

எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்க தமக்கு அதிகாரம் உண்டு என்று கொரிந்தியர் வாதிட்டனர். கிறிஸ்துவில் நமக்கு சுயாதீனம் கிடைத்தது உண்மையென்றாலும், எல்லாம் தகுதியானதாயிராது என்று பவுல் கூறுகிறார். சில காரியங்களுக்கு வேதாகமத்தில் தடை விதிக்கப்படவில்லை. ஆனால் அவற்றின் விளைவுகளின் காரணமாக அவை கிறிஸ்தவ வாழ்விலிருந்து நீக்கப்பட வேண்டியவைகளாயுள்ளன. ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்கு நன்மை பயக்காதவற்றைத் தவிர்த்துக் கொள்ளக்கூடிய சுயாதீனம் கிறிஸ்தவனுக்கு உண்டு. இத்தகைய காரியங்களில், இது சரியா பிழையா என்பதைப்பற்றியல்ல, இது பயனளிக்கக் கூடியதா தகுதியானதா என்பதே முக்கியம். எல்லாம் நமக்கு தகுதியாயிராமலிருப்பது மட்டுமல்ல, சுயாதீன மக்களாகிய நாம் (அதாவது கிறிஸ்துவினால் பாவ அடிமைத் தனத்திலிருந்து மீட்கப்பட்ட நாம்) எதற்கும் அடிமைப்பட்டு போய்விடக்கூடாது. எல்லாம் கிறிஸ்தவனுக்கு அடிமையாயிருக்க வேண்டுமே தவிர அவன் எதற்கும் அடிமையாகி விடக்கூடாது.

வயிற்றுக்கு போஜனம் எந்தளவு அவசியமோ, எந்தளவு நாம் வயிற்றுப்பசியைத் தீர்க்கின்றோமோ, அந்தளவு பாலியல் ஆசைகளையும் தீர்க்கவேண்டும் என்றும், ஒன்று பாவமற்றதென்பதனால் மற்றதும் பாவமற்றது என்று கொரிந்தியர் தங்கள் செயலுக்கு நியாயம் கற்பித்தனர். ஆனால், பவுல் இத்தகைய

தர்க்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தேவன் வயிற்றுக்காக நிரந்தரமான திட்டம் எதையும் வைத்திருக்கவில்லை. அது ஒரு நாள் அழிந்துவிடும். ஆனால் சரீரம் அழிந்து போவதில்லை. தேவன் அதை மகிமைப் படுத்துவார் (1கொரி.15:14,51, மத்.22:30, பிலி.3:21). போஜனத்துக்கும் வயிற்றுக்கும் இருக்கும் தொடர்புபோல, சரீரத்துக்கும் இச்சைகளுக்கும் தொடர்பில்லை. போஜனத் துக்காக தேவன் வயிற்றை உண்டாக்கியதுபோல, வேசித்தனத்துக்காக தேவன் சரீரத்தை உருவாக்கவில்லை. தொடர்பானது கர்த்தருக்கும் சரீரத்துக்குமே உள்ளது. அதாவது சரீரம் கர்த்தருக்காக உருவாக்கப்பட்டது. சரீரம் முக்கியமற்றது என்று கருதி அதைப் பாவ இன்பத்தை அனுபவிக்க உபயேகிக்கமுடியாது. சரீரம் கர்த்தருக்கு உரியது. சரீரத்தின் மூலமாகவே நாம் தேவனை சேவிக்கிறோம். கர்த்தரும் சரீரத்துக்கு உரியவர் என்று பவுல் கூறுவது, வயிறு ஒழுங்காக செயற்பட போஜனம் அவசியமாயிருப்பதுபோல, சரீரம் ஒழுங்காக செயற்பட கர்த்தர் அவசியமானவர் என்பதை அறியத்தருகிறது. தேவனுடைய உதவியினால் மட்டுமே நாம் எத்தகைய வாழ்வை மேற்கொள்வதற்காக சிருஷ்டிக்கப்பட்டோமோ அவ்வாறு வாழலாம்.

சரீரம் அழியக்கூடியது. எனவே சரீரத்தின் செயல்கள் ஒரு பொருட்டல்ல என்று கொரிந்தியர் எண்ணினர். சரீரம் கர்த்தருக்குரியது மட்டுமல்ல, தேவன் இதற்கு நித்தியகால திட்டமொன்றையும் வைத்துள்ளார். சரீரத்திற்கு உயிர்த்தெழுதல் உண்டு. தேவன் இயேசுவை எவ்வாறு எழுப்பினாரோ, அவ்வாரே நம்மையும் எழுப்புவார் (6:14). எனவே சரீரம் கர்த்தருக்கேயன்றி வேசித்தனத்துக்கு உரியதல்ல என்று பவுல் கூறுகிறார். இதனால் சரீரத்தை நாம் அற்பமாய் எண்ணக்கூடாது. சரீரம் உயிர்த்தெழுவதனால், அதை அழியக்கூடியவற்றுடன் நாம் சேர்க்கக்கூடாது. வயிற்றுக்கும் போஜனமும் போஜனத்துக்கு வயிறும் ஏற்கும். ஆனால் சரீரம் கர்த்தருக்குரியது. கர்த்தரும் சரீரத்துக்குரியவர் இறுதிநிலை உயிர்த்தெழுதலாகும்.

விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவின் அவயவங்கள். எனவே கிறிஸ்துவின் அவயவத்தை வேசியின் அவயவமாக்கக்கூடாது (6:15) என்று பவுல் கூறுகிறார். வேசியோடு இசைந்திருப்பவன் அவளோடே ஒரே சரீரமாயிருக்கிறான் (6:6). இதனால் கர்த்தரோடு இசைந்திருக்கிறவன் வேசியோடே எந்தவிதமான உறவையும் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது (6:17). ஒரே மாம்சமாகுதல் (ஆதி. 2:24) பாலுறவினால் நிஜநிலையை அடைகிறது. இதனால் விபசாரியிடம் போய் வருபவன் அவளோடு இணைந்து அவளோடே ஒரே மாம்சமாகி விடுகிறான். ஆனால் தேவனோடு இணைபவன் அவரோடு ஒரே ஆவியாயிருக் கிறான் (6:17). கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்துவினுடைய சரீரத்தின் அவயவங்கள் என்பதனால் அவற்றை வேசியின் அவயவங்களாக்கக்கூடாது. அதாவது அவர்கள் கிறிஸ்து வினுடையதை வேசியினுடையதாக்கக்கூடாது. வேசித்தனம் சரீரத்துக்கு விரோதமாக செய்யப்படும் பாவமாதலால் அதற்கு விலகி ஓடும்படி பவுல் கூறுகிறார் (6:18). மீட்பின் காரணமாக சரீரம் தேவனுடையதாகிறது. விபசாரம் காரணமாக ஒருவன் தன் சரீரத்தை வேசியோடே இணைப்பதனால் அவன் தன் சரீரத்துக்கு எதிராக பாவம் செய்பவனாக இருக்கிறான். கிறிஸ்தவ கணவனும் மனைவியும் பாலுறவில் இணையும்போது, இருவரும் கர்த்தருடையவர்களாயிருப்பதனால், ஒருவன் வேசியோடு இணைவதனால் ஏற்படும் பிரிவு, (அதாவது கர்த்தருக்கும் அந்த மனிதனுக்கும் இடையே ஏற்படும் பிரிவு) ஏற்படுவதில்லை. இதனால் கிறிஸ்தவ தம்பதியினரின் பாலுறவு பாவமான செயல் அல்ல.

விபச்சாரம் செய்பவனே கர்த்தருடைய அவயவத்தை எடுத்து வேசியோடு இணைப்பதனால் அவன் அந்த அவயத்திற்கு எதிராக பாவம் செய்கிறான்'. இதனால் வேசித்தனத்துக்கு விலகி ஓடவேண்டும் (நீதி. 6:30-31, 7:6-27).

சரீரம் கர்த்தருக்குரியது என்பதனால் மட்டுமல்ல, அது தேவனுடைய ஆலயமாய் இருப்பதனாலும் நாம் வேசித்தனத்துக்கு விலகியோட வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம் (6:19). தேவனுடைய ஆவியானவர் நம்மில் வாசமாயிருக்கிறார். தனிப்பட்ட ரீதியாக விசுவாசிகள் ஒவ்வொருவரும் தேவனுடைய ஆலயம். 1கொரி.3:16ஐப் போலல்லாது, இவ்வசனத்தில் சரீரம் ஒருமையில் உள்ளது. எனவே ஒவ்வொருவரிலும் பரிசுத்த ஆவியானவர் வாசமாயிருக்கிறார் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. நாம் எங்கு சென்றாலும் பரிசுத்தாவியானவரை சுமந்து செல்பவர்களாக இருக்கிறோம். தேவாவியானவர் வாசம் செய்யும் ஆலயமே நாம். தேவனே தம்முடைய பரிசுத்த ஆவியை நமக்குத் தந்துள்ளார். நாம் தேவனுடையவர்கள். தேவன் நம்மை விலை கொடுத்தும் வாங்கியுள்ளார் (6:20). இது சிலுவையில் கிறிஸ்து செலுத்திய கிரயமாகும். இவ்வாறு மீட்கப்பட்டவர்கள் தேவனுடைய வர்கள். எனவே அவர்கள் ஆவியினால் மட்டுமல்ல சரீரத்தினாலும் தேவனை மகிமைப் படுத்த வேண்டியவர்கள் (6:20). தேவனுடைய ஆலயமான தங்கள் சரீரத்தை அசுத்த மாக்காமல் இருப்பது மட்டுமல்ல, அதனால் தேவனை மகிமைப்படுத்த வேண்டியவர்க ளாகவும் கிறிஸ்தவர்கள் இருக்கின்றனர். எனவே, பாலியலைப் பரிசுத்தமாய்க் கைக்கொள்ளாமல் விபசாரிகளிடம் செல்வது, கிறிஸ்தவனின் உண்மையான நிலைக்கு முரணான செயலாக உள்ளது. சரீரம் வேசியினுடையது அல்ல, தேவனுடையது. எனவே தங்கள் சரீரத்தில் அவர்கள் தேவனையே

மகிமைப்படுத்த வேண்டும். ஆவியானவர் வாசமாயிருப்பதனாலும், கிறிஸ்து மீட்டுள்ளமையினாலும் சரீரம் தேவனுடையது என்பது உறுதிப்பட்டுப்படுள்ளது.

கொரிந்து சபையின் பிரச்சனைகள்

கொரிந்து சபையின் பிழைகளை 5ம் 6ம் அதிகாரங்களில் சுட்டிகாட்டிய பவுல், 7ம் அதிகாரத்திலிருந்து, அவர்கள் எழுதிக்கேட்ட பிரச்சனைகளுக்கான பதில்களை எழுத ஆரம்பிக்கிறார். இதனால் "நீங்கள் எனக்கு எழுதின காரியங்களைக் குறித்து நான் எழுதுகிறது என்னவென்றால்" (7:1) என்று இப்பகுதியை ஆரம்பிக்கிறார். கொரிந்தியர் பவுலின் தலைமைத்துவத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்களாக இருந்ததினால், அவர்கள் பவுலிடம் தங்களுடைய கேள்விகளுக்கான பதில்களைப் பெற முற்பட்டிருக்க மாட்டார்கள் என்றும், அவர் எழுதிய கடிதத்திலிருந்த விஷயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே பவுல் 7முதல் 15 வரையிலான அதிகாரங்களிலுள்ள விஷயங்களை எழுதியுள்ளதாகச் சிலர் கருதுகின்றனர். எனினும், "நான் பவுலைச் சேர்ந்தவன்" என்று கூறும் மக்களும் கொரிந்து சபையில் இருந்ததினால், அவர்கள் பவுலிடம் தங்கள் கேள்விகளைக் கேட்டிருப்பார்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

கொரிந்து சபையினர் கேட்ட பல பிரச்சனைகளைப் பற்றி இப்பகுதியில் பவுல் எழுதுகிறார். திருமண விடயங்கள் (7:1-40) மீட்கப்பட்டவனின் சுயாதீனம் (8:1-10:33) வழிப்பாட்டில் பெண்கள் (11:1-16) திருவிருந்து நடைமுறைகள் (11:17-34) என்பவற்றில் ஏற்பட்ட பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வை இப்பகுதியில் எழுதியுள்ளார்.

(அ) திருமண விடயங்கள் (7:1-40)

- திருமணத்தையும் பாலுறவையும்பற்றிப் பவுல் எதிரிடையானதும் தாழ்வானதுமான கருத்துடையவராக இருந்தார் என்னும் தர்க்கத்திற்கு ஆதாரமாக இவ்வதிகாரம் சுட்டிக்காட்டப்படுவது வழக்கம். பாலியல் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதவர்க ளுக்காகவே திருமணம் உள்ளது என்பது பவுலின் கருத்து அல்ல. இவ்வதிகாரம், திருமணத்தைப்பற்றிய பவுலின் முழுப் போதனையையும் உள்ளடக்கியது அல்ல. கொரிந்து சபை மக்கள் எழுதிக்கேட்ட காரியங்களுக்கான பதிலாகவே இவ்வதிகாரம் உள்ளது. இதனால், கொரிந்தியர் பவுலிடம் கேட்ட கேள்விகளையும், கொரிந்து சபையின் நிலைமையையும் அறியாத நிலையில், இவ்வதிகாரத்தை சரியானவிதத்தில் வியாக்கியானம் செய்ய முடியாது.

1. திருமண வாழ்வில் பாலுறவு (7:1-7)

திருமண வாழ்வுபற்றி கொரிந்தியர் எதிர்நோக்கிய முக்கிய பிரச்சனை, திருமண வாழ்வில் பாலுறவு தவிர்த்துக்கொள்ளப்பட வேண்டுமா? இல்லையா? என்பதேயாகும். முதலாம் வசனத்தில் உள்ள "ஸ்திரீயைத் தொடுவது" எனும் சொல், பாலுறவுக்கான இன்சொல்லணியாகும் (Euphemism). கிரேக்க உலகில் ஆறு நூற்றாண்டுகளாக இத்தகைய அர்த்தத்துடனேயே இச்சொல் கிரேக்க எழுத்தாளர்களினால் உபயோகிக்கப்பட் டுள்ளது. பழைய ஏற்பாட்டிலும் இவ்வித அர்த்தமுள்ள வசனங்கள் (குறிப்பாக ஆதி.20.6, ரூத்.2:9, நீதி.6:29) கிரேக்கத்தில் ஸ்திரீயைத் தொடுதல் என்றே மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஸ்தரீயைத் தொடாமலிருப்பது மனிதனுக்கு நல்லது என்பது பவுலின் கருத்தாக இருந்தால், அவர் திருமணத்தைப்பற்றிய தாழ்வான கருத்துடையவர் என்றே கூறவேண்டும். ஆனால் இது கொரிந்தியருடைய கருத்தை அவர் குறிப்பிட்டு எழுதுவதாகவே உள்ளது. இல்லையென்றால் அவர் 7:2-5ல் திருமணமானவர்களுக்கு கொடுக்கும் ஆலோசனை இதை முரண்படுத்துவதாகவே இருக்கும். ஸ்திரீயைத் தொடாமலிருப்பது மனிதனுக்கு நல்லது என்றால் 7:2-5ல் அவர் ஏன் இதை சிபாரிசு செய்யவில்லை. வாசகரின் கருத்தைக் குறிப்பிட்டு, அது பிழை என்பதைக் காட்டுவது பவுலின் எழுத்துமுறையாயிருப்பதை இந்நிருபத்தின் 8:1-4, 10:23, 6:12-13 என்னும் வசனங்கள் அறியத்தருகின்றன. 7:1லும் பவுல் இத்தகைய முறையையே கையாண்டுள்ளார். கொரிந்தியரின் கருத்து அபாயகரமானது என்பதைக் காண்பிப்பதற்கும் திருத்துவதற்குமே அதைப் பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், இது ஆண்களின் கருத்தாக மட்டுமே இருப்பதும், இது கொரிந்தியரின் கருத்து என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. 7:2-5ல் பவுல் ஆண்களுக்கு மட்டுமல்ல, பெண்களுக்கும் பாலுறவில் இருக்கும் உரிமையைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். மேலும், பாலுறவைத் துறந்து விரதத்துவமாய் வாழ்வது பவுலின் நிருபங்களில் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளதும் (கொலோ.2:20-21, 1தீமோ.4:3) கொரிந்தியர் நிருபத்தில் அவர் கொரிந்தியரின் கருத்தையே குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதற்கான ஆதாரமாக உள்ளது. உண்மையில், "பாலுறவைத்

தவிர்ப்பது எதற்கு நல்லது, ஆனால் எவ்விதத்தில் தவறானது" என்பதை விளக்குவதற்காகப் பவுல் கொரிந்தியரின் கருத்தை 7:1ல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருமணமானவர்கள் பாலுறவைத்தவிர்ப்பது ஏன் தவறானது என்று 2ம் வசனத்தில் பவுல் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். பாலுணர்வு இயற்கையானதொன்று என்பதனால் திருமணமானவர்கள் இதைத் தவிர்த்துக்கொள்வதன் மூலமாகத் தவறான வழிகளில் செல்லக்கூடிய வாய்ப்புகள் உள்ளன. இதனால், 2ம் வசனத்தில் திருமணமானவர்களுக்குப் பாலுறவானது ஒரு கட்டளையாகவே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. 2ம் வசனத்தில் "உடையவர்களாயிருக்கவேண்டும்" என்பது பாலுறவையே குறிக்கிறது (மாற்.6:18லும் 1கொரி. 5:1லும் "வைத்துக்கொள்வது" என்னும் சொல்லைப்போல). மேலும், "உடையவர்களாயிருக்கவேண்டும்" என்பது அனுமதியல்ல, மாறாக ஒரு கட்டளையாகவெ உள்ளது.

2ஆம் வசனத்திலுள்ள கட்டளைக்கு காரணம், பாலுறவு தம்பதியரின் கடமையாயுள்ளது என்பதைப் பவுல் 3ஆம் வசனத்தில் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இவ்வசனத்தில் "கடமை" என்பதற்கு பவுல் உபயோகித்துள்ள சொல், "கடன்" என்னும் அர்த்தமுடையது. கணவனும் மனைவியும் பாலியல் ரீதியாக ஒருவருக்கொருவர் கடன்பட்டுள்ளார்கள் என்றே பவுல் கூறுகிறார். இருவரும் ஒரே மாம்சமாயிருப்பதனால் பலுறவை மறுப்பதற்கு இருவருக்கும் எவ்விதமான அதிகாரமும் இல்லை.

3ஆம் வசனத்தில் "செய்யக்கடவன்" என்பது நிகழ்காலக் கட்டளையாக உள்ளது. எனவே இது தொடர்ச்சியாகப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டிய கடமையாயுள்ளது. இதனால் கணவனும் மனைவியும் தங்கள் பாலியல் உறவைத் துண்டித்துக் கொள்ளக் கூடாது. எனினும் ஒருவர் மற்றவரைத் தன் இச்சைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் ஒரு பொருளாக உபயோகிப்பது தவறாகும். எனவே, நீ எனக்கு கடன்பட்டுள்ளாய் என்னும் எண்ணத்துடன் ஒருவர் மற்றவரை நடத்தாமல், நான் உனக்கு கடன்பட்டுள்ளேன் என்னும் உணர்வுடன் ஒருவர் மற்றவரோடு நடந்துகொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் பாலியலில் இருவருமே கடன்பட்டுள்ளார்கள்.

பாலியலில் தம்பதிகள் ஒருவருக்கொருவர் கடன்பட்டிருப்பதற்கான காரணத்தைப் பவுல் 4ஆம் வசனத்தில் அறியத்தருகிறார். ஒருவரின் சரீரத்துக்கு மற்றவர் அதிகாரியாய் இருக்கின்றார் என்று பவுல் கூறுகிறார். திருமணமானது, ஒருவர் மற்றவருக்கு சொந்தமாகும் விதத்தில் இருவரையும் ஒன்றாக இணைத்து விடுவதனால், ஒருவர் மற்றவருக்கு பாலியல் ரீதியாக கடன்பட்டுள்ளார். ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் கணவனனின் தலைமைத்துவத்தையும் மனைவியின் கீழ்ப்படிவையும் முக்கியப்படுத்திப் பேசும் பவுல், பாலுறவில் இருவரையும் சமநிலையில் வைத்துப்பேசுகிறார். இருவருமே தங்கள் சரீரங்களின் மேலுள்ள உரிமையையும் அதிகாரத்தையும் இழந்துவிட்டனர். தங்களது அதிகாரத்தை மற்றவருக்கு கொடுத்துவிட்டனர். மனைவியின் சரீரம் அவளுடைதாயிருந்தாலும் கூட இவ்விஷயத்தில் அதன்மீது அவளுடைய கணவனுக்கே அதிகாரம் உண்டு. இதேபோல, கணவனின் சரீரத்தின்மீது மனைவிக்கே அதிகாரம் உள்ளது.

திருமணமானவர்கள் பாலுறவைத் தவிர்த்துக்கொள்ளும் காரியத்தில் பவுல் தன்னுடைய சொந்த கருத்தை 5ம் 6ம் வசனங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதை பவுல் கட்டளையாக சொல்லாமல் யோசனையாகவே சொல்கிறார் (7:6). பாலுறவைத் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால், ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக மட்டும், அதுவும் குறிப்பிட்ட காலவரையறைக்கு மட்டும், அதுவும் இருவரதும் மனப்பூர்வமான சம்மதத்தினால் மட்டுமே நடைபெற வேண்டுமென்று பவுல் கூறுகிறார். பவுல் குறிப்பிடும் காரணம் உபவாசமும் ஜெபமும். அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்துக்காகக் குறிப்பிட்ட காலம் உபவாசித்து ஜெபிக்கவேண்டும் என்று கணவனும் மனைவியும் முடிவு செய்யும் போது மட்டுமே பாலுறவை தவிர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். தனியாக ஒருவர் மாத்திரம் இத்தகைய தீர்மானத்தை எடுத்தால், மற்றவர் தவறான வழியில் செல்வதற்கு இடமுண்டு. யூதமார்க்கத்தில் இத்தகைய தீர்மானம் ஆண்களினுடையதாக மட்டுமே இருந்தது. ஆனால் பவுல் கணவன் மனைவி இருவரும் சேர்ந்தே இத்தகைய தீர்மானத்தை எடுக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறார். எனினும் இத்தகைய பிரிவு நீண்ட காலத்துக்கு இருக்கக்கூடாது. இதனால்தான், "உங்களுக்கு விரதத்துவம் இல்லாமையால் சாத்தான் உங்களைத் தூண்டிவிடாதபடிக்கு மறுபடியும் கூடிவாழுங்கள்" (7:5) என்று பவுல் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

மறுபடியும் கூடிவாழ்வோம் என்னும் உறுதியான நோக்கத்தின் அடிப்படையிலே சிறப்பான தியானத்திற்காக சிறிது காலம் தம்பதிகள் பிரிந்திருக்கவேண்டும். நீண்ட காலத்துக்குப் பாலுறவைத் தவிர்த்துக் கொண்டால், சரீரத்தின் இயற்கையான பாலுணர்வுகளைத் தவறான வழிகளில் பூர்த்திசெய்வதற்கு சாத்தான் பல விதமான சோதனைகளைக் கொண்டுவருவான். நீண்ட காலத்துக்குப் பாலுணர்வுகள் வெளிப்படுத்தப்படாவிட்டால், இதன் வல்லமை சரீரத்தில் அதிகரிக்கையில் பிசாசின் வசீகரமான சோதனைகளை மேற்கொள்ள பலமற்றவர்களாகவே தம்பதியர் இருப்பார்கள். அதுமட்டுமல்ல, பிசாசும் இந்த உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். உண்மையில், பாலுறவை முற்றிலுமாகத் தவிர்த்துக் கொள்பவர்கள் ஞானமற்றவர்களாக நடந்துகொள்கிறார்கள். ஏனென்றால்

பாலுணர்வுகளை எதிர்ப்பதற்கு எப்போதும் சக்தி படைத்தவனாக மனிதன் இருப்பதில்லை. என்றாவது ஒருநாள் ஏதாவது ஒருவகையான பாலியல் பாவத்தை செய்யும்படி சாத்தானின் தூண்டுதல் அமைந்துவிடும். பாலுறவைத் துறப்பதன்மூலம் ஆவிக்குரிய பிரகாரமான உயர்நிலையோ, வளர்ச்சியோ ஏற்படாது.

திருமண வாழ்வில் பாலுறவானது பிள்ளைகளைப் பெறுவதற்காக மட்டும் கொடுக்கப்பட்ட தல்ல. பவுல் தன்னுடைய கால யூத சிந்தனையின்படி, இனவிருத்திக்காகவே பாலுறவு உள்ளது என்று இப்பகுதியில் குறிப்பிடவில்லை. உண்மையில், கணவனும் மனைவியும் இன்பத்தை அநுபவிப்பதற்கும் பாலுறவு உள்ளது (நீதி.5:18-19). பாலுணர்வுள்ளவனாக மனிதனைப் படைத்த தேவன், தாம் படைத்த அனைத்தும் நல்லது என்று கண்டார் (ஆதி.1:31). பலுகிப் பெருகி பூமியை நிரப்புங்கள் என்னும் கட்டளை மனிதன் பாவத்தில் விழுவதற்கும் முன்பே கொடுக்கப்பட்டது (ஆதி.1:27-28). இதனால், பாலுறவைத் துறப்பது பிசாசின் போதனை என்றே வேதாகமம் கூறுகிறது (1தீமோ.4:1-5). பாலுறவைத் துறந்து பரிசுத்தமாய் வாழ்கிறேன் என்று கூறுபவர்கள், பல்வேறுவிதமான பாலியல் பாவங்களில் விழுந்துவிடுகின்றனர்.

2. விவாகமில்லாதவர்களும் கைம்பெண்களும் (1கொரி.7:7-9)

எல்லோரும் தன்னைப்போல, திருமணமுடிக்காமல் இருந்துவிட்டால் நல்லது என்று கூறும் பவுல், அவர்கள் விரத்தராயிருக்கக் கூடாதென்றால் கட்டாயம் விவாகம் பண்ண வேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். தன்னுடைய விருப்பத்தையும், பழக்கத்தையும் மற்றவர்மீது திணிப்பவராகவும், அதை கட்டளைகளாக மாற்றுபவராகவும் பவுல் இருக்கவில்லை.

தங்கள் பாலுணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய வரத்தைப்பெற்றவர்கள் திருமணம் முடிக்காமல் இருக்கலாம். இத்தகைய வரத்தைப் பெற்றவர்களையே "பரலோக ராட்சியத்தினிமித்தம் தங்களை அன்னகர்களாக்கிக் கொண்டவர்கள்" என்று இயேசு கிறிஸ்து குறிப்பிட்டுள்ளார் (மத்.19:11-12). இதனால் இவ்வரம் சிறப்பான ஊழியப்பணியில் முழுமையாக ஈடுபடுவதற்காகத் தேவனால் அழைக்கப்படுபவர்களுக்கு மட்டுமே அருளப்படுகின்றது. இத்தகைய வரம் அற்றவர்கள் திருமணம் முடித்து வாழவேண்டும் என்பதே தேவனுடைய சித்தமாயுள்ளது (ஆதி.2:18). விரக தாபத்தால் வெந்துபோகும் பலாத்காரமான துறவற வாழ்வு அர்த்தமற்றது. பாலுணர்ச்சி இயற்கையானதாகவும், திருமணவாழ்வுக்கானதாகவும் உள்ளது. திருமணமுடிக்காமல் இருக்கும் வரமானது, பாலியல் உணர்வுகளிலிருந்து முழுமையான விடுதலை பெறுவதாகும். இத்தகைய வரத்தைப் பெற்றவர்கள் மட்டுமே திருமணமுடிக்காமல் இருக்கவேண்டும். பாலுணர்வு பாவமானது என்று பவுல் இப்பகுதியில் கூறவில்லை. இவ்வுணர்வைப் பலவந்தமாகக் கட்டுப்படுத்தி ஆவிக்குரிய வாழ்வில் உயர்வான நிலைக்குச் செல்லலாம் என்னும் மனநிலையில் வாழ்வதே தவறானது என்று பவுல் கூறுகிறார்.

விவாகமில்லாதவர்களும் கைப்பெண்களும் தன்னைப் போலிருந்தால் நல்லது என்று பவுல் கூறுகிறார். அதாவது தன்னைப்போல மறுமணம் செய்துகொள்ளாமல் இருந்தால் நல்லது என்று கூறுகிறார். பவுல் ஏற்கனவே திருமணம் முடித்தவர் என்றும் அவருடைய மனைவி இறந்திருக்கவேண்டும், இல்லையென்றால் பவுலினுடைய இரட்சிப்பின் பின் அவரை விட்டுப் பிரிந்து சென்றிருக்கவேண்டும் என்றும் வேத ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். கொரிந்தியர் நிருபம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் பவுல் தனி மனிதராகவே இருந்துள்ளார் (1கொரி.9:5). ஆனால், இரட்சிப்புக்கு முற்பட்ட காலத்தில் அவர் யூத ஆலோசனைச் சங்கத்தில் இருந்ததினால், கட்டாயம் திருமணமுடித்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில் திருமணமானவர்கள் மாத்திரமே இச்சங்கத்தில் அங்கத்தினர்களாக இருக்கமுடியும்.

பவுலைப்போல பாலியல் உணர்வுகளிலிருந்து விடுதலை பெறும் வரத்தைப் பெற்றிருந்தால் விவாகமில்லாதவர்களும் கைம்பெண்களும் திருமணமுடிக்காமல் அப்படியே இருக்கலாம். பாலியல் ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதவர்கள் பாலியல் பாவங்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். இதனால் இவர்கள் திருமணம் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகிறது. திருமணமாகாத நிலையில் பாலியலில் பரிசுத்தம் தேவனுடைய வரமேயன்றி, மானிட முயற்சியின் சாதனை அல்ல. மேலும் இவ்வரமானது ஒருவர் தேவனுடைய ஊழியத்தில் முழுமையாக ஈடுபடுவதற்கு மாத்திரமே அருளப்படுகின்றது (1கொரி.7:34, மத்.19:12). ஆவிக்குரிய வாழ்வின் உயர்வுக்காக இவ்வரம் அருளப்படுவதில்லை.

3. விசுவாசிகளுக்கு விவாகரத்தும் மறுமணமும் இல்லை (1கொரி.7:10-11)

கணவனும் மனைவியும் விசுவாசிகளாயிருக்கும்போது அவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் விவாகரத்து அனுமதிக்கப்படவில்லை. எந்தவொரு பிரச்சனைக்கும் அவர்கள் விவாகரத்தை தீர்வாகக் கொண்டுவரக்கூடாது. இது இயேசுகிறிஸ்துவின் கட்டளையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கர்த்தரின் கட்டளையைப் பவுல் இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டுகிறார் (லூக்.16:18, மாற்.10:9-12). நிரந்தரமான உறவில் இணைந்தவர்கள் கருத்து முரண்பாடு இணக்கமின்மை காரணமாகத் திருமண உறவை

முறித்துக்கொள்ளக் கூடாது. அப்படியே மனைவி புருஷனைவிட்டு பிரிந்து போனால் அவள் வேறொருவனை மணமுடிக்கக்கூடாது (ரோ.7:3). ஒன்றில் அவள் அப்படியே இருந்துவிடவேண்டும் இல்லையென்றால் தன் புருஷனோடே ஒப்புரவாகவேண்டும். அதேபோல கணவனும் தன் மனைவியைத் தள்ளிவிடக்கூடாது. தன் மனைவியை விவாகரத்து செய்து விட்டு இன்னொருத்தியை விவாகம் செய்பவன் விபச்சாரம் செய்கிறான். அதேபோல விவாகரத்து செய்யப்பட்டவளை விவாகம் செய்பவனும் விபச்சாரம் செய்கிறான் என்பதே இயேசுவின் போதனை. இதனால் பிரிந்துபோகிறவள் மறுமணம் செய்யாது அப்படியே இருக்கவேண்டும். திருமண உறவு மரணத்தினால் மட்டுமே முறியக்கூடியதென்பதினால் மறுமணம் விபசாரமாகவே உள்ளது (ரோ.7: 1-3, 1கொரி.7:39).

4. கலப்புத்திருமணத்திலும் விவாகரத்துக்கும் இடமில்லை (7:12-16).

இவ்விடயத்தைப்பற்றி இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகில் இருந்தபோது எதுவும் கூறாததினால் "கர்த்தர் அல்ல நானே சொல்லுகிறதாவது" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். எனினும் கர்த்தருடைய கட்டளையின் பிரதிபலிப்பையே (அதாவது விவாகரத்து செய்யக் கூடாது என்பதையே) பவுலினுடைய அறிவுருத்தலிலும் காண்கிறோம். விசுவாச கணவன் அவிசுவாச மனைவியை விவாகரத்து செய்யக்கூடாது. அதேபோல விசுவாச மனைவியின் கணவன் அவிசுவாசியாயிருந்தால் அவளும் அவனை விவாகரத்து செய்யக்கூடாது (7:12-13). தம்பதியரில் ஒருவர் மட்டும் இரட்சிக்கப்படும் போது இத்தகைய பிரச்சனை தோன்றுகிறது. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அவிசுவாசியின் முடிவே முக்கியமானது. அவிசுவாசி விசுவாசியோடே இருக்கவிரும்பினால் இருக்கலாம் (7:12-13). அப்படி இருக்க விரும்பமில்லாவிட்டால் பிரிந்துபோகலாம் (7:15). ஏனெனில், விவாகரத்துக்கு அனுமதியளிக்காத இயேசுகிறிஸ்துவின் கட்டளை அவிசுவாசிகளுக்கானது அல்ல. எனினும் விசுவாசி பிரிந்து போகும்படி வற்புறுத்தவோ அத்தகைய ஒரு நிலையை ஏற்படுத்தவோ கூடாது. அவன் எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் விவாகரத்து என்பதை நினைத்துப்பார்க்கவும் கூடாது. ஏனெனில், சமாதானமாயிருப்பதற்காகவே தேவன் விசுவாசிகளை அழைத்துள்ளார் (7:15). அவிசுவாசி தன்னோடு இருக்க விரும்பினால் அவனோடு சமாதானமாக இருக்கவேண்டும். அவிசுவாசி பிரிந்துபோக விரும்பினால் திருமண உறவு இத்தோடு முடிவடைந்துவிட்டது என்பதை சமாதானத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். விசுவாசி எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் விவாகரத்தை கொண்டு வரக்கூடாது. திருமண உறவு முறிவடையாதபடி வாழ்வது கிறிஸ்தவனின் கடமையாயுள்ளது. ஏனெனில் சமாதானமாயிருக்கும்படிக்கே தேவன் விசுவாசியை அழைத்துள்ளார் (மத்.5:9, ரோ.1218, 14:17). விவாகரத்து சமாதானத்தை இல்லாமலாக்குவ தனால், விசுவாசி விவாகரத்தை நாடக்கூடாது. இரட்சிப்புக்கு முன் சமாதானமாயிருந்த திருமண வாழ்வு, தொடர்ந்தும் அவ்விதம் சமாதானமாக இருக்கவேண்டும் என்பதே தேவனுடைய அழைப்பின் நோக்கமாயுள்ளது.

அவிசுவாசி பிரிந்துபோனால் பிரிந்துபோகட்டும். இப்படிப்பட்ட விடயத்தில் சகோதரனாவது, சகோதரியாவது அடிமைப்பட்டவர்கள் அல்ல (7:15) என்று பவுல் கூறுகிறார். அவிசுவாசி பிரிந்துபோவதுடன் திருமண உறவு முற்றுப்பெற்று விடுகிறது. தொடர்ந்தும் அந்த உறவுக்கு விசுவாசி உட்பட்டவன் அல்ல. விவாகரத்துபற்றிய அவிசுவாசியின் முடிவானது, விசுவாசியின் அதிகாரத்திற்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் அப்பாற்பட்டதாயுள்ளது.

விசுவாசி அவிசுவாசியை ஏன் தள்ளிவிடக்கூடாது என்று பவுல் 14ஆம் வசனத்தில் கூறுகிறார். விசுவாசிகள் பரிசுத்தவான்கள். அவர்கள் தேவனுக்காக வேறு பிரிக்கப்பட்ட வர்கள். இரட்சிக்கப்படும் முன் அவிசுவாசியை திருமணம் முடித்ததினால் விசுவாசியின் வாழ்வு பரிசுத்தமற்றது என்று கூறமுடியாது. கொரிந்து சபையினர், தாங்கள் இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதினால், இரட்சிக்கப்பட்டாத தம் கணவரோ, அல்லது மனைவியோ தங்களுடைய சரீரத்தின்மீது அதிகாரம் செலுத்த எவ்வித உரிமையும் இல்லை என்று எண்ணினார்கள். மேலும், இரட்சிக்கப்படாதவரைத் தொடுவது தங்களையும் அசுத்தமாக்கும் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள். ஆனால், "அவிசுவாசியுடனான மண வாழ்வு விசுவாசியை அசுத்தமாக்குவதில்லை அது அவிசுவாசியைப் பரிசுத்தமாக்கும்" என்று பவுல் கூறுகின்றார். பரிசுத்தமாக்கப்படுதல் என்பது மூலமொழியின்படி வேறுபிரிக்கப்பட்டிருத்தல் ஆகும். பாலுறவு கணவனையும் மனைவியையும் ஒரே மாம்சமாக்குவதனால், இரட்சிக்கப்பட்டவருடன் திருமண உறவில் இணைந்திருப்பவரும் வேறுபிரிக்கப்பட்டவராக இருக்கின்றார். அதாவது, விசுவாசி பரிசுத்தமானவனாக இருக்கின்றமையால், அவிசுவாசியினுடைய வாழ்விலும் இதன் செல்வாக்கு ஏற்படுகிறது. ஒருவனுக்குத் தேவனோடு இருக்கும் உறவினால் கிட்டும் ஆசீர்வாதங்களை அவனோடிருக்கும் மற்றவர்களும் அனுபவிக்கலாம் என்பதை ஆதியாகமம் 15:18,17:7,18:26-27, 1இராஜாக்கள் 15:4, ஏசாயா 37:4 என்னும் வசனங்கள் அறியத்தருகின்றன. இதனால் விசுவாசியின் பரிசுத்தம் அவிசுவாச துணைக்கும் செல்கிறது. எனினும், ஒருவருடைய இரட்சிப்பு மற்றவரையும் இரட்சிக்கப்பட்டவனாக மாற்றிவிடாது" எனினும், விசுவாசியோடு இணைந்திருக்கும் அவிசுவாசி இரட்சிக்கப்படக்கூடிய வாய்ப்புண்டு என்பதினால் (1பேது.3:1-2), விசுவாசி அவிசுவாசியோடு தொடர்ந்து வாழவேண்டும் என்று 16ம் வசனத்தில் பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார். உண்மையில், விவாகரத்தானது, அவிசுவாசியை இரட்சிப்புக்குள்

கொண்டுவருவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை இல்லாமலாக்குகிறது. 16ம் வசனம் திருவிவிலியத்தில், மூலமொழிக்கு ஏற்ற விதத்தில், “மணமான சகோதரியே, ஒருவேளை உம்மால் உம் கணவர் மீட்படையலாம். மணமான சகோதரரே, ஒருவேளை உம்மால் உம் மனைவி மீட்படையலாம். இது உங்களக்குத் தெரியாதா?” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள் ளது. மற்றவரின் இரட்சிப்புக்காக வாழ்வதே கிறிஸ்தவனின் முக்கிய கடமையாக இருப்பதனால், விசுவாசி அவிசுவாசியை விவாகரத்து செய்யக்கூடாது.

தானாகவே கிறிஸ்துவுக்காக ஒரு தீர்மானத்தை எடுக்கும் வயது வரும்வரை பிள்ளைகள் கிறிஸ்தவர்களாகவே கருதப்படுகிறார்கள். இதனால், ஒரு விசுவாசிக்கு பிறந்த பிள்ளை பரிசுத்தமானதாகவே கருதப்படுகிறது. எனினும் கிறிஸ்தவ குடும்பத்தில் பிறந்தமையினால் ஒரு பிள்ளை கிறிஸ்தவனாகி விடாது. அது ஒரு குறிப்பிட்ட வயதையடைந்ததும் தானே இயேசுவை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். எனினும் சிறு வயதில் கிறிஸ்தவ சூழ்நிலையில் வளர்க்கப்படுவதனால் அப்பிள்ளை பரிசுத்தமானதாக கருதப்படுகிறது. ஷஷவிசுவாசியினது சாட்சியானது அவிசுவாசியையும் இரட்சிப்புக்குள்ளாக கொண்டுவரும் என்பதே பவுலின் நம்பிக்கை’’ (றுடைளழெ). அவிசுவாசியை இரட்சிப்புக்குள்ளாக கொண்டு வரமுடியுமா? இல்லையா? என்பது பற்றி விசுவாசியால் உறுதியாக கூறமுடியாத விடத்து (7:16) அவிசுவாசியோடு வாழ்வதற்கு இத்தகைய எதிர்பார்ப்பு ஒன்றே போதும் என்பதே பவுலின் கருத்தாகும் (7:14). எனினும் அவிசுவாசியை இரட்சிப்புக்குள் கொண்டு வருவதற்காக ஒரு விசுவாசி அவிசுவாசியை மணமுடிக்கலாம் எனும் முடிவுக்கு நாம் வருவது பிழை, மாறாக ஏற்கனவே திருமணம் முடித்தவன் விசுவாசியாகும்போது, தன் அவிசுவாசி துணையுடன் தன்னைபோல இரட்சிக்கப்படலாம் எனும் நோக்குடன் அவிசுவாசியுடன் தொடர்ந்து வாழவேண்டும். விசுவாசியின் சாட்சிமிகு வாழ்வு அவிசுவாசியையும் இரட்சிப்புக்குள்ளாக கொண்டுவரலாம்.

5. இறையியல் விளக்கம்: இருக்கும் நிலையிலேயே இருத்தல் (7:17-24)

இதுவரையில் எழுதப்பட்டதற்கும், இனிமேல் இவ்வதிகாரத்தில் எழுதப்படுபவைகளுக்குமான இறையியல் அடித்தளமாக இப்பகுதி உள்ளது. திருமண விடயங்களைப் பற்றிய பலதரப்பட்ட கேள்விகளுக்கும் பவுலின் ஒரே பதில் அவர்கள் தாங்கள் இருக்கும் நிலையிலேயே இருக்கவேண்டும். அதாவது கிறிஸ்தவனாகியதினால் உறவு முறைகளில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படாது என்பதைப் பவுல் கொரிந்தியருக்கு சுட்டிக்காட்டுகிறார். இருக்கும் நிலையிலேயே இருக்கவேண்டும் என்னும் நியதி திருமண வாழ்வுக்கு மட்டுமல்ல, சமுதாய வாழ்வின் சகல அம்சங்களுக்கும் பொருந்தும் என்பதையும் பவுல் இப்பகுதியில் சுட்டிகாட்டுகிறார். தேவன் ஒருவனை இரட்சிப்புக்காக அழைக்கும்போது அவன் எந்நிலையில் இருந்தானோ அந்நிலையிலேயே இருக்கவேண்டும். திருமண விடயத்தோடு பவுல் இப்பகுதியில் விருத்த சேதனம் (7:18-20) அடிமைத்தனம் (7:21-24) என்பவற்றிக்கும் இந்நியதியை உபயோகித்துள்ளார். எந்த நிலையில் இருந்தாலும் ஒருவனால் தேவனை சேவிக்க முடியும். இரட்சிக்கப்பட்டமையால் தங்களுடைய நிலையை மாற்றவேண்டிய அவசியம் இல்லை. கிறிஸ்தவனாயிருப்பதற்கு திருமண, சமூக, இனரீதியான நிலைமையை மாற்றவேண்டியதில்லை. தேவனுடைய அழைப்பே ஒருவனைக் கிறிஸ்தவனாக்குகிறது. சமூகரீதியான நிலை கிறிஸ்தவனாயிரப்பதற்குத் தடை அல்ல. சமூகரீதியன உயர் நிலை ஆவிக்குரிய வாழ்வில் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுவதில்லை. எல்லா சபைகளிலும் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய சத்தியம் இதுவேயாகும் (7:17).

6. நிச்சயதார்த்தம் செய்தவர்களின் திருமணம் (7:25-38)

இவ்வசனங்களில் கன்னியர் யார்? என்பது பற்றிய கருத்துமுரண்பாடுகள் வேத ஆராய்ச்சியாளர்கள் மத்தியில் உள்ளன. 8ம் 9ம் வசனங்களில் திருமணமுடிக்காதவர்க ளைப்பற்றி ஏற்கனவே எழுதப்பட்டுள்ளதினால், மறுபடியுமாகத் திருமணமாகாதவர்களைப் பற்றி பவுல் எழுதுவதாகக் கூறமுடியாது. இங்கு நிச்சயதார்த்தம் செய்யும் திருமண முடிக்காமல் இருப்பவர்களையே கன்னியர் என்று பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார். 27ம் வசனத்தில், கட்டப்பட்டிருத்தல் கட்டவிழ்த்தல் என்னும் சொற்பிரயோகங்கள், திருமணத் தையும் விவாகரத்தையும் பற்றியவைகள் அல்ல. திருமணத்தையும் விவாகரத்தையும் பற்றி பவுல் ஏற்கனவே விளக்கியுள்ளார். இங்கு கட்டப்பட்டிருத்தல் என்பது நிச்சயதார்த்த வாக்குறுதியில் கட்டப்பட்டிருத்தலையும், கட்டவிழ்த்தல் வாக்குறுதியை முறித்தலையும் குறிக்கின்றது.

இத்தகைய நிலைமையைப்பற்றி இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகில் வாழ்ந்த காலத்தில் எதுவும் போதிக்காததினால் பவுல் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தையே தெரிவிக்கிறார் (7:25). அபிப்பிராயம் என்பது மூலமொழியின்படி ஆலோசனை ஆகும். இது கட்டளையல்ல. மாறாக பவுலின் விருப்பம் (7:32). இதனால் இப்படி செய் என்று பவுல் கூறாமல், அவன் தன் மனதின்படி செய்யக்கடவன் (7:36) என்று அறிவுறுத்தியுள்ளார். நிகழ்கால இக்கட்டுகள் நிமித்தம் விவாகம் பண்ணாமல் இருப்பது நல்லது என்று

பவுல் கூறுகிறார். விவாகமே பண்ணவேண்டாம் என பவுல் கூறவில்லை. விவாகம் பண்ணுவது பாவமல்ல என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். விவாகம் பண்ணினாலும் பண்ணாவிட்டாலும் விசுவாசிகள் கவலையற்றவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதே பவுலின் பிரதான நோக்கமாயிருந்தது (7:32). திருமணம் முடிக்கவேண்டும் என்று எண்ணுபவன் திருமணம் முடிக்கட்டும் முடிக்கக்கூடாது என தீர்மானம் பண்ணியவன் முடிக்காமல் இருக்கட்டும் என்பதே பவுலினது கருத்தாகும்.

7:25-28 இப்பொழுது உண்டாயிருக்கிற துன்பத்தினிமித்தம் விவாக மில்லாதிருக்கிறது மனுஷனுக்கு நல்லது (7:26). ஏனென்றால் அப்படிப்பட்டவர்கள் சரீரத்திலே உபத்திரப்படுவார்கள். இதற்கு அவர்கள் தப்பவேண்டும் என்பதே பவுலின் விருப்பம். எனினும் விவாகம் பண்ணுவது பாவமான செயல் அல்ல (7:28). இது பவுலினுடைய அபிப்பிராயம் (7:25). இதனால்தான் "எண்ணுகிறேன்" (7:26) என்றும் பவுல் குறிப்பிட்டுள் ளார். இப்போது உண்டாயிருக்கிற துன்பத்தின் நிமித்தமே விவாக மில்லாமலிருக்கிறது நலம் என்று பவுல் கூறுகிறார். இது ஆவிக்குரிய வாழ்வின் உயர்வான நிலை என்று பவுல் கூறவில்லை. இருக்கும் துயரங்களோடு திருமணத்தையும் ஏன் ஒரு சுமையாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்றே பவுல் கேட்கின்றார். இப்போது உண்டாயிருக்கிற உபத்திரவம் என்பது பவுல் இந்நிருபத்தை எழுதிய காலத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்த கொடிய சித்திரவதைகளாகும். எனினும் விவாகம்பண்ணுவது பாவமல்ல. ஆனால் சித்திரவதைகளுக்கு முகம்கொடுக்க வேண்டியிருப்பதனால் விவாகம் பண்ணுபவர் களுக்கு சரீர உபாதைகள் அதிகம் ஏற்படும். இதற்கு கொரிந்தியர் தப்பவேண்டும் என்பதே பவுலினது விருப்பமாயிருந்தது (7:28). நிகழ்கால துயர நிலைமையால் திருமணமுடிக்காமலிருத்தல் நல்லது என்றாலும், இது நிரந்தரமாக இருக்கும் ஒரு நியதியல்ல.

7:29-31. யூதர்களுடைய உலகநோக்கை (world view) அடிப்படையாகக் கொண்டே இவ்வசனங்கள் உள்ளன. யூதர்கள் காலத்தை இரண்டாகப் பிரித்திருந்தனர். ஒன்று, இப்பொழுதிருக்கும் யுகம். மற்றது இனிவரவைிருக்கும் யுகம். இப்பொழுதிருக்கும் யுகம் தீமையானது, சாத்தானின் ஆளுகையிலுள்ளது, முடிவடைவது. ஆனால், இனிவரவிருக்கும் யுகம் நன்மையானது, தேவ ஆளுகைக்குட்பட்டது, முடிவில்லாதது. எனினும், இயேசுகிறிஸ்துவின் முதல் வருகையோடு, இனிவரவிருக்கும் யுகம் வந்துவிட்டது (மாற்.1:15, மத்.12:28). மேலும், கிறிஸ்தவர்களாகிய நம்மை இயேசுகிறிஸ்து, இப்போதிருக்கின்ற யுகத்திலிருந்து விடுவித்து இனிவரவிருக்கின்ற யுகத்துக்குரியவர்களாக மாற்றிவிட்டார் (கலா.1:4). இதனால், நாம் இவ்வுலகத்தில் இருந்தாலும், இவ்வுலகத்திற்குரியவர்கள் அல்ல. இனி வரவிருக்கும் உலகத்திற்கு உரியவர்கள். (பிலி.1:20). இதனால் நாம் இவ்வுலகத்திற்குரிய சிந்தனைகளின்படியல்ல, இனிவரவிருக்கும் உலகத்தின் சிந்தனைகளின்படி வாழவேண்டும். உண்மையில், இவ்வுலகக்காரியங்கள் குறித்த நமது மனப்பாங்கை மாற்றவேண்டும் என்றே பவுல் அறிவுறுத்துகிறார். எனினும் நாம் நம்முடைய நிலைமைகளை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்று பவுல் கூறவில்லை. ஒவ்வொருவரும் தாம் இருக்கும் நிலையிலேயே இருக்க வேண்டும் (1கொரி.7:18-24) ஆனால் இவ்வுலக காரியங்களைக் குறித்த மனப்பாங்கு மாற்றமடைய வேண்டும். ஏனென்றால் இவ்வுலகத்தின் வேஷம் கடந்துபோகிறது. அதாவது, இனிவரும் காலம் குறுகியதாய் இருப்பதனால், நாம் இவ்வுலக வாழ்வே நிரந்தரம் என்னும் எண்ணத்தில், இவ்வுலகக் காரியங்களிலேயே மூழ்கிவிடாமல், இனிவரும் உலகின் காரியங்களைக் குறித்த சிந்தனையுடன் வாழவேண்டும். இவ்வுலக வாழ்வின் காரியங்கள், இனிவரவிருக்கும் வாழ்விலிருந்து நமது அவதானத்தை அபகரித்துவிடக்கூடாது. அதாவது, இவ்வுலக வாழ்வு நிரந்தரமானது என்னும் எண்ணத்தில் வாழாமல், இனிவரவிருக்கும் உலகை எதிர்பார்த்தவர்களாக நாம் வாழவேண்டும் என்பதே பவுலின் அறிவுரையாகும். இதை லூக்.12:16-21, 14:15-24, 17:26-37ல் இயேசுகிறிஸ்து கூறியவைகள் விளக்குகின்றன.

மனைவிகளுள்ளவர்கள் மனைவிகளில்லாதவர்கள் போலிருக்க வேண்டும் என்பதை சொல்லர்த்தத்தின்படி எடுக்கலாகாது. அப்படி எடுத்தால் 7:3ஐ இது முரண்படுத்தும் மாறாக திருமண வாழ்வு குறுகிய காலத்தை கொண்ட இவ்வுலகுக்குரியது அது நித்தியமாக இருக்கும் ஒன்றல்ல (மாற்.12:24) என்பதை நாம் எப்போதும் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதையே பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அதேபோல இவ்வுலக அழுகை, சந்தோஷம் அநித்தியமானது. இவற்றையும் நாம் நிரந்தரமானது என்று கருதக்கூடாது. இவற்றை நிறுத்தும்படி பவுல் கூறவில்லை (ரோ.12:15, 9:2, 2கொரி.2:4, பிலி.1:12-19, 4:10). வியாபாரத்தையும் நிறுத்தும்படி கூறவில்லை (1கொரி.5:10, 10:25). அதேபோல இவ்வுலக சொத்துக்களும் நிரந்தரமற்றவை என்பதை கிறிஸ்தவன் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். அநித்தியமான இவ்வுலக காரியங்களில் கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் முழுமனதையும் செலுத்தியவர்களாக இருக்கக்கூடாது. இவ்வுலகம் கிறிஸ்தவர்களை தன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருக்கக்கூடாது. இவ்வுலக நிலைகளுக்கு கிறிஸ்தவர்கள் அடிமைப்பட்டிருக்கக்கூடாது.

7:32 -35 பவுல் தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கக் காரணம் நாம் கவலையற்றவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதேயாகும். விவாகம் பண்ணினவர்கள் தங்கள் துணைக்கு எப்படி பிரியமாயிருக்கலாம் என்று கவலைப்படுகிறார்கள். விவாகம் பண்ணாதவர்கள் கர்த்தருக்கு எப்படி பிரியமாயிருக்கலாம் என்று கர்த்தருக்குரியவைக ளுக்காக கவலைப்படுகிறார்கள். இதை நான் உங்களை

கண்ணில் அகப்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லாமல் உங்களுக்குத் தகுதியாயிருக்குமென்றும் நீங்கள் கவலையில்லாமல் கர்த்தரைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கவேண்டுமென்றும், உங்கள் சுயபிரயோஜனத்துக்காக சொல்லுகிறேன் (7:35) என்று பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனினும் திருமணம் முடித்து தன் துணைக்கு பிரியமாயிருப்பதைப் பற்றி கவலைப்படுவது பாவம் என்று பவுல் கூறவில்லை. மாறாக திருமணம் முடித்தவனுக்கு இயற்கையாகவே இத்தகைய கவலை இருக்கும் என்றே கூறுகிறார். அதேபோல, திருமணம் முடிக்காமல் இருப்பது ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக உயர்ந்தது என்றும் பவுல் கூறவில்லை. மாறாக அவன் முழுமையாக தன் மனதை கர்த்தருக்குரிய காரியங்களில் செலுத்தக்கூடியதாக இருக்கின்றது என்றே சொல்கிறார். திருமணம் முடிப்பதும் முடிக்காததும் தேவன் கொடுக்கும் வரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும் (7:7-8). மனிதனுடைய சுய பிரயோஜனத்துக்காகவே இவற்றை பவுல் கூறுகிறாரே தவிர (7:35) ஆவிக்குரிய வாழ்வின் வளர்ச்சிக்காக இவற்றை கூறவில்லை.

7:36-40 திருமணமுடிப்பது பாவமில்லை என்று இப்பகுதியை பவுல் முடிக்கிறார். தகப்பன் தன் மகளுக்கு திருமணம் செய்துவைப்பது பாவம் அல்ல. செய்து வைக்காமல் இருப்பதும் பாவம் அல்ல, அது அவருடைய விருப்பம். தன் மகளை விவாகம் பண்ணிக்கொடுக்கிறவனும் நன்மை செய்கிறான். கொடாதவனும் நன்மை செய்கிறான். அதேபோல விதவையும் மறுமணம் செய்யலாம். ஆனால் பவுலின் அபிப்பிராயத்தின்படி அவள் மறுபடியும் மணமுடிக்கவிட்டால் பாக்கியவதியாக இருப்பாள். அதாவது இப்பொழுதிருக்கிற துன்பத்தினிமித்தம் அவன் சந்தோஷமாயிருப்பாள்.

கொரிந்துசபையின் பிரச்சனைகள் - பகுதி 2

விசுவாசியின் சுயாதீனம் (8:1-11:1)

பவுல் பதிலளிக்கும் இரண்டாவது பிரச்சனை விசுவாசியினுடைய சுயாதீனம் பற்றியதாகும். கிறிஸ்துவினால் விடுவிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதனுடைய சுயாதீனம் எத்தகையது என்பதை இம்மூன்று அதிகாரங்களிலும் விளக்கியுள்ளார். உண்மையில், விசுவாசியின் சுயாதீனம் பற்றிய பிரச்சனையே சபையின் பல பிரச்சனைகளுக்கும் பிழைகளுக்கும் காரணமாயிருந் தது எனலாம். இதனால் இதுபற்றி விளக்கமாக பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

விசுவாசியின் சுயாதீனம் பற்றிய பிரச்சனை, விக்கிரங்களுக்குப் படைக்கப்பட்டவற்றை விசுவாசி புசிக்கலாமா? புசிக்கக்கூடாதா? என்பதை அடிப்படையாய்க் கொண்டது. இது அக்கால கொரிந்து சபை விசுவாசிகள் எதிர்நோக்கிய முக்கியமானதொரு பிரச்சனையா கும். பவுல் விக்கிரங்களுக்குப் படைக்கபட்ட மாம்சத்தைப்பற்றி எழுதும்போது விசுவாசி யின் சுயாதீனம் எத்தகையது என்று குறிப்பிட்டாலும், பவுல் கொடுக்கும் ஆலோசனையும் அறிவுரையும் பொதுவாக ஒரு கிறிஸ்தவனுடைய சுயாதீனம் எத்தகையது என்பதைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள உதவியாயுள்ளது. இவ்விஷயத்தில் பவுல் கொடுத்துள்ள ஆவிக்குரிய நியதிகள் எல்லா காரியங்களுக்கும் பிரயோகிக்கக்கூடிய நியதிகளாக உள்ளன.

விக்கிரகங்களுக்கு படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தைப்பற்றி ஏற்பட்ட மூன்று பிரச்சனைகளுக்குப் பவுல் இப்பகுதியில் பதிலளிக்கின்றார். முதலாவதாக, விக்கிரகக் கோவிலில் அல்லது விக்கிரகத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட இடத்தில் ஐக்கிய போஜனம் வைப்பது அக்கால கொரிந்து சமுதாய வழக்கமாயிருந்தது. அக்காலத்தில் சமுகரீதியான வைபவங்கள் அனைத்தும் விக்கிரகக் கோவிலிலேயே நடைபெற்றன. எனவே, இத்தகைய வைபவங்களில் கலந்து கொள்வதற்காக விக்கிரகக் கோவிலுக்குச் சென்று, அங்கு நடைபெறும் விருந்துகளில் பங்குபெறலாமா என்பது கொரிந்தியருடைய முக்கிய பிரச்சனையாக இருந்தது. இரண்டாவதாக, விக்கிரக் கோவில்களில் பலியிடப்படும் மிருகங்களின் மாம்சமே சந்தைகளில் விற்கப்பட்டது. எனவே கடைகளில் மாம்சம் வாங்கி புசிப்பதுபற்றிய பிரச்சனையும் கொரிந்தியருக்கு இருந்தது. மூன்றாவதாக கொரிந்து சபைக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு இரட்சிக்கப்படாத உறவினர்களும் நண்பர்களும் இருந்தனர். இவர்களுடைய வீடுகளில் நடக்கும் விருந்து வைபவங்களுக்குக் கிறிஸ்தவர்கள் செல்லலாமா? என்பதும் கொரிந்தியருடைய ஒரு பிரச்சனையாக இருந்தது. பவுல் இம்மூன்று கேள்விகளுக்கும் 8ஆம் 10ஆம் அதிகாரங்களில் பதிலளிப்பதோடு, 9ஆம் இதிகாரத்தில் தன் பதிலுக்கு உதாரணமாகத் தன்னுடைய வாழ்வையே ஒரு உதாரணமாக உபயோகித்துள்ளார்.

1. சுயாதீனமுள்ள விசுவாசியின் நடத்தை (8:1-13)

விக்கிரங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை புசிப்பதுபற்றிய விடயத்தில், நாம் நம் அறிவின்படியல்ல மாறாக அன்பின்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும். இதுவே சுயாதீனமுள்ள விசுவாசியின் நடத்தை

என்பதாகப் பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார். எனினும் கிறிஸ்தவ வாழ்வுக்கு அறிவு தேவையில்லை என்பது பவுலின் வாதம் அல்ல. மாறாக கிறிஸ்தவ நடத்தையை நிர்ணயிக்கும் காரணியாக அறிவல்ல, அன்பே இருக்கவேண்டும் என்பதே பவுலின் கருத்தாகும்.

8:1 அறிவு இறுமாப்பையே உண்டாக்கும். ஆனால் அன்போ பக்திவிருத்தியை ஏற்படுத்தும். அறிவை அடிப்படையாய்க் கொண்ட நடத்தை, எதையும் செய்வதற்கான சுயாதீனத்தையும் அதிகாரத்தையும் கொடுக்கிறது. கொரிந்தியர்கள் தங்களுடைய அறிவை அடிப்படையாய்க் கொண்டு தமக்கு விருப்பமானபடி நடந்துகொண்டனர். விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட உணவைப்பற்றிய விடயத்தில் கொரிந்தியருக்கு அறிவு இருந்தது. ஆனால் சபை விசுவாசிகள் பக்திவிருத்தி அடைவதற்கு ஏற்ற அன்பு அவர்களிடத்தில் இருக்கவில்லை. அறிவு அவசியம் என்றாலும் அன்பு அதைவிட முக்கியமானதாகும். அன்பற்ற கிறிஸ்தவ நடத்தை நன்மையளிப்பதாக இருக்காது. அன்பு தன்னைப்பற்றிய பெருமிதத்தை ஏற்படுத்தாமல், மற்றவரைப்பற்றியும் அக்கறையுடனிருந்து அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய வாழ்வின் வளர்ச்சிக்கும் உதவுவதாய் இருக்கும். சுயாதீனத்தைப்பற்றி தீர்மானிக்க அறிவே அவசியம் என்று கொரிந்தியர் நினைத்திருந்தனர். ஆனால் அறிவைவிட அன்பே அதிமுக்கியமானது என்று பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

8:2 அறிவுதான் அவசியம் என்று எண்ணிய கொரிந்தியரிடம் "ஒருவன் தான் ஏதேனுமொன்றை அறிந்தவனென்று எண்ணிக் கொள்வானானால், ஒன்றையும் அறிய வேண்டிய பிரகாரமாக அவன் இன்னும் அறியவில்லை" என்கின்றார் பவுல். தங்களைவிட அறிவு குறைந்தவர்கள் அறியாததை தாங்கள் அறிந்துள்ளதாக கொரிந்தியர் பெருமிதம் கொண்டார்கள். இவ்வாறு தங்களைப்பற்றி மேலாக நினைப்பவர்கள் எதையுமே சரியாக அறிந்துகொள்ளவில்லை என்று கூறுகிறார் பவுல். இத்தகைய மனிதன் அறிவற்றவன் என்றல்ல, மாறாக, இவனில் அன்பு இல்லாதிருப்பதனால் இவனது அறிவு சரியான அறிவாக இல்லை. இதனால்தான், ஒன்றையும் அறியவேண்டிய பிரகாரமாக அவன் இன்னும் அறியவில்லை என்று பவுல் கூறுகிறார்.

8:3 தேவனை நேசிப்பவன் தேவனால் அறியப்பட்டிருக்கிறான். தேவனால் அறியப்பட்டவன் அவருடையவனாயிருக்கின்றான். தேவன் தம்முடையவர்களை அறிந்திருக்கின்றார் (2தீமோ. 2:19, கலா.4:9). ஏனெனில், தேவனால் அறியப்பட்டிருப்பவர்கள் அவருடைய கிருபையைப் பெற்றவர்களாயுள்ளனர் (யாத்.33:12, 33:17, எரே.1:5, ஆமோ.3:2). இவர்கள் தேவனை நேசிப்பதனால் மற்றவர்களையும் நேசிப்பவர்களாக இருப்பார்கள். இதனால் இவர்கள் தங்களுடைய அறிவை அடிப்படையாகக்கொண்டு செயற்படாமல் அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு செயற்படுவார்கள்.

8:4-6 கொரிந்தியருக்குள்ள அறிவைப்பற்றி பவுல் கூறுகிறார். விக்கிரகமானது ஒன்றுமில்லை என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். தேவன் ஒருவரே என்பது அவர்கள் அறிந்ததே. உண்மையில், ஒரே ஒரு தெய்வம் மட்டுமே உலகில் இருக்கிறார். விக்கிரகாராதனைக்காரருக்கு ஜீவிக்கும் தெய்வம் என்றொன்றில்லை. அவர்கள் தேவனற்றவர்கள் (எபே.2:12). புறஜாதியார் வழிபடுபவை உண்மையில் தெய்வங்கள் அல்ல. விக்கிரகத்தை வழிபடுபவர்களே அத்தகைய தெய்வங்கள் இருப்பதாக எண்ணுகின்றனர். ஆனால் தேவனைத் தவிர வேறு தெய்வங்கள் எதுவுமே இல்லை.

புறஜாதியாருக்கு தெய்வங்கள் இல்லாதிருந்தாலும் கிறிஸ்தவர்களாகிய நமக்கு ஒரு தேவன் இருக்கிறார். அவரே அனைத்தையும் படைத்தவர். அதேபோல ஒரு கர்த்தர் நமக்கு இருக்கிறார். அவர் மூலமாய் அனைத்தும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டன.

விக்கிரகங்களைப்பற்றிய கொரிந்தியரின் அறிவு எத்தகையதாயிருந்ததோ அதைப் பவுல் ஒத்துக்கொள்கின்றார். விக்கிரகமானது ஒன்றுமில்லை என்பது உண்மையே. இத்தகைய அறிவு படைத்த கொரிந்தியர் விக்கிரகக் கோவிலில் நடைபெறும் வைபவங்களிலும் விருந்துகளிலும் பங்குபற்றினார்கள். விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்டவை பரிசுத்தமாக் கப்படவோ இல்லையென்றால் அசுத்தமாக்கப்படவோ மாட்டாது என்பதனால், அதைப் புசிப்பதில் எவ்வித பாதிப்பும் ஏற்படாது, அது பாவமும் அல்ல என்று கொரிந்தியர் எண்ணினார்கள். கொரிந்தியரின் இத்தகைய அறிவே அவர்களை இறுமாப்புள்ளவர்களாக் கியது.

8:7 விக்கிரகமானது ஒன்றுமில்லை என்கிற அறிவு கொரிந்தியருக்கு இருந்தாலும்கூட (8:1) அது எல்லாருக்கும் இல்லை என்று பவுல் இவ்வசனத்தில் கூறுகிறார். சிலர் விக்கிரகத்தை ஒரு பொருளென்று எண்ணி விக்கிரகத்துக்குப் படைத்ததைப் புசிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய மனசாட்சி பலவீனமாயிருப்பதனால் அசுசிப்படுகிறது என்கிறார் பவுல். விக்கிரகத்தைத் தெய்வமாகக் கருதாதவர்கள் விக்கிரகக்கோவிலில் சாப்பிடுவதைப் பார்க்கும் மற்றவர்கள் (அதாவது தங்களுடைய பழைய மார்க்க வழிபாடுகள் காரணமாக விக்கிரகத்தை ஒரு பொருளென்று – தெய்வமென்று எண்ணுபவர்கள்) விக்கிரகக்கோவில் வைபவங்களில் கலந்துகொள்ளும்போது, உண்மையான ஒரு தெய்வத்துக்குப்

பலியிடப்பட்ட உணவைத் தாங்கள் புசிப்பதனால் அவர்களுடைய மனசாட்சி அசுத்தப்படுகிறது. அதாவது தாங்கள் விக்கிரகவழிபாட்டில் ஈடுபட்டுள்ளோம் என்னும் குற்றவுணர்வு அவர்களுக்கு எற்படுகின்றது. இதனால் விக்கிரகம் தெய்வம் அல்ல என்னும் அறிவுபடைத்தவன், பலவீனமான சகோதரன்மீது அன்பு செலுத்துபவனாக, அவன் விசுவாசத்தில் இடறலடையாத வண்ணம் நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

8:8-9 போஜனம் எந்த விதத்திலும் நம்மைத் தேவனுக்கு உகந்தவர்களாய்க் காட்டமாட்டாது. இதனால் இவ்விடயத்தில் கட்டளைகளோ அல்லது கட்டுப்பாடுகளோ அவசியமில்லை. “புசிப்பதனால் நமக்கு ஒரு மேன்மையுமில்லை. புசியாதிருப்பதனால் நமக்கு ஒரு குறைவுமில்லை.” நாம் புசிப்பவைகளைக் குறித்துத் தேவனுக்கு கணக்கு கொடுக்கவேண்டியதில்லை (ரோமர்.14: 17. ஒப்பிடுக). சுத்தமான உணவல்ல, சுத்தமான இதயமே தேவனுக்கு முன்பாக உகந்ததாக இருக்கின்றது. நாம் புசிப்பவை நமக்கும் தேவனுக்கும் இடையேயுள்ள உறவை பாதிக்காது. எனினும் இத்தகைய அதிகாரம் அல்லது சுதந்திரம், பலவீனருக்கு எவ்விதத்திலும் தடையாயிருக்கக் கூடாது என்று பவுல் அறிவுறுத்துகிறார். உணவு நமக்கும் தேவனுக்கும் இடையேயுள்ள உறவை பாதிக்காவிட்டாலும்கூட அது நமக்கும் மற்ற விசுவாசிகளுக்கும் இடையேயுள்ள உறவைப் பாதித்துத் தேவதண்டனையை நம்மீது கொண்டு வந்துவிடும். பலவீனமான சகோதரனைக் குறித்த கரிசனை ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் இருக்கவேண்டும். இத்தகையவர்களை நாம் நேசிக்கவேண்டும், அவர்களுக்கு இடறலாயிருக்கும் காரியங்களை நாம் செய்யக்கூடாது. மற்றவர்களுக்கு இடறலாயிருக்கும்வண்ணம் ஒருவன் தன்னுடைய சுயாதீனத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. ஒருவனுக்கு சரியாய் இருப்பவை மற்றவனுக்கு பிழையாய் இருக்கும். இதனால் ஒருவன் தான் எவைகள் சரி எவைகள் பிழை என்று கருதுகிறானோ, அவ்வாறு மற்றவனும் இருக்கும்படி அவனை வற்புறுத்தக்கூடாது. தன் உரிமைகளை மற்றவனுக்காக விட்டுக்கொடுப்பதே உண்மையான கிறிஸ்தவ அன்பாகும்.

8:10 அறிவுள்ளவன் விக்கிரக கோவிலில் இருந்து புசிப்பதை பலவீனமான சகோதரன் கண்டால் அவனும் அதைப் புசிக்கும்படி தூண்டப்படுவான். ஆனால் அவன் அவ்வாறு புசித்தால், அவனுடைய மனசாட்சி அவன் விக்கிரக வழிபாட்டில் ஈடுபடுவதைப்பற்றி உணர்த்தி அவனைக் குற்றப்படுத்தும். இத்தகைய செயல் பலவீனமான சகோதரன் பக்திவிருத்தியடைய உதவுமா? என பவுல் கேட்கிறார்.

8:11-12 பலவீனமான சகோதரன் பலமுள்ளவனுடைய அறிவினிமித்தம் கெட்டுப்போகிறான். பலமுள்ளவன் விக்கிர கோவிலில் போய் புசித்ததைக் கண்ட பலவீனனும் போய் புசிக்கிறான். ஆனால் அவன் புசிக்கும்போது, அவன் விக்கிரகத்தைத் தெய்வமாக எண்ணுவதனால், தான் விக்கிரக வழிபாட்டில் ஈடுபடுவதாக உணர்கின்றான். இதனால் அவன் கெட்டுப்போகிறான். இவனுக்காகவும் கிறிஸ்து மரித்திருக்கிறார். இப்படி சகோதரனுக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்வது கிறிஸ்துவுக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்வதாகும். ஏனெனில் அவன் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறான் மட்டுமல்ல தேவ ஆவியானவர் அவனுள் இருக்கிறார் (மத். 25:45 ஒப்பிடுக). பலவீனமான சகோதரனுக்காக வும் கிறிஸ்து மரித்திருக்கிறார். அவனையும் நேசித்து அவனுக்காக தன் உயிரைக் கொடுத்துள்ளார். எனவே அறிவடைந்த கிறிஸ்தவர்கள் பலவீன சகோதரரை நேசிக்க கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

8:13 போஜன விடயத்தில் அறிவுடையவன் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்னும் அறிவுறுத்தலோடு இப்பகுதியை முடிக்கின்றார் பவுல். “ஆதலால் போஜனம் என் சகோதரனுக்கு இடறலுண்டாக்கினால் நான் என் சகோதரனுக்கு இடறலுண்டாக்காதபடிக்கு என்றைக்கும் மாம்சம் புசியாதிருப்பேன் என்கிறார் பவுல். இதுவே கிறிஸ்தவ வாழ்வில் நாம் கடைபிடிக்க வேண்டிய நியதியாகும். நம்முடைய உரிமையோ இல்லையென்றால் சௌகரியமோ அல்ல, மாறாக சகோதரனுடைய நல்வாழ்வே முக்கியம். கிறிஸ்தவ நடத்தையைத் தீர்மானிக்க வேண்டிய காரணி குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப்பற்றிய அறிவல்ல, மாறாக உடன் விசுவாசிகள் மீதுள்ள அன்பேயாகும். நம்முடைய உரிமை அல்ல மாறாக மற்றவனுடைய நன்மையே முக்கிமானது. நம் நடத்தை மற்றவர்களுக்கு இடறலுண்டாக்கக் கூடாது. அவர்கள் பாவம்செய்வதற்கு அவர்களை நாம் தூண்டிவிடக்கூடாது.

2. அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் சுயாதீனம் (9:1-27)

கிறிஸ்தவன் எதையும் செய்ய சுயாதீனமுடையவன் என்றாலும், அவனுடைய நடத்தை அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டல்ல, அன்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று கூறிய பவுல், இதற்கு உதாரணமாகத் தன்னுடைய வாழ்வைக் காட்டுகிறார். இவ்வதிகாரத்தில் கிறிஸ்துவுக்குள் தனக்கு கிடைத்த சுயாதீனத்தை பவுல் எவ்விதமாக உபயோகித்தார் என்பதை அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாயுள்ளது. அவருக்கு அநேக காரியங்களை செய்ய உரிமையும் அதிகாரமும் இருந்தாலும்கூட, அவர் அன்பை அடிப்படையாய்க்கொண்டு செயல்பட்டமையால் அநேக காரியங்களை தியாகம் செய்திருந்தார்.

9:1-2: தான் அப்போஸ்தலன் என்பதைப் பவுல் அவர்களுக்கு உறுதிப்படுத்துகிறார். இதற்கு காரணம் பவல் அப்போஸ்தலனாயிருந்தும், தன்னுடைய சுயாதீனத்தைத் தான் எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறேன் என்பதைக் காட்டவேயாகும். முதலாம் வசனத்தில் பவுல் நான்கு கேள்விகளைக் கேட்கின்றார். நான்ம்கு ''ஆம்'' என்று பதிலளிக்கப்பட வேண்டியவைகள். சாதாரண விசுவாசிகளைவிட அப்போஸ்தலர்களுக்கு அதிகளவு அதிகாரங்கள் இருந்தன. அப்படியிருந்தும் பவுல் அவற்றில் பலவற்றை உபயோகிக்கவில்லை. உயிர்த்தெழுந்த இயேசுகிறிஸ்துவைப் பவுல் தரிசித்தது அப்போஸ்தலனாயிருப்பதற்கான தகுதியை அவருக்கு கொடுத்திருந்தது (1கொரி.15:8 பார்க்க). பவுல் அவர்கள் மத்தியில் செய்த அற்புத அடையாளங்களும் (2கொரி.12:12) குறிப்பாக இரட்சிக்கப்பட்ட கொரிந்தியரின் வாழ்வும் பவுல் அப்போஸ்தலன் என்பதற்கான ஆதாரங்களாயிருந்தன. தான் மற்றவர்களுக்கு அப்போஸ்தலனாக இராவிட்டாலும்கூட கொரிந்து சபையினருக்கு அப்போஸ்தலனாயிருப்பதை உறுதியாக கூறுகிறார். ஏனெனில், பவுலினுடைய அப்போஸ்தல ஊழியத்திற்கு கொரிந்தியர் ஜீவிக்கும் சான்றுகளாயிருந்தார்கள். உறுதிப்படுத்தும் முத்திரையாக அவர்கள் இருந்தனர் (2 கொரி.1:22 ஒப்பிடுக). முத்திரை உரிமையையும் நிஜத்தன்மையையும் உறுதிப்படுத்தும் அடையாளமாகும். ஷஷகர்த்தருக்குள் எனும் பதம் சேர்க்கப் பட்டிருப்பது, பவுலினுடைய ஊழியம் கர்த்தரால் உறுதிப்படுத்தப் பட்டிருந்தது என்பதாக காட்டுவதாகும்'' (குநந).

9:3-6 இவ்வசனங்களில் அப்போஸ்தலனாகிய தனக்குள்ள அதிகாரங்களைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறார். புசிக்கவும் குடிக்கவும் பவுலுக்கு அதிகாரம் இருந்தது (9:4). மனைவியோடே திரிய அதிகாரம் இருந்தது (9:5). விசுவாசிகளின் உபகாரத்தில் வாழ உரிமை இருந்தது (9:6). இவை யாவற்றையும் செய்ய பவுலுக்கு சுயாதீனம் இருந்தபோதிலும், இவையெல்லாவற்றையும் அவர் விட்டுக் கொடுத்திருந்தார். இக்கேள்விகள் மூன்றும் தனித்தனியான உரிமைகளைப்பற்றியவை என்றாலும் மூன்றையும் தொடர்புப்படுத்தி இருப்பவை, கொரிந்தியரது உபசாரத்தில் வாழ்வதற்கு தனக்கு உரிமை இருந்தும் அவ்வாறு வாழாமல் தான் இருப்பதை தன் அறிவை அடிப்படையாய்க் கொண்டல்ல, மாறாக அன்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டு வாழ்வதற்கான உதாரணமாக காட்டுகிறார்.

9:7-15 இவ்வசனங்களில் பல்வேறு உதாரணங்கள் மூலம் தனக்கு கொரிந்தியரிடமிருந்து உபகாரப்பணம் பெற உரிமையுண்டு என்பதைக் காட்டுகிறார். 7 ஆம், 13 ஆம் வசனங்களில் இத்தகைய உதாரணங்களை நாம் காணலாம். 8 முதல் 12 வரை நியாயப்பிரமாணத்தை தன் உரிமைக்கு ஆதாரமாக உபயோகிக்கிறார் (உபா. 25:4). அப்படியிருந்தும் தான் இந்த உரிமையை அனுபவிக்க வில்லை என 14 ஆம் 15ஆம் வசனங்களில் கூறுகிறார். ஷஷசுவிசே'த்தை அறிவிப்பவன் அதன் மூலமாக பிழைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது தேவ நியதியாய் உள்ளது'' (ஊழடஎைெ). தேவன் மாடுகளைவிட தன் ஊழியக்காரர் மீது அதிக கரிசனையுடையவராய் இருக்கிறார்'' (றுடைளழெ). ஒருவேலையை செய்பவன் அதிலிருந்தே வருவாயைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியவனாயிருக்கிறான் (லூக். 10:7ளு 1தீமோ. 5:18). ஆவிக்குரிய நன்மைகளை பெற்றவர்கள் தாங்கள் யார் மூலமாக இதைப் பெற்றார்களோ அவர்களுக்கு பொருளாதார ரீதியாக உதவி செய்ய கடமைபட்டுள்ளார்கள். ஷஷசுவிசே'த்துக்காக வாழ்பவன் சுவிசே'த்தின் மூலமாக வாழவேண்டியவனாயிருக்கிறான்'' (புழனநவ). எனினும் இத்தகைய சலுகையை பவுல் அனுபிவிக்கவில்லை. மட்டுமல்ல கொரிந்தியர்கள் தனக்கு உதவவேண்டும் என்பதற்காகவும் இதை எழுதவில்லை. மாறாக இத்தகைய உபகாரத்தைப் பெற தனக்கு சுயாதீனம் இருந்தும், சுவிசே'த்தின் விருத்திக்கு தடை ஏற்படக்கூடாதென்பதற்காக அதை அனுபவிக்காமல் இருந்தார். ஷஷசுவிசே'த்தின் விருத்திக்கு தடையாயிருக்கும் எதையுமே பவுல் அனுபவிக்கவில்லைஷஷ (ஆழசசளை) (1 தெச.2:9-10ளு 2 தெச.3:8 ஒப்பிடுக).

9:16-18 தான் எவ்வித பொருளுதவியையும் பெறாமல் சுவிசே'த்தைப் பிரசங்கிப்பது பற்றி தான் மேன்மை பாராட்டினாலும் (9:5) சுவிசே'த்தைப் பிரசங்கிப் பதைப்பற்றி தன்னால் மேன்மை பாராட்ட முடியாது என பவுல் கூறுகிறார். அது அவர்மேல் விழுந்த கடமை அதை செய்யாதிருந்தால் தனக்கு ஆபத்து அல்லது அழிவு ஏற்படும் என பவுல் கூறுகிறார். இதனால்தான் சுவிசே'த்தை நான் பிரசங்கியாதிருந் தால் எனக்கு ஐயோ என்று கூறுகிறார். ஷஷதேவ கட்டளைக்கு பவுல் கீழ்ப்படியாதிருந்தால் அவருடைய வாழ்வில் பெரும் கேடு விளைந்திருக்கும்ஷஷ (குனைெடயல). ஷஷசுவிசே'த்தைப் பிரசங்கிப்பது அவரது தெரிவல்ல, மாறாக அவர் கட்டாயம் செய்யவேண்டிய பணியாகும்'' (குநந). தேவன் இதற்காகவே பவுலை நியமித்திருந்தார் (காலா.1:15-16 ஒப்பிடுக). இப்பணியை தான் உற்சாகமாய் செய்தால் தனக்கு பலன் உண்டு என கூறும் பவுல், உற்சாகமில்லாதவனாய் செய்தாலும் உக்கிராண உத்தியோகம் தனக்கு ஒப்புவிக்கப்பட்டுள்ளதாக கூறுகிறார் (9:17). சுவிசே'ப்பணியை தேவன் பவுலிடம் நம்பி ஒப்படைத்துள்ளார் (4:1 ஒப்பிடுக). எனவே அதை மற்றவர்களுக்கு அறிவிப்பது அவருடைய கடமையாயிருந்தது. மட்டுமல்ல, கர்த்தருக்கு தன் பணிபற்றி கணக்கொப்புவிக்க வேண்டியவராகவும் இருந்தார். ஷஷஇதனால், தான் சுவிசே'த்தைப் பிரசங்கிக்கையில் தனக்கு அதைப்பற்றி உண்டாயிருக்கிற அதிகாரத்தை முற்றிலும் செலுத்தாமல் கிறிஸ்துவின் சுவிசே'த்தை செலவில்லாமல் ஸ்தாபிப்பதே எனக்கும் பலன் என கூறுகிறார் (9:18). ஷஷதன்னைப் பொறுத்தவரை இலவசமாக சுவிசே'த்தைப் பிரசங்கிப்பதே தனக்கு கிடைக்கும் பலன் என்கிறார். சுவிசே'ம் அவருக்கு

அதிகாரங்களைக் கொடுத்திருந்தாலும் அதை முழுமையாக அவர் பயன்படுத்தவில்லை'' (ஆழசசளை). ஷஷபலன் பெறாத தன்னுடைய பலன் என பவுல் இங்கு கூறுகிறார்'' (ஙுடைளழுெ). ஷஷசுவிசே'த்தை இலவசமாய் அறிவிப்பதையே பவுல் விரும்பினார்'' (சுழடிநசவளழுெ). ஷஷதனக்கிருக்கும் அதிகாரத்தைப் இவர் தவறான முறையில் பயன்படுத்த விரும்பவில்லை'' (குநந). ஒன்றை செய்ய அதிகாரம் இருக்கிறதா என்பதல்ல மாறாக அது அறிவை அடிப்படையாய்க் கொண்டதா? இல்லையென்றால் அன்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டதா? எவ்வாறு பிரயோகிக்கப்படுகிறது என்பதே முக்கியம்.

9:19-23 இப்பகுதியில் சுவிசே'த்திற்காக தான் தன்னுடைய வாழ்வை எவ்வாறு அமைத்துக்கொண்டார் என்பதைப்பற்றி விளக்குகிறார். தன் அப்போஸ்தல அதிகாரத்தை எல்லா சமயங்களிலும் உபயோகிக் காமல் மக்களை ஆதாயப்படுத்து வதற்காக, அவற்றை விட்டுக் கொடுத்துள்ளார் ஷஷஎப்படியாகிலும் சிலரை இரட்சிக் கும்படிக்கு நான் எல்லாருக்கும் எல்லாமானேன் என்கிறார் பவுல். மற்றவர்களுடைய நன்மைக்காக அதாவது மற்றவர்கள் இரட்சிக்கப்படவேண்டும் என்பதற்காக பவுல் தன்னுடைய வாழ்க்கை முறையையே மாற்றிக்கொண்டார். செய்வதற்கு சுயாதீனமும் அதிகாரமும் உள்ள அநேக காரியங்களை அவர் விட்டுவிட்டார். சுயாதீனனான அவர் தன்னையே அடிமையாக்கிக் கெண்டார்'' (ஆழசசளை). ஆத்துமாக்கள் மீது பவுல் வைத்திருந்த அன்பின் காரணமாகவே அவர் இவ்வாறு நடந்துகொண்டார்'' (ஙுடைளழுெ). ஷஷபவுல் எல்லாவற்றையும் விட்டுக் கொடுத்தாலும் சுவிசே'த்தையும் அதன் உள்ளடக்கத்தையும் அதன் நியதிகளையும் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை'' (புரழளாநனைந). மாறாக தன் அதிகாரங்களையே விட்டுக் கொடுத்தார். ஷஷசுவிசே'த்தை பிரசங்கித்து மற்றவர்களை ஆதாயப்படுத்துவதற்காக எவற்றையெல்லாம் விட்டுக்கொடுக்கவேண்டியிருந்ததோ அவற்றையெல்லாம் அவர் விட்டுக்கொடுத்தார்'' (குநந). ஷஷபவுல் சூழ்நிலைகளுக்கேற்றபடி சுவி- சே'த்தை மாற்றவில்லை. மாறாக தன் நடத்தையையே மாற்றினார்'' (டீழமைெயஅ). இதை மறந்துவிடக்கூடாது.

9:24-27 எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்க தனக்கு அதிகாரம் இருந்தும், தான் எவ்வாறு அனைத்தையும் அனுபவிக்காமல் தன் சரீரத்தை ஒடுக்கி கீழ்ப்படுத்தி வாழ்வதை ஓட்டப்பந்தய வீரர்களின் உவமானத்தின் மூலம் விளக்குகிறார். பந்தயத்திற்கு போராடுகிறவர்கள் வெற்றி பெறுவதற்காக எல்லாவற்றிலேயும் இச்சையடக்கமாயிருப்பதுபோல பவுலும் தன் சரீரத்தை ஒடுக்கி வாழ்ந்தார். கிறிஸ்தவன் பாவ, செயல்களை மட்டுமல்ல ஆவிக்குரிய வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு தடையா யிருப்பவைகளையும் விட்டு விடவேண்டியவனாயிருக்கிறான்'' (ஆழசசளை). அழிவுள்ள கிரீடத்தைப் பெறுவதற்காக விளையாட்டு வீரர்கள் தங்கள் சரீர ஆசைகளை தங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்கொண்டு வரும்போது, அழிவில்லாத கிரீடத்தைப் பெறப்போகும் நாம் எந்தளவுக்கு நம் சரீரத்தை நம் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வர வேண்டும் என கேட்கிறார் பவுல். ஷஷஎல்லாவற்றையும் செய்ய அதிகாரம் நமக்கிருப்பினும் தேவனுடைய இராட்சியத்திற்கு நம்மை தகுதியற்றவர்களாக்கும் காரியங்களை நாம் செய்யக்கூடாது (ஆ.ர்நசெல). கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை ஒரு நோக்கத் தோடமைந்தது. விளையாட்டு வீரர்கள் குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக தங்கள் சுயாதீனத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதுபோல நாமும் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் நோக்கத்தை மனதிற்கொண்டே நம் சுயாதீனத்தை உபயோகிக்கவேண்டும் (குநந). நாம் எந்தவிதத்திலும் மற்றவர்களுக்கு இடறலாயிருக்கக்கூடாது கிறிஸ்துவுக்கு சாட்சியாக இவ்வுலகில் வாழவேண்டும். நம் இறுதி இலக்கான கிறிஸ்துவை முகமுகமாக சந்திக்கும் மகிமையான நிலையை இழந்து போகாத வண்ணம் நாம் வாழவேண்டும். பவுல் சுயாதீனத்தைப்பற்றி தன்னுடைய வாழ்வில் இருந்து தரும் உதாரணம் இதுவேயாகும்.

ஐஐஐ. இஸ்ரவேல் மக்களது வாழ்வின் உதாரணம் (10:1-13)

கிறிஸ்தவ சுயாதீனம்பற்றி விளக்கும் பவுல், நம் செயல்கள் அறிவையல்ல மாறாக அன்பையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று கூறியதோடு (8:1-13) அப்போஸ்தலனாகிய தன்னுடைய வாழ்விலிருந்து உதாரணத்தையும் காட்டிருந்தார் (9:1-27). இப்போது, சுயாதீனத்தை தவறான முறையில் பயன்படுத்துவதனால் கிறிஸ்தவர் களுக்கு நேரிடக்கூடிய அபாயத்தை இஸ்ரவேல் மக்களின் வாழ்கையி லிருந்து சில உதாரணங்களை எடுத்து விளக்குகிறார். அதேசமயம் விக்கிரகத்துக்கு படைக்கப்பட்ட உணவு விடயத்தில் கொரிந்தியர்கள் எதிர்நோக்கிய இருவிதமான பிரச்சனைகளுக்கான பதிலையும் கொடுத்துள்ளார்.

விக்கிரகமானது ஒன்றுமில்லை (8:4) என எண்ணி விக்கிரக கோவிலில் பந்தியிருக்கும் கொரிந்தியர் எந்தளவு அபாயகரமான நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை இஸ்ரவேல் மக்களுடைய வாழ்வு சிறப்புற விளக்குகிறது. இஸ்ரவேல் மக்கள் பல ஆவிக்குரிய அனுபவங்களைப் பெற்றும் அவர்களில் அநேகர் பாதி வழியில் அழிந்துபோயினர் (10:1-5).

இஸ்ரவேல் மக்கள் ஞானஸ்நானம் பெற்றவர்களே (10:1-2). அவர்கள் சிவந்த சமுத்திரத்தைக் கடந்தபோது (யாத். 14:21-22) அவர்களை வழிநடத்தி வந்த மேகம் அவர்களுக்கு மேலாக இருந்தது (யாத். 13:21-22). ஷஷமேகத்திலும் சமுத்திரத்திலும் அவர்களுடைய அனுபவம் தொடர்புற்று இருந்தது. இது அவர்களை மோசேயோடு இணைந்தது'' (ஆழசசளை). அவர்கள் மோசேக்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். மோசேயைப் பின்பற்றியவர் களாக அவர்கள் ஞாஸ்நானம் பெற்றுக் கொண்டனர்'' (புழழனளிநனன). ஷஷஞானஸ்நானம் பெற்றதினால் இரட்சிக்கப்பட்டுள்ளோம் என உறுதியுடன் வாழமுடியாது'' (குயரளளநவ). ஷஷபந்தயத்தில் ஓடும் அவர்கள் ஓட இச்சையடக்க முள்ளவர்களாயிருந்து வெற்றியை பெற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக ஓட வேண்டும்'' (குநந).

வனாந்தரப்பிரயாணத்தில் இஸ்ரவேல் மக்கள் எல்லாரும் மன்னாவால் போ'ிக்கப்பட்டார்கள் (யாத்.16:4,13). அதேபோல் கன்மலை யின் நீரை குடித்தார்கள். இது அவர்களின் பிரயாணத்தின் ஆரம்பத்திலும் (யாத்.17:17) முடிவிலும் (எண். 20:2-13) அவர்களுக்கு கிடைத்த அனுபவமாகும். இந்த ஞானக்கன்மலை கிறிஸ்து என பவுல் கூறுகிறார் (10:3-4). ஷஷசிவந்த சமுத்திரனூடாகப் போனது இஸ்ரவேல் மக்களது ஞானஸ்நானமாய் இருக்கையில் ஞானபோஜனத்தையும் ஞான பானத்தை யும் அவர்கள் குடித்தது அவர்களது திருவிருந்தாயுள்ளது'' (ஊயடஎைெ). கிறிஸ்தவ திருவிருந்தாக யூதர்களது பலிகளையல்ல, மன்னாவையும் கன்மலையையும் பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளதை நாம் கருத்திற்கொள்ளவேண்டிய விடயமாகும்'' (சுழடிநசவளழெ). திருவிந்தில் பங்குபெறுவதையும் இரட்சிப்பின் பாதுகாப்பாக கருதமுடியாது. ஷஷஇஸ்ரவேல் மக்கள் மத்தியில் கிறிஸ்து இருந்தார். எனினும் அநேகர் அழிந்து போயினர்'' (புழனநவ).

தேவன் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு ஞானபோஜனத்தையும் ஞானபானத்தையும் கொடுத்திருந்தபோதிலும், அவர்கள் அவரை நிராகரித்த னர். தங்களுக்கென விக்கிரகங்களை உண்டுபண்ணினர்'' (குநந). இதனால் அவர்களில் அவர் பிரியமாயிருக்கவில்லை. வனாந்தரத்தில் அழிக்கப் பட்டனர் (10:5). அவர்கள் இச்சித்ததுபோல நாமும் பொல்லாங்கானவை களை இச்சியாதபடிக்கு இவைகள் நமக்குத் திரு'டாந்தங்களாக இருக்கின்றன என பவுல் அறியத்தருகின்றார் (10:6). விக்கிரக கோவிலுக்குப் போய் அங்கு நடைபெறும் காரியங்களில் பங்குபற்றி விக்கிரகவழிபாட்டில் ஈடுபடுவது இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட அழிவையே கொண்டுவரும் என பவுல் எச்சரிக்கிறார்'' (குநந).

ஷஷவனாந்தரப் பிரயாணத்தின்போது இஸ்ரவேல் மக்கள் எகிப்தின் உணவுகளை இச்சித்தனர் (எண்.11:4-6). அதேபோல கொரிந்தியர்களும் விக்கிரக கோவிலில் உணவுகளை இச்சித்து அழிந்து போகக்கூடாது'' (ருடைளழெ.). ஷஷஇஸ்ரவேல் மக்களுக்கு தேவன் செய்ததை கருத்தோடு சிந்திப்பவன் அவர்களது வழியில் தானும் செல்லமாட்டான்ஷஷ (ஆழசசளை).
பவுல் இஸ்ரவேல் மக்களுடைய வாழ்விலிருந்து நான்கு பாவங்களை சுட்டிக் காட்டுகிறார். விக்கிரகாராதனை (10:7) வேசித்தனம் (10:8) கிறிஸ்துவை பரீட்சை பார்த்தல் (10:9) முறுமுறுப்பு (10:10) இஸ்ரவேல் மக்கள் தேவனை விட்டு விலகி கன்றுக்குட்டியை வழிப்பட்டனர் (யாத். 32:631). ஷஷஇஸ்ரவேல் மக்கள் கன்றுகுட்டிக்கு முன்பாக ஆடிப்பாடி புசித்து மகிழ்ந்து விக்கிரக கோவிலில் கொரிந்தியர் புசிப்பதற்கு சமமான விவரணமாகவே இருந்தது'' (குநந) (யாத்.32:17, 18,19 ஒப்பிடுக). இரண்டாவது உதாரணமான வேசித்தனம் முதலாவதோடு தொடர்புடையது. ஷஷஉட்கார்ந்து விளையாட என்பது (10:7 இல்) பாலியல் விளையாட்டாகும்'' (குநந) (எண்.25:1-3.பார்க்க). விக்கிரகக்கோவிலில் சாப்பிடுவதும், ஆலய விபச்சாரிகளுடன் வேசித்தனம்பண்ணுவதும் கொரிந்து சபை வழக்க மாயிருந்தது (அப்.15:29ளு வெளி.2:14,20 ஒப்பிடுக). இஸ்ரவேல் மக்கள் விக்கிரகாராதனையில் ஈடுபட்டு வேசித்தனம் செய்தமையால் இருபத்து மூவாயிரம் பேர் மரித்தனர் (எண். 25:1-9). ஷஷஎண்ணாகமத்தில் இருபத்திநாலாயிரம் என்றுள்ளது. நியாயாதிபதிகளினால் கொல்லப்பட்டவர் களை பவுல் விட்டிருக்கலாம்'' (ஆழசசளை). அதேபோல கிறிஸ்துவை பரீட்சை பார்த்தவர்கள் பாம்புகளால் அழிக்கப்பட்டார்கள் (எண். 21:4-7ளு சங்.78:18). ஷஷதேவனைப் பரீட்சித்து பார்த்தல் என்பது எவ்வளவு தூரம் தன்னால் போகமுடியும் என பார்த்தலாகும்'' (ஆழசசளை) (அப்.5:9ளு எபி.3:9 பார்க்க). ஷஷகொரிந்தியர்கள் தங்கள் சுயாதீனத்தை எந்த அளவு உபயோகிக்கலாம், எவ்வளவு தூரம் செய்யலாம் என கிறிஸ்துவை பரீட்சித்து பார்த்தனர்'' (குநந). கொரிந்தியர்கள் கர்த்தருடைய பந்தியிலும், விக்கிரக கோவில் பந்தியிலும் பங்குபற்றி கிறிஸ்துவை பரீட்சை பார்த்தனர். ஷஷஇஸ்ரவேல் மக்கள் எகிப்தின் உணவை இச்சித்தது போல, கொரிந்தியர்களும் விக்கிரக கோவில் விழாக்களை இச்சித்தனர்'' (டுநளெமை) மட்டுமல்ல தேவனுக்கும் எதிராக அவர்கள் முறுமுறுத்து சங்காரக்காரனால் அழிக்கப்பட்டார்கள் (எண். 14:2,36, 16:14). ஷஷஇஸ்ரவேல் மக்கள் மோசேக்கும் தேவனுக்கும் எதிராக முறுமுறுத்தது போல, கொரிந்தியர்களும் பவுலுக்கும் அவன் முன்பு எழுதிய கடிதத்துக்கும் (5:9-11') எதிராக முறுமுறுத்தனர்'' (குநந).

பழைய ஏற்பாட்டு சம்பவங்களை உதாரணங்களாக பாவித்த பவுல் இவையெல்லாம் திரு'டாந்தங்களாக அவர்களுக்கு சம்பவித்து உலகத்தின் முடிவு காலத்திலுள்ள நமக்கு

எச்சரிப்புண்டாகும்படி எழுதப்பட்டும் இருக்கிறது என்கிறார் (10:11). எனவே இச்சம்பவங்களை வாசிக்கும்போது, நாமும் அவர்கள் செய்த பாவங்களை செய்யாதபடிக்கு ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும். கொரிந்தியர்கள் தங்கள் சுயாதீனம் அறிவு என்பவை காரணமாக தங்கள் நிலைபற்றி அதிக நம்பிக்கையுடையவர் களாயிருந்தனர். இதனால் பவுல் ஷஷஇப்படியிருக்க தன்னை நிற்கிறவனென்று எண்ணுகிறவன் விழாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கக்கடவன்'' (10:12) என்கிறார். சுயாதீனம் தரும் அதிகாரத்தை வைத்துக்கொண்டு எதையும் செய்யலாம் என வாழக்கூடாது. இஸ்ரவேல் மக்களும் இப்படிதான் இருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கும் அழிவுவந்தது. எனவே நாம் கவனமாயிருக்கவேண்டும். சாதாரணமாக மனிதர்களுக்கு ஏற்படுகிற சோதனைகளே அவர்களுக்கும் ஏற்பட்டது. ஷஷஇது 7 முதல் 10 வரையான வசனங்களில் பவுல் குறிப்பிட்ட பாவச் சோதனைகலேயாகும்'' (குநந). எனினும் அவர்களது திராணிக்கு மேலான சோதனை அவர்களுக்கு வர தேவன் அனுமதிக்கமாட்டார். அவர் உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார். சோதனை வந்தால் அதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்கான மார்க்கத் தையும் உண்டாக்குவார் (10:13). எனவே அவர்கள் பழைய பாவ வழிகளுக்கு போகாமல், தேவனையே நம்பவேண்டும். சோதனைக்கு இடம் கொடுப்பது வெற்றியின் மார்க்கமல்ல, சுயாதீனமுள்ள மக்கள் தங்கள் அதிகாரத்தை விரும்பியபடியெல்லாம் உபயோகிக்கக்கூடாது. மாறாக, சில காரியங்கள் தேவ தண்டனையைக் கொண்டுவரும் என்பதை உணர்ந்து அதிக ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும். அக்காரியங்களை செய்வதற்கு சோதிக்கப்படும்போது, அதற்குவிட்டுக் கொடுக்கக்கூடாது. நம் திராணிக்கு மேலாக எதுவும் வராது. தேவன் உண்மையுள்ளவர். நம்மை காப்பார் என்பதை உறுதியாய் நம்பி, சோதனையை மேற்கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் சோதனைக்கு இடம் கொடுத்து விக்கிரக கோவிலுக்கு போகக்கூடாது (10:14).

ஐஏ. நியதி 1: விக்கிரக கோவிலுக்கு போகக்கூடாது (10:14-26)

கொரிந்தியரின் சுயாதீனம் அவர்களை விக்கிரக கோவிலுக்குப் போய் அங்கிருப்பவர்களோடு போஜனம் பண்ணுவதை அனுமதிக்கின்றதா? இல்லவே இல்லை. அவர்கள் விக்கிரக கோவிலுக்கு போகக்கூடாது அங்குப்போவதனால் விக்கிரகாரதனையிலும் வேசித்தனத்திலும் அவர்கள் ஈடுபடுகின்றார்கள். இவை அழிவைக் கொண்டுவரும் என்பதை இஸ்ரவேல் மக்களது வாழ்கையிலிருந்து உதாரணங்களை எடுத்து விளக்கிய பவுல் (10:1-13) இப்பிரச்சனைக்கான தீர்வாக விக்கிரக கோவிலுக்கு போகக்கூடாது என கூறுகிறார். அவர்கள் விக்கிரகாரதனைக்கு விலகி ஓடவேண்டும் (10:14). விக்கிரகங்களுக்கு படைக்கப்பட்டவை பேய்களுக்கு படைக்கப் பட்டவை என்பதனால் (10:20) விக்கிரக கோவில்களில் பந்தியிரு க்கக்கூடாது என பவுல் கூறுகிறார் (10:21).

கர்த்தருடைய பந்தியிலும் விக்கிரக கோவிலின் பந்தியிலும் அதாவது இரண்டிலும் ஒருவன் பங்குபற்ற முடியாது (10:14-22). அவர்கள் விக்கிரகாரதனைக்கு விலகி ஓடவேண்டும் (10:14). விக்கிரகம் ஒன்றுமில்லையென்பதனால் சுயாதீனத்தை உபயோகித்து எவ்வளவு தூரம் அருகில் போகலாம் என தேவனை பரீட்சை பார்க்கக்கூடாது'' (ஆழசசளை). மாறாக அதைவிட்டு விலகி ஓடவேண்டும். ஷஷஎவ்வளவு தூரம் அருகில் போகலாம் என்பதையல்ல, மாறாக எவ்வளவு தூரம் விலகி ஓடலாம் என்பதையே விசுவாசி கருத்திற்கொள்ளவேண்டும்'' (சுழடிநசவளழெ). ஷஷதங்க ளுடைய அறிவைக்கொண்டு விக்கிரகாரதனையைப்பற்றி கிறிஸ்தவர்கள் வாதிட்டுக்கொண்டிராமல் அதைவிட்டு விலகி ஓடவேண்டும்'' (றுடைளழெ). ஷஷசோதனைகளின்போது அதிலிருந்து தப்புவதற்கான மார்க்கத்தை தேவன் உண்டுபண்ணுவது உண்மையென்றாலும் விக்கிரகாராதனைக்கு விலகி ஓடவேண்டியது நமது கடமையாகும்'' (குநந).

கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் பங்கேற்பவர்கள், (திருவிந்தில்) கிறிஸ்துவுடனே ஐக்கிய மாயிருப்பதுபோல, விக்கிரக கோவிலில் போய் புசிப்பவன் பேய்களோடே ஐக்கியமாயிருக்கிறான். இதனால் விசுவாசிகள் இரு பந்திகளிலும் பங்குபெற முடியாது. தங்களுக்கு அறிவுண்டு என எண்ணிய கொரிந்தியரிடம் இதைப்பற்றி சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி பவுல் கூறுகிறார். திருவிருந்தில் பங்குபற்றுபவன் கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தைப் பானம் பண்ணி, அவருடைய சரீரத்தைப் புசிக்கிறான். இதனால் திருவிந்தில் பங்குபற்றுபவர்கள் ஒரு சரீரமாக இருக்கிறார்கள். பழைய ஏற்பாட்டு காலத்திலும் பலிசெலுத்திய இஸ்ரவேலர் பலிகளை புசிக்கும்போது அந்த பலி பீடத்தோடு ஐக்கியப்பட்டவர்களாயிருந்தனர். எனவே விக்கிரக கோவிலில் புசிப்பவனும் அங்குள்ள விக்கிரகங்களோடு ஐக்கியப்படுகிறான். அஞ்ஞானிகள் பேய்களுக்கே பலியிடுவதனால், அவற்றை புசிக்கும்போது, பேய்களோடு ஐக்கியம் ஏற்படுகிறது. ஷஷதிருவிருந்தில் பங்குபற்றுபவன் கிறிஸ்துவோடு ஐக்கியமாயிருப்பது போல, விக்கிரக பண்டிகைகளில் பங்குபற்றுபவர்கள் பேய்களோடு ஐக்கியப்படுகிறார்கள்'' (றுடைளழெ). ஷஷஒரு தெய்வம் மட்டுமே இருப்பதனால் விக்கிரகம் தெய்வம் அல்ல மாறாக பேய்களை பிரதிநிதித்துவம் வகிப்பவையாகவே உள்ளன (சங்.96:5,106:37ளு ஏசா. 65:3, 65:11). இதனால் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தோடு இணைக்கப்பட்டவன், பேய்களோடு தன்னை இணைத்துகொள்ளக்கூடாது. ஷஷவிக்கிரகம் ஒரு பொருள் என்று பவுல் சொல்லவில்லை. மாறாக விக்கிரங்களுக்கு பலியிடுபவர்கள் உண்மையில் பேய்களுக்கே பலியிடுகிறார்கள், என்றே அவர் கூறுகிறார் (ஆழசசளை) (உபா.14:22-27,32:16-17 ஒப்பிடுக).

திருவிருந்தில் பங்கு பெறும்போது கிறிஸ்துவின் பிரசன்னம் இருப்பதுபோல, விக்கிரக கோவிலில் பேய்களின் பிரசன்னம் உள்ளது” (குநந).

பேய்களோடு பந்தியிருந்து நாம் தேவனுக்கு எரிச்சலூட்டக்கூடாது. அவர் நம்மைவிட பலமுள்ளவர் (10:22). இஸ்ரவேல் மக்கள் விக்கிரக வழிபாட்டில் ஈடுபட்டு தேவனுக்கு எரிச்சலூட்டியதுபோல, நாமும் பேய்க ளோடு பந்தியிருந்து அவருக்கு எரிச்சலூட்டக்கூடாது (உபா.32:21ளூ ரோ.10:19,11:11,14). எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்க நமக்கு அதிகாரம் இருந்தபோதிலும் எல்லாம் நமக்கு தகுதியானதாயும் பக்திவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதாயும் இருக்காது (10:32). நாம் நம்முடைய சுயபிரயோஜனத் தைத் தேடுபவர்களாக அல்ல மற்றவருடைய பிரயோஜனத்தையே தேடவேண்டும் (10:24). இதுவே அன்பினால் செயல்படுதல. நாம் இடறலாய் இருக்கக்கூடாது (ரோ.15:2ளூ பிலி.2:4. ஒப்பிடுக). மற்றவருடைய நன்மையையே நாம் முக்கியமாக கருத்திற்கொள்ளவேண்டும். ஷஷகிறிஸ்தவ சுயாதீனம் என்பது, சுயநலத்தை தேடுவதல்ல, மாறாக மற்றவரது நலத்தை தேடுவதற்காக கிட்டிய விடுதலையேயாகும்” (குநந).

ஏ. நியதி 2: கடையில் விற்கும் எதையும் வாங்கி புசிக்கலாம் (10:25-26)

விக்கிரககோவிலில் இருந்து புசிக்கக்கூடாது என கட்டளையிட்ட பவுல் விக்கிரக கோவிலிலிருந்து வந்த மாம்சத்தை கடையில் வாங்கி புசிப்பது பிழை என கூறவில்லை. ஷஷவிக்கிரகம் என்பது ஒன்றுமில்லை, எனவே கடையில் விற்கும் மாமிசம் விக்கிரகத்துக்கு படைக்கப்பட்டதா? இல்லையா? என்பது பற்றிய கேட்டு விசாரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை” (ஆழசசளை). ஏனென்றால் எல்லாம் கர்த்தருடையது (10:25-26). ஷஷவிக்கிரகத்துக்கு முன்பாக புறமதத்தார் மாம்சத்துக்கு என்ன செய்திருந்தபோதிலும் அது தேவனிடத்திலிருந்தே நமக்கு வருகிறது. இடைவழியில் அதற்குயாது நேரிட்டது என்பதுபற்றிய சந்தேகம் இருப்பினும் அது தேவனிடமிருந்து வந்ததனால் கிறிஸ்தவன் அதை புசிக்கலாம்ஷஷ (ஆழசசளை) (1தீமோ.4:3-5. ஒப்பிடுக).

ஷஷவிக்கிரகக் கோவிலில் போயிருந்து புசிப்பதே விக்கிரக வழிபாட்டில் ஈடுபடுவ தாகும். கடையில் விற்கப்படும் மாம்சத்தை வாங்கி புசிப்பதில் எவ்வித விக்கிரக வழிபாடும் இல்லை” (குநந). இது நம் மனச் சாட்சிக்கு புறம்பான காரியம் என்பதனால் எதையும் விசாரியாமல் புசிக்கலாம். ஷஷபூமியும் அதின் நிறைவும் கர்த்தருடையது என்பதனால் அவருக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்தி நாம் எதையும் புசிக்கலாம்” (குநந).

ஏஐ. நியதி : 3 அவிசுவாசியின் வீட்டு விருந்துக்கு போகலாம் (10:27-30)

விக்கிரக கோவிலுக்குத்தான் போகக்கூடாது. அவிசுவாசிகள் தங்கள் வீடுகளுக்கு நம்மை அழைத்தால் நாம் போகலாம். அவர்கள் கொடுக்கும் எதையும் புகிக்கலாம். ஆனால் இது விக்கிரகங்களுக்கு படைக்கப்பட்டது என்று சொன்னால், இவ்வாறு சொன்னதின் நிமித்தம் அதை புசிக்கக்கூடாது.

ஷஷபவுல் இவ்விடத்தில், அவிசுவாசிகளின் பண்டிகை விருந்துக்குப் போவதைப் பற்றி கூறவில்லை” (குநந). பண்டிகை விருந்துகள் விக்கிரக வழிபாடுகளோடு இணைந்திருப்பதனால் அவற்றிற்கு போகாமல் இருப்பதே நல்லது.

யூதர்கள் வழமையாக புறஜாதியினரின் உணவுகளை புசிப்பதில்லை. இது அனைவரும் அறிந்ததே. அத்தோடு கிறிஸ்தவத்தையும் அக்காலத்தவர் யூத மார்க்கத்தின் ஒரு பகுதியாகவே கருதினர். எனவே அவிசுவாசி, விசுவாசியை விருந்துக்கு அழைக்கும்போது, விருந்தில் அவிசுவாசி ஒருவன் விசுவாசியிடம் இது விக்கிரகத்துக்குப் படைக்கப் பட்டது என்று சொன்னால் விசுவாசி அதை புசிக்காமலிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு சொல்லியவன் விசுவாசியாயிருக்க முடியாது. ஏனென்றால் இத்தகைய நம்பிக்கை உள்ளவன் விருந்திற்கே போயிருக்க மாட்டான். விருந்துக்கு அழைத்தவனும் இவ்வாறு சொல்லியிருக்கமுடியாது. ஷஷவிசுவாசிக்கு தான் செய்யவேண்டிய சமுதாய கடமை காரணமாகவே அவிசுவாசி இவ்வாறு கூறியிருக்கவேண்டும்” (குநந). இத்தகைய உணவை நாம் புசிக்கக் கூடாது என அவன் எண்ணுகிறான். எனவே அவனுடைய மனசாட்சியில் விசுவாசி குற்றவாளியாக எண்ணப்படக்கூடாது. அதாவது விசுவாசி விக்கிரகத்துக்கு படைக்கப்பட்டதை புசிப்பது அவிசுவாசியைப் பொறுத்தவரை, குற்றமாகவே உள்ளது. அவன் நம்முடைய செயலால் நம்மை குற்றப்படுத்தக்கூடாது.

அவிசுவாசியின் வீட்டில் கொடுக்கப்படும் உணவை ஸ்தோத்திரத் தோடே புசிப்பதால் அது குற்றமாகாது. ஷஷஎவரும் குற்றப்படுத்தவும் முடியாது” (குநந).

ஏஜஜ. நியதி 4 எல்லாவற்றையும் ஸ்தோத்திரத்தோடே அனுபவிக்கவேண்டும் (10:31)

கிறிஸ்தவனுக்கு எல்லாம் தேவனிடத்தில் இருந்து வருகிறது. எல்லாம் தேவனுடையது (சங்.24:1). எனவே அவன் எல்லாவற்றையும் ஸ்தோத்திரத்தோடே அனுபவிக்கலாம். எனினும் பாவ செயல்களுக்காக தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் செலுத்த முடியாதிருப்பதனால் அவை கிறிஸ்தவன் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டியவைகளாயுள்ளன. ஷஷகிறிஸ்தவன் இவ்வுலகில் வாழ்வது தேவனுக்கு மகிமையை கொண்டு வருவதற்கே யாகும். எனவே தேவ மகிமையை கருத்திற் கொண்டே சுயாதீனம் செயல்படவேண்டும்'' (குநந) (கொலோ.3:17 ஒப்பிடுக).

ஏஜஜஜ . நியதி 5: மற்றவர்களுக்கு இடறலற்றவர்களாக இருக்கவேண்டும் (10:32-11:2)

பவுல் எல்லாவிதத்திலும் மற்றவர்களுக்கு இடறலற்றவராயிருந் தார். மற்றவர்களுக்கு இடறலுண்டாகும் எல்லா காரியத்தையும் விட்டுவிட்டார் (8:13, 9:22). எனவே கொரிந்தியரும் ஒருவருக்கும் இடறல் ஏற்படுத்தாதவர்களாக இருக்கவேண்டும் என பவுல் கூறுகிறார்.

சுவிசே'த்தின் விருத்திக்காக பவுல் தனது சுயாதீனத்தை முழுமையாக பாவிக்காமல் இருந்தார். அதேபோல நாமுமிருக்கவேண்டும். பவுல் கிறிஸ்துவின் உதாரணத்தை பின்பற்றினார். அதேபோல, நாமும் பவுலின் முன்மாதிரியை பின்பற்ற வேண்டும். நம் சுயாதீனம் எவருக்கும் இடறலாயிருக்கக்கூடாது. எனினும் எல்லாரையும் திருப்திப்படுத்தும் வண்ணம் வாழவேண்டும் என்பது இதன் அர்த்தம் அல்ல. மாறாக நம் நடத்தை மக்களுடைய ஆவிக்குரிய வாழ்வின் வளர்ச்சிக்கு தடையாகவும் மக்கள் கிறிஸ்துவண்டை வருவதற்கு தடையாகவும் இருக்கக்கூடாது என்பதே பவுல் நமக்கு கற்பிக்கும் சத்தியமாகும் (ரோமர்15:1-3. ஒப்பிடுக).

தன் கட்டளைகளை கொரிந்தியர் கைக்கொள்வதற்காக அவர்களைப் புகழ்வதுடன் இப்பகுதியை பவுல் முடித்துள்ளார் (11:2).

சபை வழிபாட்டில் பெண்களுக்கு முக்காடு அவசியமா?

எம்.எஸ்.வசந்தகுமார்

கொரிந்து சபையினர் எதிர்நோக்கிய முக்கியமான ஒரு பிரச்சனை வழிபாட்டில் பெண்கள் முக்காடு போடுவதைப்பற்றியதாகும். 1கொரிந்தியர் 11:3-11ல் பவுல் எழுதியவைகள் காரணமாக கி.பி.19ம் 20ம் நூற்றாண்டுவரை தலையை மூடும் விதத்தில் முக்காடு அணியும் வழக்கம் கிறிஸ்தவப் பெண்கள் மத்தியில் இருந்தது. ஆனால் 19ம் நூற்றாண்டில் பெண்களுக்குத் தலைமயிரே முக்காடாக இருப்பதாகவும், இதனால் தலையை மூடவேண்டியதில்லை என்றும் மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் எண்ணத் தொடங்கினார்கள். ஏனையவர்கள், சபையில் இருக்கும்போது மாத்திரம் பெண்கள் தலையை மூடியிருக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டனர். இன்று மேலைத்தேய நாடுகளில் சில சபைகளில் மாத்திரமே சபையில் பெண்கள் தலையை மூடியிருக்கும் நிலை உள்ளது. எனினும் தற்காலத்தில் இது ஒரு சடங்காசார அல்லது கலாசார பழக்கமாக உள்ளதே தவிர சபையில் பெண்கள் எதற்காகத் தலையை மூடியிருக்கவேண்டும் என்பதைப் பெரும்பாலானவர்கள் அறியாதவர்களாகவே உள்ளனர். ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகளிலும் இதுபற்றிய சர்ச்சை அதிகமாயுள்ளது.

பவுல் கொரிந்து சபைக்கு எழுதிய நிருபத்தில் மாத்திரமே சபைகளில் பெண்கள் முக்காடு அணிவதைப்பற்றி எழுதப்பட்டுள்ளதனால், முதலில் நாம் அக்கால கொரிந்து சபையின் நிலையை அறிந்திருக்கவேண்டியது அவசியம். பவுல் சிகையலங்காரத்தைப் பற்றி அல்லது தலைமயிரின் அளவுபற்றியே எழுதுகின்றார் என்னும் சில வேத ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து தவறானது. இது பவுல் எழுதியவைகளை முழுமையாகப் பார்க்காமல், சில வசனங்களை மாத்திரம் கருத்திற்கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ள விளக்கங்களாகவே உள்ளன. இதைப்போலவே சபையில் பெண்கள் கட்டாயம் தலையை மூடியிருக்கவேண்டும் என்னும் போதனையும் 6ம் 16ம் வசனங்களைக் கருத்திற்கொள்ளாத தர்க்கமாகவே உள்ளது. சபையில் எப்பொழுதும் பெண்கள் முக்காடுடன் இருக்கவேண்டும் என்றல்ல, ஜெபம்பண்ணும்போதும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லும்போதும் மாத்திரமே தலையை மூடவேண்டும் என்று கூறுகிறது. மேலும், 16ம் வசனம் கொரிந்து சபையைத் தவிர்ந்த ஏனைய சபைகளில் இத்தகைய பழக்கம் இல்லை என்பதை அறியத்தருகின்றது.

சபையில் ஜெபம் பண்ணும்போதும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லும்போதும் பெண்கள் முக்காடிடவேண்டும் (11:10) என்று பவுல் கூறுவதனால், கொரிந்து சபையில் பெண்கள் தலையை மூடாமல் இருந்துள்ளது தெளிவாகின்றது. அக்காலத்தில் பெண்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியில் செல்லும்போது தலையை

மூடியவர்களாகவே இருப்பது வழக்கம். இது அவர்கள் ஆண்களைவிடத் தாழ்வானவர்கள் என்பதைக் காண்பிக்கும் அடையாளமாய் இருந்தது. உயர்ந்தவர் முன் தாழ்ந்தவர் தலையை மூடிக் கொண்டிருப்பதே அக்கால வழக்கமாயிருந்தது. எனினும், கிறிஸ்துவுக்குள் ஆணும் பெண்ணும் சமமானவர்கள் என்னும் பவுலின் போதனை (கலா.3:28), தாழ்வின் அடையாளமான முக்காடு சபையில் அவசியமில்லை என்னும் எண்ணத்தைக் கிறிஸ்தவப் பெண்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருந்தது. மேலும், அக்காலத்தில் சபை வழிபாடுகள் வீடுகளிலேயே நடைபெற்றமையால், பெண்கள் வீடுகளில் இருப்பதுபோல வழிபாட்டு நேரத்திலும் தலையை மூடாமல் இருக்கலாம் என்று எண்ணினார்கள். எனினும், முக்காடு போட மறுத்தவர்கள் தாங்கள் ஆண்களுக்கு கீழ்ப்பட்டவர்கள் அல்ல என்னும் எண்ணத்துடன், தங்களுக்கு முழுமையான சுயாதீனமும் சமத்துவமும் சபையில் உண்டென்பதைக் காட்டுவதற்காகவே முக்காடு போடுவதைத் தவிர்த்து வந்தனர்.

கிறிஸ்துவில் பெண்களுக்கு சுயாதீனம் கிடைத்ததுள்ளதும், ஆணும் பெண்ணும் சமமான நிலையில் இருக்கின்றனர் என்பதும் உண்மை என்றாலும், இவ்வுலக வாழ்வில் “செயல் ரீதியான தாழ்வு நிலை” (Functional Subordination) நீக்கப்படும் அளவுக்கு சுயாதீனம் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆணும் பெண்ணும் எத்தகைய செயல் நிலையில் இருக்கவேண்டும் என்பதைத் தேவன் வேதாகமத்தில் தெளிவாக அறிவித்துள்ளார். குடும்பத்தில் கணவன் தலைவனாகவும் மனைவி அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து இருக்கவேண்டியதும் தேவன் வகுத்துள்ள நியதியாகும் (எபே.5:22-25). இதற்கு அடையாளமாக அக்கால கொரிந்து கலாசாரத்தில் இருந்த முக்காடு, சபையில் ஜெபம் பண்ணும்போதும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லும்போதும் பெண்களுக்கு அவசியம் என்பதைப் பவுல் இப்பகுதியில் தர்க்கரீதியாக விளக்குகிறார்.

முக்காடு போடுவதைப்பற்றிய தனது தர்க்கத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு முன், ஆண், பெண் உறவுமுறையின் தன்மையைப்பற்றி பவுல் குறிப்பிடுகின்றார். பெண்ணுக்கு ஆண் தலையாயிருக்கிறான். ஆணுக்கு கிறிஸ்துவும் கிறிஸ்துவுக்குத் தேவனும் தலையாயிருக்கிறார்கள் (11:3). இது உறவு முறையின் தாற்பரியத்தைக் காட்டுகிறது. எனினும், செயல்ரீதியில் ஒருவர் மற்றவர்க்கு தாழ்ந்தவராகவே இருக்கிறார். கிறிஸ்துவும் தன் மீட்பின் பணி காரணமாக தேவனுக்கு தன்னைக் கீழ்ப்படுத்தினார் (பிலி.2:8, யோவா.4:34, மத்.26:39). இதனால் அவருக்குத் தேவன் தலையாயிருக்கிறார். எனினும் தெய்வீகத் தன்மையில் இருவரும் சமமானவர்களே (யோவா.10:30ல் ஒன்றாயிருக்கிறோம் என்பது மூலமொழியின்படி ஒரே தன்மையுடையவர்களாய் இருக்கிறோம்). அதேபோல ஆணும் பெண்ணும் சமமானவர்கள் என்றாலும் (கலா.3:28, ஆதி.1:26-28), செயல் நிலையில் ஆண் பெண்ணுக்குத் தலையாயிருக்கிறான்.

கொரிந்து சபையில் பெண்கள் ஆண்களின் தலைமைத்துவத்துக்கு கீழாக இருந்து செயல்படுவதற்கான அடையாளமாக முக்காடு போடவேண்டியதன் அவசியத்தை சுட்டிக்காட்ட பவுல் மூன்று தர்க்கங்களை முன்வைத்துள்ளார். இவற்றில் முதலாவது கொரிந்து கலாச்சாரத்திலிருந்தும் (11:4-6) இரண்டாவது மானிட சிருஷ்டிப்பிலிருந்தும் (11:7-12), மூன்றாவது இயற்கை அமைப்பிலிருந்தும் (11:13-15) எடுக்கப்பட்டுள்ளது. 16 ஆம் வசனம் இத்தர்க்கங்களின் முடிவுரையாக உள்ளது.

1. கொரிந்து கலாச்சாரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தர்க்கம் (11:3-6)

சபை வழிபாட்டில் ஆணும் பெண்ணும் தங்களுக்குத் தலையாயிருப்பவரைக் கனவீனப்படுத்தக் கூடாது என்பதனால், ஆண்கள் தலையை மூடாமலும், பெண்கள் தலையை மூடியும் இருக்கவேண்டும் என்றும் பவுல் கூறுகிறார்.

வழிபாட்டில் தலையை மூடும் ஆண் தனக்குத் தலையாயிருக்கிற கிறிஸ்துவைக் கனவீனப்படுத்துகிறான். அக்கால யூத கலாசாரத்தில் வழிபாட்டில் ஆசாரியர்கள் தலையை மூடும் வழக்கம் இருந்ததினால் (யாத்.28:36-40, எசே.44:18) பவுலின் அறிவுறுத்தல் இதற்கு எதிரானதாய் இருப்பதாகப் பலர் கருதுகின்றனர். எனினும், அக்கால கொரிந்து பட்டணம் ரோம கலாசாரத்திற்குட்பட்ட நகரமாயிருந்ததினால், நாம் ரோம கலாசாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே பவுலின் அறிவுறுத்தலை விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும். ரோம மதங்களில் ஆண்கள் தலையை மூடி வழிபடும் பழக்கம் இருந்தது. இதனால், இத்தகைய பழக்கத்தை ஆண்கள் கைக்கொள்வதைத் தடை செய்யும் விதமாகவே பவுலின் அறிவுறுத்தல் உள்ளது. கிறிஸ்தவ வழிபாடு புறமத சடங்காசார முறைகளின்படியல்ல, கிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்தும் விதத்தில் இருக்க வேண்டும். மேலும், தலையை மூடி வழிபடும் ஆண், தேவனை அல்ல, பிறமதத் தெய்வங்களை வழிபடுகின்றான் என்னும் எண்ணத்தையே மற்றவர்களுக்கு எற்படுத்தும். கிறிஸ்தவ வழிபாட்டில் இது தவிர்க்கப்படவேண்டும்.

பெண்களைப் பொறுத்தவரை தலையை மூடுவது அக்காலத்தில் பெண்களின் வழக்கமான ஆடையாக இருந்தது. பெண்ணின் அடக்கத்திற்கும் பண்புக்குமான அடையாளமாக மூடப்பட்ட தலை இருந்தது. அக்காலத்தில் விபசாரிகள் மாத்திரமே பகிரங்க இடங்களில் தலையை மூடாமல் இருப்பார்கள். “தலையை மூடிக்கொள்ளாமல் இருப்பது தலை சிரைக்கப்பட்டதைப் போலிருக்கும்” என்கிறார் பவுல்

(11:5). ஏனெனில், அக்காலத்தில் கணவனுக்கு துரோகமிழைக்கும் மனைவிக்கும், விபசாரத்தில் பிடிபடும் அடிமைப் பெண்ணுக்கும் கொடுக்கப்படும் தண்டனையாக இது இருந்தது. இத்தகைய கலாச்சார பழக்க வழக்கங்கள் பெண்கள் பகிரங்க வழிபாட்டில் கலந்து கொள்ளும் போது முக்காடிட்டுக் கொள்ளவேண்டியதன் அவசியத்தையே காட்டுகின்றது. முக்காடற்ற நிலையில் பெண்கள் ஆலயத்தில் இருந்தால் புதிதாகச் சபைக்கு வரும் ஒரு அவிசுவாசி அவர்களை விபசாரிகளாகவே கருதுவார்கள். எனவே அவர்கள் தங்கள் தலையை மூடிக்கொண்டு, தங்கள் கௌரவத்தையும் ஒழுக்கநிலையையும் பேணிக்கொள்ள வேண்டியவர்களாய் இருந்தனர். மேலும், சபையில் தலையை மூடாமல் இருக்கும் பெண், தனக்குத் தலையாக இருக்கும் ஆணைக் கனவீனப்படுத்துகிறாள் (11:5). தேவன் சபையில் ஏற்படுத்தியுள்ள ஒழுங்கு முறையை, அதாவது தலைமைத்துவம் ஆணுக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளாதவளாக தலையை மூடாத பெண் இருப்பாள்.

கலாசாரப் பழக்க வழக்கங்களும் அடையாளச் சின்னங்களும் காலத்துக்குக் காலம், பிரதேசத்தக்குப் பிரதேசம் வித்தியாசப்படும். நம்முடைய கலாசாரத்தில் தலையை மூடியிருக்கும் பெண் இஸ்லாமிய மதத்தவள் என்பதையே காண்பிக்கும். இந்தியாவின் சில கலாசாரங்களில் இது விதவைகளுக்கான அடையாளம். 18ம் 19ம் நூற்றாண்டு ஆங்கில கலாசாரத்தில் உயர்ந்தவருக்கு முன் தாழ்ந்தவர் தலையை மூடாமல் இருக்கவேண்டும். தற்கால மேற்குலக நாடுகளில் தலையை மூடியிருக்கும் ஆடை பழங்கால நாகரீகப் பழக்கமாகவே கருதப்படுகிறது. இதனால், கொரிந்து கலாசாரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தர்க்கம் தற்கால கலாசாரத்திற்கு பொருத்தமற்றதாக உள்ளது. அதாவது, தலையை மூடுவதன் மூலமாகப் பவுல் குறிப்பிடும் காரியங்களைப் பெண்களினால் தற்காலத்தில் வெளிப்படுத்த முடியாது. பகிரங்க வழிபாட்டில் பெண்களின் ஆடை பண்பானதாகவும், தவறான எண்ணங்களை மற்றவருக்கு ஏற்படுத்தாதவிதத்திலும் இருக்கவேண்டும் என்பதையே பவுலின் இத்தர்க்கம் சுட்டிக்காட்டுகிறது. மேலும், கொரிந்து பட்டணத்தில் பெண்கள் மாத்திரம் இருக்கும் வழிபாட்டிற்கும், ஒருவனுடைய சொந்த குடும்பத்தின் ஜெபத்திற்கும் பவுலின் அறிவுறுத்தல் பொருத்தமற்றதாகவே உள்ளது.

2. மனிதரின் சிருஷ்டிப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தர்க்கம் (11:7-12)

மனிதரின் சிருஷ்டிப்பும் பெண்கள் முக்காடிட்டுக் கொள்ளவேண்டியதன் அவசியத்தைக் காட்டுகிறது. பெண் ஆணின் மகிமையாயிருப்பதனாலும் (11:7), தூதர்களின் நிமித்தமும் பெண்கள் முக்காடிட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார் (11:10).

ஆண் தேவனுடைய சாயலும் மகிமையுமாயிருக்கிறான். ஆதியாகமம் 1:27ல், மனிதன் தேவனுடைய சாயலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டான் என்பது இருபாலாரையும் உள்ளடக்கியுள்ளது என்றாலும், பெண் ஆணிலிருந்து சிருஷ்டிக்கப்பட்டமையால், அவள் ஆணின் மூலமாகவே தேவனுடைய சாயலைப் பெற்றாள். இதனால் அவள் ஆணின் மகிமையாக இருக்கிறாள் (11:7). தேவன் மனிதனை (ஆண்) நேரடியாக சிருஷ்டித்தமையால் அவன் தேவனுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகிறான். பெண் ஆணிலிருந்து சிருஷ்டிக்கப்பட்டமையால் அவள் ஆணுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகிறாள். இதை 8ஆம் 9ஆம் வசனங்களில் பவுல் விளக்குகிறார். அதே போல ஆணுக்காகவே பெண் சிருஷ்டிக்கப்பட்டாள் (ஆதி.2:18). பெண் ஆணுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துபவளாய் இருக்கிறாள். ஆணோடு அவளுக்கு உள்ள உறவு இப்படிப்பட்டதாயிருக்கிறது. பெண் வெளிப்படுத்தும் ஆணின் மகிமையே வழிபாட்டின் போது மூடப்படவேண்டும். இதற்காகவே பெண் தலையை மூடிக்கொள்ள வேண்டியதாயுள்ளது. வழிபாட்டில் தேவன் மட்டுமே மகிமைப்படவேண்டும்.

பெண் ஆணினுடைய மகிமையாய் இருப்பதனால் மட்டுமல்ல இவ்வாறு இருப்பதனால் தூதர்களின் நிமித்தம் பெண்கள் தலையின்மேல் முக்காடிட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார் (11:10). சபை வழிபாடுகளில் தூதர்களின் பிரசன்னமும் இருக்கிறது (எபி.1:6, 12:22-23, 1கொரி.4:9, எபே.3:10, 1தீமோ. 5:21, லூக்.15:7, 15:10, சங்.103:20-21). சபை வழிபாட்டில் ஏனைய ஆண்கள் மாத்திரமல்ல தூதர்களும் இருப்பதனால், பெண்கள் பண்பும் அடக்கமும் உள்ளவர்களாய், சிருஷ்டிப்பில் தேவன் தங்களுக்குக் கொடுத்துள்ள நிலையில் இருப்பதை வெளிப்படையாகக் காண்பிப்பதற்காகத் தலையை மூடிக்கொண்டிருக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. இவ்வசனத்தின் தூதர்களை ஆதியாகமம் 6ம் அதிகாரத்துடன் தொடர்புபடுத்தி வியாக்கியானம் செய்வது அர்த்தமற்றது. ஏனெனில், அவ்வதிகாரத்தின் யூதவியாக்கியானங்களை கொரிந்தியர்கள் அறிந்திருந்தார்கள் என்று கூறமுடியாது. மேலும், தூதர்கள் யார் என்பதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லாத இடங்களில் அவர்களை விழுந்தபோன தூதர்களாக விளக்குவது தவறாகும்.

முக்காடு போடுவதன் அவசியத்தை (ஆண்களின் தலைமைத்துவத்துக்கான பெண்களின் அடையாளம்) சிருஷ்டிப்பு சம்பவத்தில் இருந்து எடுத்துக்காட்டிய பவுல், கொரிந்தியர் இதை தவறான முறையில் பயன்படுத்தி, பெண்களை அடிமைகளாக்கி விடக்கூடாது என்பதற்காக, ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும்

உள்ள சமத்துவத்தை 11ஆம் 12ஆம் வசனங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பெண் ஆணை விட செயல் நிலையில் தாழ்வானவள் என்றாலும் கர்த்தருக்குள் இருவரும் சமமானவர்கள். ஒருவர் இல்லாத நிலையில் மற்றவர் முழுமையடைவதில்லை. ஆணிலிருந்தே பெண் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது போலவே, பெண்ணினூடாகவே ஆண் பிறக்கிறான். ஆனால் இருவரும் தேவனிலிருந்து வந்தவர்கள் (ரோ.11:36, 2கொரி.5:18) இருவரும் ஒருவரிலொருவரும் தேவனிலும் சார்ந்திருப்பவர்கள். ஆணுக்கு பெண் எந்தளவு அவசியமோ பெண்ணுக்கு ஆணும் அவசியம். கர்த்தருக்குள் இருவரும் சமமானவர்கள். எனினும் சபை வழிபாட்டில் சிருஷ்டிப்பு ஒழுங்கின்படி, ஆணுக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு பெண் கீழ்ப்படிவதை அவள் ஜெபம் பண்ணும்போதும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லும்போதும் முக்காடு அணிவதன் மூலமாக காண்பிக்க வேண்டியவளாய் இருக்கிறாள்.

3. இயற்கை அமைப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தர்க்கம் (11:13-15)

பெண்களுக்கு இயற்கையாகவே ஆண்களைவிட நீளமான தலைமயிர் இருப்பது அவள் முக்காடு போடவேண்டியதன் அவசியத்தையே காட்டுகிறது என்று பவுல் கூறுகிறார். பவுலின் இந்த தர்க்கம் இயற்கை அமைப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டிருந்தாலும், முழு பிரபஞ்சத்திற்குமான இயற்கை அமைப்பாக இதைக் கருதமுடியாது. ஏனெனில் எல்லா கலாசாரத்திலுமே பெண்கள் நீளமான கூந்தலை உடையவர்களாக இருப்பதில்லை. சில கலாச்சாரங்களில் ஆண்களின் நீளமான தலைமயிர் அவர்களுக்கு கனவீனமாக இருப்பதில்லை. அதேபோல பெண்களின் குட்டையான தலைமயிர் அவர்களுக்கு கனவீனமாயிருப்பதில்லை. கொரிந்தியருடைய சமுதாய அமைபுக்கு உட்பட்ட விதத்திலேயே பவுல் இந்த தர்க்கத்தை உபயோகித்துள்ளார். இயற்கை, அல்லது சுபாவம் என்று பவுல் கூறுவது அக்கால கொரிந்து பட்டண சமுதாய கலாச்சார அமைப்பையேயாகும்.

முடிவுரை 11:6
எங்களுக்கும் தேவனுடைய சபைகளுக்கும் இப்படிப்பட்ட வழக்கம் இல்லை

வழிபாடுகளின்போது பெண்கள் தலையை மூடும் பழக்கம் கொரிந்து கலாசாரத்தில் இருந்த ஒரு அம்சமாகும். இதனால்தான், “ஒருவன் வாக்குவாதம் செய்ய மனதாயிருந்தால் எங்களுக்கும் தேவனுடைய சபைகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட வழக்கம் இல்லையென்று அறியக்கடவன்” என்று பவுல் இப்பகுதியை நிறைவுசெய்துள்ளார். எனவே, இன்றைய சபைகளில் பெண்கள் முக்காடு போடவேண்டும் என்னும் கட்டளையைப் பவுல் கொடுக்கவில்லை என்பதை இவ்வசனம் தெளிவுபடுத்துகிறது. எனினும் கொரிந்து சபையைப் பொறுத்தவரை அவர்களுடைய பிரதேச கலாசார நிலைமை, பெண்கள் முக்காடு போடவேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தியது. அத்தகைய கலாச்சாரத்தில் நாம் இப்போது வாழாததினால், அந்த கலாசாரத்துக்கு கொடுக்கப்பட்ட செயல் முறையை, எமது கலாச்சாரத்துக்குள் திணிப்பது அர்த்தமற்றது. பாதங்களைக் கழுவுதல் (யோவா.13:14), பரிசுத்த முத்தம் கொடுத்தல் (1கொரி.16:20, 2கொரி.13:12, 1தெச.5:26), அன்றாடம் வீடுகளில் திருவிருந்து எடுத்தல் (அப்.2:46), சொத்துகளைப் பொதுவாக வைத்திருத்தல் (அப்.4:34-37) போன்ற பல கட்டளைகளை தற்கால சபை கைக்கொள்ளாதிருப்பதற்கு கலாசார வேறுபாடுகளே காரணம்.

உண்மையில், முக்காடிடுவது அக்காலத்தில் ஆண்களின் தலைமைத்துவத்துக்கு பெண்களின் கீழ்படிவுக்கான அடையாளமாக இருந்தது. சபையில் ஆண்களின் தலைமைத்துவத்துக்கு கீழ்ப்படியும் பெண்கள் தூதர்களின் நிமித்தம் முக்காடிட்டுக் கொள்ளவேண்டியவளாயிருந்தாள். ஆண்களின் தலைமைத்துவத்துக்குக் கீழ்ப்படியாத பெண்கள், ஆவிக்குரிய விஷயங்களில் பிழையான வழிகளில் செல்லக்கூடிய வாய்ப்புள்ளது. ஏவாளின் கதை இதற்கு சிறந்த உதாரணம். தேவன் சிருஷ்டிப்பின் மூலம் ஏற்படுத்திய ஒழுங்கை மீறி நடக்க முயலும் பெண்கள் பிசாசின் தூதர்களின் செல்வாக்குக்குட்பட்டு விடுகின்றனர். இதனால் பெண்கள் சபையில் ஜெபம் பண்ணும்போதும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லும்போதும் கீழ்ப்படிவின் அடையாளமான முக்காட்டை அணிந்துகொள்ள வேண்டியவர்களாயிருந்தனர். அன்றிருந்த தூதர்கள் இன்றும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அன்று கீழ்ப்படிவுக்கு அடையாளமாக இருந்த முக்காடே இன்று எல்லா கலாசாரங்களிலும் இருக்கின்றது என்று சொல்வதற்கில்லை. கீழ்ப்படிவு முக்கியம். ஆனால் அதை வித்தியாசமான அடையாளங்கள் மூலம், நம்முடைய கலாசாரத்துக்கு ஏற்ற முறைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தவேண்டும். இதனால்தான் “எங்களுக்கும் தேவனுடைய சபைகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட வழக்கம் இல்லையென்று அறியக்கடவன்” என்று பவுல் இப்பகுதியை நிறைவுசெய்துள்ளார்.

கலாசார பழக்கவழக்கங்கள் குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தின் வரையறைக்கு உட்பட்டதாக இருப்பதனால், ஒரு காலாசார பழக்கத்தை இன்னுமொரு கலாசாரத்துக்கள் புகுத்துவது தவறாகும். மேலும், நம்முடைய கலாசார பழக்கவழக்கம் மாத்திரமே சிறந்தது என்னும் சரியானது என்றும் எண்ணுவதும் தவறாகும். வேதாகம கட்டளைகளில் கலாசார பழக்கவழக்கங்கள் சேர்ந்திருக்கும்போது, கட்டளையின் அர்த்தத்தை நம்முடைய கலாசாரத்தில் எவ்விதமாகக் கைக்கொள்ளலாம் என்பதைக் கண்டறியவேண்டியது அவசியம்.

கொரிந்துசபையின் பிரச்சனைகள் - பகுதி 4

(ஈ) திருவிருந்து நடைமுறை (11:17-34)

கொரிந்து சபையினர் வழிபாட்டில் எதிர்நோக்கிய மற்றுமொரு பிரச்சனை திருவிருந்து நடைமுறையோடு சம்பந்தப்பட்டது. கர்த்தருடைய பந்தியில் கூடிவரும்போது அவர்களுக்குள்ளே பிரிவினைகள் காணப்பட்டன (11:18). இதனால் அவர்களது கூடிவருதல் நன்மைக்கேதுவாயிராமல் தீமைக்கேதுவாகவே இருந்தது (11:17).

அக்காலத்தில் திருவிருந்தோடு சேர்ந்து “அன்பின் விருந்தும்” (யூதா.12) இருந்தது (அப்.2:42,46). இவ்விடயத்தில் கொரிந்து சபையில் இரண்டு பிரச்சனைகள் இருந்தன. ஒன்று அன்பின் விருந்துகளில் எளியவர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டனர் (11:17-22). மற்றது திருவிருந்தில் கர்த்தருடைய பந்தியில் அநேகர் அபாத்திரராய் பானம்பண்ணினார்கள் (11:23-26). இப்பிரச்சனைகளுக்கு பவுல் இரண்டு கட்டளைகளைக் கொடுக்கின்றார் (11:17). முதலாவது, கர்த்தருடைய சரீரத்தையும் நம்மையும் நாம் நிதானித்துப்பார்க்கவேண்டும் (11:27-32). மற்றது நாம் ஒருவரை ஒருவர் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் (11:33-34).

பிரச்சனை 1. அன்பின் விருந்தில் எளியவர்களின் புறக்கணிப்பு (11:17-22)

கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் எளியவர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டார்கள். இதனோடு சேர்ந்து இருந்த அன்பின் விருந்தில் சிலர் முந்திச் சாப்பிட்டார்கள். சிலர் பசியாயிருந்தார்கள். சிலர் வெறிகொண்டிருந்தார்கள். செல்வந்தர்கள் முந்தி சாப்பிட்டு, இல்லாதவர்களை (எளியவர்களை) வெட்கப்படுத்தினார்கள். உணவு கிடைக்காதவர்கள் இத்தகைய விருந்துகளில் வெட்கமடைந்தனர். இதனால் இதனை இராப்போஜனம் என்று கூறமுடியாது. ஏழைகளும் அடிமைகளும் வந்து சேரும்வரை செல்வந்தர் காத்திருக்கவில்லை. அவர்கள் ஏழை விசுவாசிகளுக்கு எதையும் வைக்காமல் எல்லாவற்றையும் தாங்களே புசித்தனர். சிலர் பசியோடிருந்தனர். சிலர் வெறிக்கும் வண்ணம் அதிகம் புசித்து குடித்திருந்தனர். “அன்பின் போஜனம்” என்று பெயர் பெற்ற இப்போஜனம் அன்பற்றதொன்றாகவே இருந்தது. “இவர்கள் ஏழைகளை அசட்டை பண்ணுவதன் மூலமாக தேவனுடைய சபையையே அசட்டைபண்ணுகின்றவர்களாக இருந்தனர். இதனால் செல்வந்தர்கள் தங்கள் உணவை வறியவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளாதமைக்காக பவுல் அவர்களைக் கடிந்துகொள்கிறார். அத்தோடு இவர்களது பந்தியை கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் என்று கூறமுடியாது என்றும் பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார். கொரிந்தியரின் செயல்முறை, அவர்களுடைய பந்திக்கு வேறொரு தன்மையைக் கொடுப்பதாய் இருந்தது. அவர்களுடைய அன்பின் விருந்து அன்பற்றதாகி, அவர்களுக்குள் பிரிவினைகள் உண்டாகி, கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்குபெற்றமுடியாத நிலையில் அவர்களை வைத்திருந்தது. உண்மையில் அவர்கள் கூடிவருவது நன்மைக்கேதுவாயிராமல் தீமைக்கேதுவாகவே இருந்தது. இதனால் பவுலால் அவர்களுடைய செயலைக் குறித்து அவர்களை புகழ முடியாமல் இருந்தது (11:17).

பிரச்சனை 2. கர்த்தருடைய பந்தியில் அபாத்திரராய் பங்கேற்றல் (11:23-26)

கொரிந்து சபையில் செல்வந்தர்கள், எளியவர்களைப் புறக்கணித்தது மட்டுமல்ல, கர்த்தருடைய பந்தியில் கொரிந்தியர் அபாத்திரராய் பங்கேற்றனர். கர்த்தருடைய பந்தி எத்தகையது என்பதை அறியாமல் அதில் பங்கேற்றனர். இதனால் திருவிருந்து எதற்காக உள்ளது என்பதை பவுல் இப்பகுதியில் குறிப்பிடுகிறார். திருவிருந்து கர்த்தருடைய மரணத்தை நினைவுகூரும் பந்தியாகும். தங்களுக்காகப் பிட்கப்பட்ட கிறிஸ்துவின் சரீரத்தையும் சிந்தப்பட்ட இரத்தத்தையும் அவர்கள் நினைவு கூர்ந்து அதில் பங்கேற்கவேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார். அவர்களுடைய செயல் அவர்கள் திருவிருந்தில் பங்கேற்கும்போது கிறிஸ்துவின் மரணத்தை அறிவிப்பதாய் இருக்கவில்லை.

திருவிருந்தில் பங்குபெறும்போது கிறிஸ்துவுடனே ஐக்கியப்படுகிறோம் (10:16 -17). இதன் மூலமாக கிறிஸ்துவின் இரத்தத்திலும் சரீரத்திலும் பங்கேற்கிறோம். இது கிறிஸ்துவினால் அவர் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட இராத்திரியில் ஏற்படுத்தப்பட்டு (மத்.26:26, மாற். 14:22, லூக். 22:17) சபையின் ஆரம்பத்திலிருந்தே கைக்கொள்ளப்பட்டு வந்தது (அப்.2:42,46). கிறிஸ்துவின் சரீரம் நமக்காகப் பிட்கப்பட்டது. இரத்தம் நமக்காக சிந்தப்பட்டது. இதன்மூலம் கிட்டும் ஆசீர்வாதத்தை நாம்

அனுபவிக்கிறோம். திருவிருந்தில் பங்குபெறும்போது நம்முடைய ஆன்மீக நலனுக்காக கிறிஸ்து பட்டபாடுகளை நினைவு கூருகிறோம். இயேசுகிறிஸ்துவின் சிந்தப்பட்ட இரத்தம் புது உடன்படிக்கையின் இரத்தமாயிருக்கிறது. தேவன் மக்களோடு ஏற்கனவே செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையை மக்கள் மீறினார்கள். எனவே தேவன் மக்களோடு புதிய உடன்படிக்கையை செய்து கொண்டார். இது பாவமன்னிப்பையும், கடவுளின் நியாயப்பிரமாணம் மானிட உள்ளத்தில் எழுதப்படுவதையும் உள்ளடக்கியது (எரே.31:31-34). இயேசுவின் சிந்தப்பட்ட இரத்தமே புதிய உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்தின இரத்தம். இவ்விரத்தம் மக்களுக்கு பாவமன்னிப்பை அருள்கிறது (எபி.9:18-10:14. ஒப்பிடுக).

திருவிருந்தில் பங்குபெறும்போது நாம் இயேசுவின் மரணத்தை தெரிவிக்கிறோம். அதாவது, நம் நினைவுக்கு இயேசுவின் மரணத்தைக் கொண்டு வருவதற்காகவே இதை செய்கின்றோம். திருவிருந்தின் மூலமாக இயேசுவின் மரணத்தை நாம் சபையாருக்கு தெரிவிக்கிறோம். கொரிந்தியர்கள் திருவிருந்தை மேசிய ராட்சியத்தின் திருமண விருந்தாக கருதினார்களே தவிர இயேசுவின் மரணத்தை நினைவு கூரவில்லை. திருவிருந்து எதற்காக கொடுக்கப்பட்டதோ அதற்காக கொரிந்து சபையில் திருவிருந்து எடுக்கப்படாதமையால் அதை திருவிருந்து என கூறமுடியாது. கொரிந்தியர்கள் அபாத்திரராகவே கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்குபற்றினர்.

பிரச்சனைக்கு தீர்வு 1. திருவிருந்தில் பங்குபற்றும் முன் நம்மை நாமே சோதித்து அறியவேண்டும் (11:27-32)

அபாத்திரமாய் பானம் பண்ணுபவன் கர்த்தருடைய சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் குறித்து குற்றமுடையவனாயிருக்கிறான். அதாவது அவன் இயேசுவை சிலுவையிலறைந்து குற்றமுடையவனாக இருப்பான். இவர்கள் திருவிருந்தின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. இது கிறிஸ்துவின் மரணத்தின் மூலமாக மனிதனுக்கு கிட்டும் இரட்சிப்பை அறிவிக்கிறது. இந்த பந்தியில் அபாத்திரமாய் பங்கேற்பது, இயேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்த குற்றத்திற்குட்படுவதாயுள்ளது (8:12.ஒப்பிடுக). எனவே நாம் நம்மை சோதித்துப் பார்த்து இதில் பங்குபெற வேண்டும். அபாத்திரமாய் பங்குபற்றுபவன் தனக்கு ஆக்கினை உண்டாக பங்குபற்றுகிறான். அநேகர் வியாதிப்படவும் சிலர் மரிக்கவும் இதுவே காரணம். இதுவே அபாத்திரமாய் பங்குபெறுவதற்கான தண்டனை. எதற்காக திருவிருந்தில் பங்குபற்றுகிறோம் என்பதை நாம் உணர்ந்து அதில் பங்குபெறவேண்டும்.

அபாத்திரமாய் திருவிருந்தில் பங்குபற்றுவதினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளான வியாதியும் மரணமும் கர்த்தருடைய சிட்சையாகவே உள்ளது. இது சிட்சையாக இருக்க காரணம் உலகத்தோடே அக்கினிக்குள்ளாக தீர்க்கப்படாமலிருக்கவேயாகும். சிட்சையின் காரணம் நம்மை மறுபடியுமாக தேவனண்டை கொண்டு வருவதேயாகும். எனவே நாம் உலகத்தோடு சேர்ந்து அக்கினிக்குட்படமாட்டோம். வியாதியும் மரணமும் எல்லா சமயத்திலுமே தேவனுடைய சிட்சை என்றும் இது கர்த்தருடைய பந்தியில் அபாத்திரமாய் பங்கேற்பதனால் மட்டுமே ஏற்படும் என்றும் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் இவ்விடத்தில் இதுவே காரணம்.

பிரச்சனைக்கு தீர்வு 2. ஒருவருக்கொருவர் காத்திருங்கள் (11:33-34)

திருவிருந்தோடு சேர்ந்து இருந்த அன்பின் விருந்தில், ஏழைகள் வந்து சேரும் வரை செல்வந்தர்கள் காத்திருக்கவில்லை. அவர்கள் வருமுன்பே எல்லாம் முடிந்துவிடும். இதனால் ஏழைகள் பசியோடு இருப்பார்கள். விசுவாசிகளின் அன்பையும் ஐக்கியத்தையும் இது இல்லாமல் செய்துவிடுகிறது. எனவே எல்லாரும் வந்து சேரும்வரை காத்திருக்கும்படி பவுல் கூறுகிறார். பசியாய் இருந்தால் வீட்டிலே சாப்பிடும்படியும் அறிவுறுத்தியுள்ளார். திருவிருந்துபற்றி இன்னும் பல காரியங்களை பவுல் கொரிந்தியருக்கு அறிவுறுத் தவேண்டியிருந்தது. ஆனால் அவற்றை, தான் வரும்போது அறிவிப்பதாக கூறுகிறார்.

கொரிந்துசபையின் பிரச்சனைகள் - பகுதி 5

(உ). ஆவியின் வரங்கள் (12:1-14:40)

கொரிந்து சபையினர் யாதொரு வரத்திலும் குறைவற்றவர்களாய் இருந்தனர் (1:7). ஆனால், உலக ஞானம் எவ்வாறு சபையில் பிரிவினைகளை ஏற்படுத்தியிருந்ததோ (1:10-4:21) அதைப்போலபோலவே ஆவியின் வரங்களும் சபையில் பிரிவினைகளை ஏற்படுத்தியிருந்தன. சபையில் பல பிரச்சனைகளை இது ஏற்படுத்தியிருந்தது. வரங்களைப் பற்றிய பெருமிதம் அவர்களை அன்பற்றவர்களாக்கியிருந்தது. அத்தோடு சபை வழிபாட்டிலும் அவர்கள் வரங்களை சரியான முறையில் உபயோகிக்கவில்லை.

ஆவிக்குரிய வரங்களைப்பற்றிய கொரிந்தியரின் கேள்வி எத்தகையதாயிருந்தது என்பதை நாம் அறியாதபோதிலும், பவுல் குலோவேயாளின் வீட்டார் மூலம் கேள்விப்பட்ட விஷயங்களும் (1:11) கொரிந்தியர் கேட்ட கேள்விகளும், அவர்களுக்கு இவ்விஷயத்தில் அதிக அறிவுறுத்தல்கள் கொடுக்கப்படவேண்டியிருந்தன என்பதை அறிவித்தன. இதனால் ஆவியின் வரங்களைப்பற்றி எழுதும் பவுல் (12:1-31) அதிமேன்மையான வழியையும் (13:1-13) குறிப்பிட்டுவிட்டு, அந்நியபாஷை தீர்க்கதரிசனம் பற்றிய பிரச்சனைக்கான தீர்வையும் எழுதியுள்ளார் (14:1-40).

1. ஆவியின் வரங்கள் 12:1-31

தேவன் சபைகளுக்கு வரங்களை கொடுக்கிறார். இவை விசுவாசியில் வாசம் செய்யும் ஆவியானவரால் செயல்படுகின்றன. இதனால் இவை ஆவியின் வரங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. ஆவியின் வரங்கள்பற்றி கொரிந்து சபையில் காணப்பட்ட பிரச்சனைக்கான காரணங்களைப் பவுல் நன்கறிந்திருந்ததினால், இதைப்பற்றி விபரமாக எழுதுகிறார். இந்த அதிகாரத்தில் பவுல் பின்வரும் விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆவியினால் பேசுபவனின் தன்மை (12:1-3). ஆவியின் வரங்களின் தன்மை (12:4-6). ஆவியின் வரங்களின் நோக்கம் (12:7). ஆவியின் வரங்களின் வகைகள் (12:8-10). ஆவியின் வரங்களும் சபையும் (12:11-13). ஆவியின் வரங்களும் சபை மக்களும் (12:14-27). ஆவியின் வரங்களைப் பற்றிய சத்தியம் (12:28-31).

(அ) ஆவியினாலே பேசுபவனின் தன்மை (12:1-3)

ஆவிக்குரிய வரங்கள் முக்கியமானவை. இதனால் இதைப்பற்றிய அறிவற்ற நிலையில் நாம் இருக்கக்கூடாது (12:1). எனினும் ஆவியினாலே பேசுபவன், இயேசுவை சபிக்கப்பட்டவன் என்று சொல்லமாட்டான் என்று பவுல் கூறுகிறார். மனிதர்களுக்குப் புரியாத பாஷைகளைப் பேசுபவர்கள் ஆவிக்குரிய மக்கள் என்று கொரிந்தியர் எண்ணினார்கள். கொரிந்தியரது பழைய மதங்களிலும் இத்தகைய தன்மை காணப்பட்டது. இத்தகைய தன்மையே ஆன்மீக உயர்நிலை என்பது அக்கால மக்களது நம்பிக்கையாயிருந்தது. கிறிஸ்தவர்களாக மாறிய கொரிந்தியர் அந்நிய பாஷை வரத்தைத் தங்களுடைய பழைய மதங்களில் உள்ள, ஆன்மீக பேச்சுகளுக்கு சமமாக கருதினார்கள். இதனால் அந்நியபாஷையில் பேசுவதே உண்மையான ஆவிக்குரிய மனிதனின் தன்மை என்று அவர்கள் கருதினார்கள். ஆனால் வேறு பாஷைகளில் பேசுவது மற்றைய மார்க்கங் களிலும் இருப்பதனால், இதை ஆவிக்குரிய வாழ்வின் உயர்நிலைக்கான அடையாளமாக இதை கருதமுடியாது.

ஊமையான விக்கிரகங்கள் பிசாசுகளை பிரதிநிதித்துவம் வகிப்பதனால் (10:20) விக்கிரகங்களை வழிபடுபவர்கள் பிசாசுகளினால் ஏவப்பட்டு இயேசுவை சபிக்கப்பட்டவன் என்று சொல்கிறார்கள். கிறிஸ்தவ சபை வழிபாடுகளிலும் ஒரு சிலர் இவ்வாறு பிசாசினால் ஏவப்பட்டு இயேசுவை சபித்திருக்கலாம். அத்தோடு இத்தகையவர்கள் தாங்கள் உண்மையாகவே ஆவியினால் பேசுகிறோம் என்று சபையை வஞ்சித்திருக்கலாம். இதனால் ஆவியினால் பேசுபவன் எத்தகையவன் என்பதை பவுல் கூறுகிறார். இயேசுவை கர்த்தராக அறிக்கையிடுபவனே உண்மையாக ஆவியினால் பேசுபவன். இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு எது கனவீனத்தைக் கொடுப்பதாயுள்ளதோ அது ஆவியானவரால் உண்டானதாயிருக்காது. எனவே ஒருவன் ஆவியானவரைப் பெற்றுள்ளானா இல்லையா என்பதை அவன் இயேசுவுக்கு கொடுக்கும் மதிப்பை வைத்து அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாயுள்ளது.

ஆவியானவரைப் பெறாத ஒரு மனிதனால் இயேசுகிறிஸ்துவைக் கர்த்தராக ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது. அவனால் அவரைக் கர்த்தர் என்று அறிக்கையிடவும் முடியாது. மட்டுமல்ல ஆவியினால் நிறைந்திருப்பவன் இயேசுவைக் கனப்படுத்துபவனாகவே இருப்பான். பரிசுத்தாவியானவர் இயேசுவை மகிமைப்படுத்துவதை நோக்காகக் கொண்டு செயற்படுபவர் (யோவா.16:14). எனவே ஆவியைப் பெற்ற ஒரு மனிதன், ஆவியானவர் அருளும் வரங்கள் மூலமாக இயேசுகிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்துபவனாகவே இருப்பான். அவன் இயேசுகிறிஸ்துவின் கர்த்தத்துவத்தை அறிக்கையிட்டு அதற்குக் கீழாக வாழ்பவனாகவே இருப்பான்.

(ஆ) ஆவியின் வரங்களின் தன்மை (12:4-6)

ஆவியின் வரங்கள் பலதரப்பட்டவை. வித்தியாசமான வரங்களை தேவன் கொடுக்கிறார். ஆயினும் இந்த வித்தியாசமான வரங்கள் அனைத்தும் ஒரு தேவனாலேயே கொடுக்கப்படுகின்றன. கொரிந்தியர் குறிப்பிட்ட ஒரு வரத்துக்கே (அந்நிய பாஷை வரம்) முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். இதனால் பவுல் வரங்கள் பலதரப்பட்டவை என்பதை அவர்களுக்கு சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

வரங்களை அடிப்படையாய்க்கொண்டும் கொரிந்தியர் தமக்குள்ளே பிரிவினைகளை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். குறிப்பிட்ட ஒரு வரத்தையுடையவர்கள் தங்களை மற்றவர்களைவிட உயர்வாக எண்ணினார்கள்.

இதனால்தான் வரங்கள் வித்தியாசமானவைகளாய் இருந்தாலும் அவற்றை கொடுக்கும் ஆவியானவர் ஒருவரே என்று பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஒரு ஆவியானவரே வித்தியாசமான வரங்களைக் கொடுப்பதனால், வித்தியாசமான வரங்களை உடையவர்கள் தமக்கிடையே பிரிந்திருப்பது அர்த்தமற்றது. பலதரப்பட்ட வரங்களைக் கொடுக்கும் ஆவியானவர் ஒருவர், எனவே பலதரப்பட்ட வரங்களை உடையவர்களாயிருக்கும் மக்களும் ஒன்றுபட்டவர்களாக, ஐக்கியமாக இருக்கவேண்டும். ஆவியானவர் தமக்குள்ளாக சண்டைபோடமாட்டார் என்பதனால், ஆவியானவரின் பலதரப்பட்ட வரங்களையுடையவர்களும் தமக்குள் சண்டைபோடக்கூடாது. மக்கள் வித்தியாசமானவர்கள், அவர்கள் வித்தியாசமான வரங்களை உடையவர்கள் என்றாலும் அவர்கள் ஐக்கியமாயிருக்கவேண்டும். வரங்களில் மட்டுமல்ல ஊழியங்களிலேயும் வித்தியாசம் உண்டு. ஆனால் இவற்றை விசுவாசிகளினூடாக செய்யும் கர்த்தர் ஒருவரே. அதேபோல தேவனுடைய கிரியைகளிலேயும் வித்தியாசம் உண்டு. ஆனால் இவற்றை நடப்பிக்கும் தேவன் ஒருவரே. “எல்லாருக்குள்ளும் எல்லாவற்றையும் நடப்பிக்கிற தேவன் ஒருவரே” என்றார் பவுல். வரங்கள், ஊழியர்கள், கிரியைகள் வித்தியாசமானவைகளாய் இருந்தாலும் அவற்றை நடப்பிப்பவர் ஒருவர். எனவே சபையில் வித்தியாசமான வரங்களையும் பணிகளையும் உடையவர்கள், இவையாவற்றையும் ஒரு தேவனே வித்தியாசமான மக்களினூடாகச் செய்வதனால் (அதாவது, அவர்களுடைய கிரியைகள், வரங்கள், ஊழியங்கள் அனைத்தையுமே தேவனே செய்வதனால்), அவர்கள் ஒன்றாக ஐக்கியமாக இருக்கவேண்டும். வரங்களைப் பொறுத்தவரை விசுவாசிகள் தமக்குள்ளாக பிரிந்திருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால் இவற்றைத் தருவது ஒரே ஆவியானவரே. ஆவியானவர் தனக்குள் பிரிவடைந்திருப்பவர் அல்ல என்பதனால் மக்களும் தமக்குள் பிரிவடைந்திருக்கக்கூடாது. திரித்துவத் தேவன் தன் சித்தத்தின்படி வித்தியாசமான மக்களுக்கு வித்தியாசமான வரங்களைக் கொடுப்பதனால் மக்கள் இதை ஏற்றுக்கொண்டு ஐக்கியமாக இருக்கவேண்டும். மக்கள் வெவ்வேறு ஆவியானவரிடமிருந்து வரங்களைப் பெற்றிருந்தால் பிரிந்திருப்பதை நியாயப்படுத்தலாம். ஆனால் ஒரே ஆவியானவரிடமிருந்து வரங்களைப் பெறுவதனால் பிரிவினைகளை எவ்விதத்திலும் நியாயப்படுத்த முடியாது.

(இ) ஆவியின் வரங்களின் நோக்கம் (12:7)

ஆவியின் வரங்கள் சபையினது நன்மைக்காகவே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நம் தமிழ் வேதாகமங்களில் “அவனவனுடைய பிரயோஜனத்திற்கென்று அளிக்கப்பட்டுள்ளதாக” குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது கிரேக்க வாக்கியத்தின் சரியான அர்த்தத்தை தெரிவிப்பதாய் இல்லை. ஆனால் புதிய மொழிபெயர்ப்பில், “இது முழுச் சபையினது பொது நன்மைக் கென்றேயாம்” என்று சரியாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, ஆவியின் வரங்கள் சபைக்கு, சபையினது நன்மை கருதி அதனது பக்திவிருத்திக்காக கொடுக்கப்பட்டவைக ளாகும். எனினும் இதன் மூலமாகத் தனிப்பட்டரீதியாக சபை அங்கத்தவர்கள் நன்மை பெறுகின்றனர் என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. ஆங்கில வேதாகமங்களில் For the common good என்று உள்ளது. வரங்கள் அவற்றை உடைய மக்களின் நன்மைக்காக அல்ல, அவன் எந்த சபையில் அங்கத்தினனாக இருக்கின்றனோ அந்த சபை முழுவதினதும் நன்மைக்காக கொடுக்கப்பட்டவைகளாகும். ஆவியின் வரங்களை ஒருவன் தனக்காக மட்டும் உபயோகிப்பானானால், அல்லது வரங்கள் இருப்பதனால் தான் உயர்ந்தவன் என்று எண்ணுவானானால் அது தவறாகும். ஆவியின் கனி தனிப்பட்ட விசுவாசியின் ஆன்மீக வளர்ச்சியை நோக்காகக் கொண்டிருக்கையில் வரங்கள் சபையின் பக்திவிருத்தியை நோக்காகக் கொண்டுள்ளது.

(ஈ) ஆவியின் வரங்களின் வகைகள் (12:8-10)

ஆவியானவர் ஒருவர் என்றாலும் அவர் கொடுக்கும் வரங்கள் பலவகையானவை. சபை மக்கள் தமக்குள்ளே பிரிவினைகளின்றி ஐக்கியமாக இருக்கவேண்டும் என்பதனால், வரங்களைப்பற்றிய இன்னுமொரு சத்தியத்தைப் பவுல் அறியத்தருகின்றார். அதாவது எல்லாருக்கும் எல்லா வரங்களும் கிடைப்பதில்லை. இங்கு 9 வரங்களைப் பற்றி பவுல் கூறுகிறார். ஆனால் ஒருவனுக்கு ஒருவரமும் வேறொருவனுக்கு இன்னொரு வரமும் கிடைக்கும் என பவுல் கூறுகிறார். ஆவியானவர் தனது சித்தத்தின் படியே மக்களுக்கு வரங்களைப் பகிர்ந்து கொடுக்கிறார் (12:11). எனவே ஒரு குறிப்பிட்ட வரத்தை உடையவன் அந்த வரத்தை இல்லாதவனை அற்பமாய் எண்ணக்கூடாது. ஏனென்றால் ஒருவனிடம் இல்லாத வரம் மற்றவனிடம் இருக்கும். இதனால் எல்லோரும் ஒருமித்திருந்து தம்மிடையே பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட வரத்தைத் தம் சபையின் பொதுவான நன்மைக்காக உபயோகிக்கவேண்டும்.

பவுல் இப்பகுதியில் 9 வரங்களைப்பற்றி மட்டுமே குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் இவை 9 மட்டுதான் வரங்கள் என கூறுவதற்கில்லை. ரோமர்12:3-8, எபே.4:7-12, 1பேதுரு 4:10-11 இலும் ஆவியின் வரங்களைப் பற்றி நாம் வாசிக்கலாம். ஆவியானவர் பலதரப்பட்ட வரங்களை கொடுக்கிறார். கொரிந்தியர் குறிப்பிட்ட ஒரு வரத்துக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுத்துவந்ததனால், வரங்கள் பலதரப்பட்டவை என்பதைக் காட்டுவதற்காக இங்கு இந்த வரங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(1) ஆவியினாலே ஞானத்தைப் போதிக்கும் வசனம்

கிரேக்கத்தின் சொல்லர்த்த மொழிபெயர்ப்பு "ஞானவசனம்" ஆகும். இது குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பங்களில் ஞானமாய் பதிலளிக்கக்கூடிய, உபதேசிக்கக்கூடிய வசனங்கள் ஆவியானவரால் கொடுக்கப்படுவதாகும். ஞானமாக உதிர்க்கப்படும் வார்த்தைகள், இல்லையென்றால் ஞானமான போதனை என்பதாகும். இது ஆவியானவர் மனிதனூடாக வெளிப்படுத்தும் ஞானமான செய்தியாகும். இத்தகைய வரம் சாலொமோனுக்கு இருந்தது (1இராஜா.3:16-28). இன்றும் சபைகளில், ஞானமாக பேசும், போதிக்கும் மக்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஆவியின் இந்த வரத்தையுடைய மக்களே, குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் ஞானமாய் பேசுவதற்கு தேவன் இந்த வரத்தை மக்களுக்கு கொடுக்கிறார்.

இத்தகைய ஞானவசனங்கள் சபையில் ஒரு மனிதன் மூலமாக மட்டும்தான் வரும் என்பதில்லை. ஒருவன் எப்போதும் இந்த வரத்தை உடையவன் என்றும் கூறுவதற்கில்லை. தேவன், தேவைப்படும்போது, தனக்கு சித்தமான மக்களினூடாக இத்தகைய ஞான வார்த்தைகளைக் கொடுக்கிறார்.

(2) ஆவினாலே அறிவை உணர்த்தும் வசனம்

கிரேக்கத்தில் சொல்லர்த்தமாக "அறிவின் வசனம்" ஆகும். சபை இயேசுகிறிஸ்துவில் உள்ள சத்தியத்தை (எபி.4:21) அறியும் அறிவை அடைய ஆவியானவர் வரத்தைக் கொடுக்கிறார். அதாவது சரியான சத்தியத்தை அறியும் அறிவை பெற்றுக்கொள்வதற்கா கவும், அதை மற்றவர்களுக்கு போதிப்பதற்காகவும் கிடைக்கும் வரமாகும்.

(3) விசுவாசம்

இது எல்லா விசுவாசிகளிடமும் இருக்கும் பொதுவான விசுவாசம் அல்ல, மாறாக எவர்களுக்கு இத்தகைய ஆவியின் வரம் கொடுக்கப்படுகிறதோ அவர்களுக்கு இருக்கும் விசுவாசமாகும். இது இரட்சிப்புக்கான விசுவாசமும் அல்ல மாறாக அற்புதங்களோடு சம்பந்தப்பட்ட விசுவாசமாகும். இங்கு இரட்சிக்கப்பட்ட விசுவாசிகளுக்கு கிடைக்கும் வரத்தைப்பற்றியே கூறுகிறார். குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் தேவன் வல்லமையாய் செயற்படுவார் என்னும் நம்பிக்கையோடு அத்தகைய செயலை செய்விக்கும் வரமாக இது கருதப்படுகிறது. இதையே 13:2ல் மலைகளைப் பெயர்க்கத்தக்க விசுவாசம் என்று பவுல் கூறுகிறார் (யாக்.9:13-15 ஒப்பிடுக).

(4) குணமாக்கும் வரங்கள்

மக்களின் சரீரப்பிரகாரமான வியாதிகளை குணப்படுத்துவதற்கான வரமாகும். இது வரங்கள் என்று பன்மையில் உள்ளது. அதாவது, பலதரப்பட்ட வியாதிகளை குணமாக்கும் பலதரப்பட்ட வரங்கள் என்னும் அர்த்தத்துடனேயே உள்ளது. குணமாக்கும் வரம் மக்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டாலும் வியாதியஸ்தரை குணமாக்குவது தேவனே என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது (யாக். 5:41. ஒப்பிடுக).

(5) அற்புதங்களைக் செய்யும் சக்தி

இது வியாதிகளைக் குணமாக்குதலைத் தவிர்த்து ஏனைய சகலவிதமான அற்புதங்களையும் உள்ளடக்கும். இதனால்தான் குணமாக்கும் வரங்களைப் பவுல் தனியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது தேவனுடைய வல்லமை அற்புதமான முறையில் செயல்படும் வரமாகும்.

(6) தீர்க்கதரினம் உரைத்தல்

தேவனுடைய செய்தியை மக்களுக்கு அறிவிப்பதே இந்த வரமாகும். இது ஆவியினால் ஏவப்பட்டு பேசுவதாகும்.

(7) ஆவியைப் பகுத்தறிதல்

தீர்க்கதரிசனம் உரைப்பவர்களும், அற்புதங்களைச் செய்பவர்களும் உண்மையாகவே தேவன் அருளும் வரத்தின் மூலமாகவா அல்லது பிசாசுகளின் ஆவிகளின் மூலமாகவா இவற்றைச் செய்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டுகொள்வதற்கான வரமாகும். கெட்ட ஆவியா, பரிசுத்த ஆவியா மனிதனுள் இருந்து செயல்படுகிறது. இல்லையென்றால் அவன் தன் சுய ஆவியில் இவற்றைச் செய்கின்றானா என்பதை அறிந்துகொள்ளும் வரம் (அப்.16:16-18, மத்.7:15-20, 1தெச. 5:20-21, 1கொரி. 14:29, யோவா. 4:1 ஒப்பிடுக).

(8) பற்பல பாஷைகளை பேசுதல்

இது ஆவியினால் ஏவப்பட்டு பேசுவதாகும் (14:2). எனினும் இவ்வாறு பேசுபவன் சுயகட்டுப்பாட்டை இழந்தவனோ அல்லது தன்னிலை மறந்து இருப்பவனோ அல்ல (14:27,28). இப்பாஷை பேசுபவனுக்கும் கேட்பவனுக்கும் புரியாத பாஷை (14:14,16). அத்தோடு அவன் தேவனிடத்திலேயே பேசுகிறான் (14:2,14-15,28). இதை ஒன்றில் தூதர் பாஷையாக இருக்கலாம் அல்லது, கூடியிருக்கும் மனிதர் அறிந்திராத ஒரு மானிட பாஷையாக இருக்கலாம்.

(9) பாஷைகளை வியாக்கியானம் பண்ணுதல்

சபையில் கூடியிருக்கும் மனிதருக்குப் புரியாத பாஷைகளைப் பேசும்போது, அவற்றை மக்கள் புரியும்படி விளக்குவதற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட வரம் இதுவாகும். அந்நிய பாஷையில் பேசியவன் என்ன பேசினான் என்பதை சபையோருக்கு அறிவிப்பதற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட வரமாகும்.

(உ) ஆவியின் வரங்களும் சபையும் (12:11-13)

பலதரப்பட்ட ஆவியின் வரங்கள் சபைக்கு கொடுக்கப்படுகின்றன. ஆவியானவர் தமது சித்தத்தின்படி வரங்களை சபையோரிடையே பகிர்ந்தளிக்கின்றார். இதைச் சரீர உவமானத்தின் மூலம் பவுல் விளக்குகின்றார். கிறிஸ்துவின் சரீரமே சபை. சபை அங்கத்தினரே சரீரத்தின் அவயவங்கள். அவயவங்கள் எவ்வாறு வித்தியாசமானவைகளா கவும், வித்தியாசமான பணிகளுக்காகவும் சரீரத்தில் இருக்கின்றனவோ, அதேபோல கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சபையில் வித்தியாசமான மக்கள், வித்தியாசமான பணிகளைச் செய்வதற்கு, ஆவியானவரிடமிருந்து வித்தியாசமான வரங்களைப் பெற்றுள்ளனர். அவயவங்கள் பலவாயினும் சரீரம் ஒன்று. அதேபோல வரங்கள் பலவாயினும் சபை ஒன்று. எனவே பலதரப்பட்ட வரங்களையுடைய மக்கள், ஒரு சரீரத்தின் அவயவங்களாக ஐக்கியமாக இருக்கவேண்டும் என்றும், சபையாகிய சரீரத்தின் இயக்கத்திற்கு அனைத்து வரங்களும் அவசியம் என்பதையும் பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

ஆவியானவர் தம்முடைய சித்தத்தின்படி வரங்களைப் பகிர்ந்து கொடுக்கிறார் (12:11). கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சரீரத்தில் நாம் அவயவங்களாக இணைக்கப்பட்டுள்ளோம் (12:12). ஆவியானவர் நம்மை கிறிஸ்துவின் சரீரத்தோடு இணைத்துள்ளார். இதனால் விசுவாசிகள் அனைவரும் ஒன்றாக இருக்கின்றோம் (12:13). விசுவாசிகள் ஒரே ஆவியினாலே இயேசுவின் சரீரத்திற்குள்ளாக ஞானஸ்நானம் பண்ணப்பட்டுள்ளனர். நாம் எல்லோரும் என்று பவுல் எல்லா விசுவாசிகளையும் குறிப்பிடுகின்றார். எல்லோரும் ஆவியினால் ஞானஸ்நானம் பண்ணப்பட்டுள்ளார்கள். இந்த ஞானஸ்நானமே அவர்களை கிறிஸ்துவின் சரீரத்துக்குள் கொண்டுவருகிறது. அத்தோடு இந்த ஆவியின் ஞானஸ்நானமே ஆவியைப் பெற்றுக்கொள்வதையும் சாத்தியமாக்குகிறது. ஆவியின் ஞானஸ்நானம் இரட்சிப்பின்போது பரிசுத்தாவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்வதாகும்.

12:13ல் ஞானஸ்நானம் என்பதற்கு உபயோகிக்கப்பட்ட கிரேக்கச் சொல் ஒரு நபரையோ, அல்லது ஒரு பொருளையோ, புதிய சூழ்நிலையில் (அல்லது புதிய இடத்தில்) வைப்பது அல்லது அறிமுகப்படுத்துவது, அல்லது வேறொன்றுடன் ஒரு இணைப்பையோ ஐக்கியத்தையோ ஏற்படுத்துவதனால் அதனது நிலைமையையோ அல்லது முன்பிருந்த சூழ்நிலையின் தொடர்பினையோ அல்லது அதன் நிலைமையினையோ மாற்றுவது என்பதாகும். இதன்படி, ஆவியின் ஞானஸ்நானம் என்பது விசுவாசிகளாகிய நம்மை கிறிஸ்து தலையாயுள்ள சரீரத்தில் வைப்பது அல்லது அறிமுகப்படுத்துவது என்பதாகும். அதாவது பரிசுத்தாவியானவர் ஒரு மனிதனை இயேசுவின் சரீரத்தில் இணைக்கின்றார். அவன் அச்சரீரத்தின் ஒரு அவயவமாகின்றான். அச்சமயம் அவன் ஆவியானவரையும் பெற்றுக்கொள்கிறான் (ரோ.8:14-17, எபே.1:13, 1கொரி.2:10-14, கலா.3:2-3). ஆவியானவ ரின் செயலே அனைத்திற்கும் காரணம். அவர் விசுவாசிக்கும் மனிதனை (அவன் எந்த இனத்தையோ ஜாதியையோ சேர்ந்தவனாக இருந்தாலும்) கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் ஒரு அவயவமாக்குகிறார். மட்டுமல்ல ஆவியானவர் தனிப்பட்டரீதியாக அவர்களில் வாசமாயிருக்கிறார். இதையே ஒரே ஆவியினாலே தாகந்தீர்க்கப்பட்டோம் என்று பவுல் கூறுகிறார். அதாவது அவர்களது உள்ளான வாழ்வுக்குள் ஆவியானவர் வந்துள்ளார். பலதரப்பட்ட மக்கள் எவ்வாறு ஒரே சரீரத்தின் அவயங்களாகினார்கள் என்பதையே இவ்வசனம் அறியத்தருகிறது.

அநேகர் ஒரு சரீரமாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் எல்லோரும் ஒரே மாதிரியானவர்கள் அல்ல. அவர்கள் வித்தியாசமானவர்கள். வரங்களும் பலதரப்பட்டவை. இவை சபை மக்களிடையே பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் இவற்றைத் தருவது ஒரு ஆவியானவரே. சரீர அவயவங்கள் வித்தியாசப்படுவதுபோல, வரங்கள் வித்தியாசமானவை களாயுள்ளன. அவயவங்கள் ஒரே சரீரத்தில் இருப்பதுபோல வித்தியாசமான வரங்களையுடையவர்கள், தாங்கள் அனைவரும் ஒரு ஆவியானவரால்

இவ்வரங்களைப் பெற்றுள்ளோம் என்றும், அந்த ஆவியானவர் தங்கள் அனைவரையும் ஒரு சரீரத்தில் இணைத்துள்ளார் என்பதையும் உணர்ந்து ஐக்கியமாக இருக்கவேண்டும். வித்தியாசமான வரங்களை உடைய சபையார் ஐக்கியமாக இருக்கவேண்டியதன் காரணம், அவர்கள் அனைவரும் ஒரு ஆவியானவரைப் பெற்று, அந்த ஆவியானவரால் ஒரே சரீரமாக்கப்பட்டதாகும்.

(ஊ) ஆவியின் வரங்களும் சபை மக்களும் (12:14-27)

விசுவாசிகள் ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் அவயங்களாக இருக்கின்றனர். சபை அங்கத்தவர்கள் எத்தகையவர்களாய் இருக்கவேண்டும் என்பதை விளக்க சரீர உவமானத்தைப் பவுல் உபயோகித்துள்ளார். இது ஆவியின் வரங்களைப் பெற்றவர்களாகிய கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் அவயவங்களாகிய விசுவாசிகளுக்குப் பல அறிவுறுத்தல்களைக் கொடுக்கின்றது.

(1) நம் எல்லோருக்கும் ஒரே வரம் இல்லை (12:14)

சரீரத்தில் பல அவயவங்கள் இருக்கின்றன. அதேபோல, கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலும் பல வரங்களையுடைவர்கள் இருக்கின்றனர். முழுசபையும் ஒன்றாகக் கூடி ஒரு வரத்தை மட்டும் உபயோகிப்பதல்ல, மாறாக பலதரப்பட்ட வரங்களையும் உபயோகிக்கவேண்டும். எனவே ஒரு வரத்துக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதை உபயோகிப்பதை நோக்காகக்கொண்டு சபை உருவாக்கப்படக்கூடாது. எல்லோரும் ஒரே வரத்தையுடையவர்களாக இருப்பதில்லை. ஏனென்றால் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் பல அவயவங்கள் இருக்கின்றன. எல்லாம் ஒரே அவயவம் அல்ல.

(2) நாம் எல்லோருமே கிறிஸ்துவின் அவயவங்கள் (12:15-16,20)

சரீரத்தில் பல அவயவங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு அவயவம் தான் மற்றொரு அவயவமாய் இராதபடியினாலே தான் சரீரத்தின் அவயம் அல்ல என்று சொல்ல முடியாது. இதனால் தான், ‘‘காலானது நான் கையாயிராதபடியினாலே நான் சரீரத்தின் அவயம் அல்ல என்றால் அதினாலே அது சரீரத்தின் அவயமாயிராதோ’’ என்று பவுல் கேட்கிறார். எனவே குறிப்பிட்ட வரங்கள் தங்களுக்கில்லையே என்று எவரும் தங்களைக் குறித்து தாழ்வாக எண்ணக்கூடாது. தங்களுக்கு ஆவியானவர் கொடுத்த வரமே, தாங்கள் எந்நிலையில் இருந்து சபையின் செயற்பாட்டுக்குத் தங்கள் பங்களிப்பைக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை அவர்களுக்கு காட்டுகிறது. எத்தகைய வரத்தையுடையவர்களாய் இருந்தாலும் நாம் கிறிஸ்துவின் அவயம் என்பதை மறந்து விடக்கூடாது.

சரீரத்தின் அவயவங்கள் அநேகமாயிருந்தும் சரீரம் ஒன்றே. அதேபோல நாம் பலதரப்பட்ட வரங்களை உடையவர்களாய் இருந்தும், ஒரு சபையைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். வரங்களை அடிப்படையாய்க்கொண்டு நாம் பிரிந்து போகக்கூடாது அப்படி போனால் நாம் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தை துண்டுபோடுபவர்களாக இருப்போம்.

(3) நாம் எல்லோரும் ஒரே வரமுடையவர்களாயிருக்க முடியாது. (12:17-19).

சரீரம் முழுவதும் கண்ணாயிருக்கமுடியாது. சரீரத்துக்கு மற்றைய அவயவங்களும் அவசியம். அப்போதுதான் சரீரம் சரியானவிதத்தில் செயல்படமுடியும். அதேபோல சபையிலும் எல்லோரும் ஒரே வரத்தையுடையவர்களாய் இருக்கமுடியாது, சபை சரியாக செயல்பட மற்ற வரங்களும் அவசியம். எனவே, குறிப்பிட்ட ஒரு வரத்துக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அந்த வரத்தை மட்டும் கொண்டு சபையை நடத்தலாம் என்று நினைக்கமுடியாது. சரீரத்திற்கு எல்லா அவயவங்களும் அவசியமாயிருப்பதுபோலவே எல்லா வரங்களும் சபைக்கு அவசியம். தேவன் தனது சித்தத்தின்படி அவயவங்களை சரீரத்தில் வைத்துள்ளார் (12:18). அதாவது தேவாவியானவர் தனது சித்தத்தின்படி வரங்களைப் பகிர்ந்தளித்துள்ளார் (12:11). அவயவம் தேவன் வைத்த இடத்திலிருந்து செயல்படவேண்டும். அதேபோல, தேவன் நமக்கு கொடுத்த வரத்தை சபையின் வளர்ச்சிக்காகவும், பக்திவிருத்திக்காகவும் உபயோகிக்கவேண்டும். சரீரத்தில் எல்லாம் ஒரே அவயவமாயிருக்க முடியாததுபோல, சபையிலும் எல்லாரும் ஒரே வரத்தையுடையவர் களாக இருக்கமுடியாது. தேவன் தனது சித்தத்தின்படி வித்தியாசமான மக்களுக்கு வித்தியாசமான வரங்களைக் கொடுத்துள்ளார்.

(4) நமக்கு மற்றவர்களுடைய வரங்களும் அவசியம் (12:21)

சரீரத்தின் அவயவங்களில் ஒன்று மற்றொன்றைப் பார்த்து நீ எனக்கு வேண்டுவதில்லை என்று சொல்லக்கூடாது. அப்படி ஒரு அவயவம் இன்னொன்றைப் பார்த்து சொல்லி, அதை சரீரத்தைவிட்டு அகற்றினால், அது முழு சரீரத்தையும் பாதித்துவிடும். அதேபோல நமக்கு மற்றவர்களும் அவர்களுக்கு தேவன் கொடுத்துள்ள வரங்களும் அவசியம். அவர்களது உதவியும் ஆலோசனையும் அவசியம். தேவன்

அவர்களுக்கு கொடுத்திருக்கும் வரங்களும் நமது ஆவிக்குரிய வாழ்வின் வளர்ச்சிக்கு அவசியம் தேவை. எனவே எந்த ஒரு வரத்தையும் சபைக்குத் தேவையில்லை என்று நம்மால் ஒதுக்கிவைக்கமுடியாது. மற்றவனுடைய வரத்தின் உதவி இன்றி தன்னால் சரியாக வளரமுடியும் என்று ஆவிக்குரிய பெருமை நமக்கு இருக்கக்கூடாது.

5. நாம் மற்றவர்மீது கரிசனையுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும் (12:2:27)

சரீரத்தில் பலவீனமான அவயவங்கள் மிகவும் அவசியமானவை. அதேபோல சபையிலும் பலவீனமானவர்களை மிகவும் வேண்டியவர்களாக நாம் கருதவேண்டும். அவர்களை புறக்கணிக்கக்கூடாது. பலவீனமான அவயவங்கள் சரீரத்திற்குள் பாதுகாக்கப்பட்ட நிலையில் உள்ளவைகளாகும். உதாரணமாக இதயம் பலவீனமானது ஆனாலும் அவசியமானது.

கனமற்ற அவயவங்களுக்கு அதிக கனத்தைக் கொடுக்கின்றோம். இலட்சணமில்லா தவைகளே அலங்காரம் பெறும். பாலுறுப்புகளைப் பற்றியே பவுல் இவ்வாறு குறிப்பிடுவதாகக் கருதப்படுகின்றது. இவற்றுக்கு நாம் அதிக கனத்தைக் கொடுக்கிறோம். இவற்றை அலங்கரிக்கிறோம். அதாவது ஆடைகளை அணிகிறோம். ஆனால் முகம் போன்ற கனமான அவயவத்துக்கு இத்தகைய கரிசனை காட்டப்படுவதில்லை. அதேபோல இந்த அவயவங்களும் அவசியமானவைகள். இவை முக்கியமான பணிகளை செய்கின்றன. தேவன் இவ்வாறு சரீர அவயவங்களை அமைக்க காரணம், சரீரத்தில் பிரிவினைகள் ஏற்படாமல் அவயவங்கள் ஒன்றைக் குறித்து ஒன்று கவனமாயிருக்கும்படி (அதாவது கரிசனையாயிருக்கும்படிக்கே) இவ்வாறு செய்திருக்கிறார். கனமான அவயவங்கள் கனவீனமான இந்த அவயவங்கள் மீது கரிசனையோடு இருப்பதுபோல. சபையில் அற்பமாக எண்ணப்படும் மக்களையும் தங்களுக்கு குறிப்பிட்ட வரம் இல்லையே என்று வருத்தப்படும் மக்களையும் புண்படுத்தாது, அவர்களைப் புறக்கணிக்காது, வரங்களையுடைய நாம் அவர்கள் மீது கரிசனையாயிருந்து அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய வாழ்வின் வளர்ச்சிக்கு உதவவேண்டும்.

நாம் கிறிஸ்துவின் சரீரமாயும் தனித்தனியே அவயவங்களாயும் இருப்பதனால் ஒருவர்மீது ஒருவர் கரிசனையோடிருப்பது மட்டுமல்ல, மற்றவர்களது சந்தோஷத்தில் நாமும் மகிழ்பவர்களாகவும், மற்றவர்களது துயரத்தில் நாமும் துயரப்படுகிறவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். சரீரத்தின் ஒரு அவயவத்தின் வேதனை முழு சரீரத்தையுமே பாதிப்பதுபோல, ஒரு விசுவாசியின் துயரம் முழு சபைக்கும் ஏற்படும் துக்கமாக கருதப்படவேண்டும். இவ்விதமாக நாம் மற்றவர்மீது கரிசனையோடிருக்கவேண்டும் (1கொரி. 1:10,11:18, ரோ. 12:15 ஒப்பிடுக). ஒரு அவயவத்தின் துயரம் இன்னுமொரு அவயவத்தினால் உணர முடியாவிட்டால் சரீரத்தில்தான் குறைபாடு உள்ளது. மற்றவரது இன்ப உணர்வுகளை அறியமுடியாத நிலையில் நாம் இருந்தால், செயற்கையான, நியாயமற்ற முறையில் நடந்து கொள்பவர்களாக இருக்கின்றோம்.

(எ) ஆவியின் வரங்களைப்பற்றிய சத்தியம் (12:28-31)

ஆவியின் வரங்களைப்பற்றிய சத்தியத்தை இப்பகுதிக்கு முடிவுரையாக்குகிறார். இப்பகுதியில் அவர் சொல்ல முற்படும் விஷயம் ஏற்கனவே அவர் குறிப்பிட்டதே. அதாவது, பலதரப்பட்ட வரங்களை சபைக்கு தேவன் கொடுக்கிறார். இதனோடு நாம் ஏற்கனவே பார்த்த இன்னுமொரு சத்தியத்தையும் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது, எல்லாரும் எல்லா வரங்களையும் உடையவர்களல்ல. கொரிந்து சபையைப் போலவே இன்றைய சபைகளும் அறிந்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய முக்கிமான சத்தியம் இதுவாகும்.

வரங்களைக் கொடுப்பது தேவன். தேவனே ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான வரங்களைக்கொடுத்து சபையில் எத்தகைய அவயவமாயிருக்கவேண்டும் என்பதைத் தீர்மானித்து, அவர்களை அவ்விடங்களில் வைக்கிறார். தேவன் ஒருவனை ஒரு பணிக்காக ஏற்படுத்தும்போது அதை செய்வதற்கான வரத்தையும் அவனுக்கு கொடுக்கிறார். சபையின் பக்திவிருத்திக்காகத் தேவன் மக்களுக்குப் பற்பல வரங்களைக் கொடுத்து அவர்களைச் சபையின் பணிகளை செய்வதற்காக ஏற்படுத்துகிறார் (12:28. எபே.4:11-13 ஒப்பிடுக). எனினும் எல்லாரும் எல்லா வரங்களையும் உடையவர்கள் அல்ல. 29 ஆம் வசனத்திலுள்ள கேள்விகள் இல்லை’ என்னும் பதிலை எதிர்பார்த்து கேட்கப்பட்டவைகளா கும். சரீரத்தில் எல்லாமே ஒரே அவயவமாயிருக்க முடியாததுபோல எல்லாரும் ஒரே வரத்தையுடையவர்களாயும் இருக்க முடியாது. எனினும், முக்கியமான வரங்களை வாஞ்சித்து அவற்றை நாடவேண்டியது நமது பணியாகும். தேவன் ஒருவனுக்கு ஒரு வரத்தைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தாலன்றி அவனால் அவ்வரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளமுடியாது என்பது உண்மையாயினும், வரத்தை வாஞ்சித்து நாடுவது, பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஆயத்தமானதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

பின்குறிப்பு:

12:28 இல் பவுல் மூன்று வரங்களை மட்டும் முதலாவது, இரண்டாவது, மூன்றாவது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மற்றவைகளுக்கு “பின்பு” என்று மட்டுமே கூறுகிறார். இம்மூன்றையும் பவுல் ஏன் இத்தகைய ஒழுங்குமுறையின்படி எழுதியுள்ளார் என்பது அடிக்கடி கேட்கப்படும் கேள்வியாகும். ஒன்று மற்றொன்றைவிட உயர்ந்தது என்னும் அர்த்தத்தில் பவுல் இவ்வாறு குறிப்பிடவில்லை. மாறாக இதனடிப்படையில் அதிகாரங் களும் வேறுபடுகிறது என்று கூறுவதற்குமில்லை. ஆனால் சபை ஸ்தாபிக் கப்படுகையில் ஒன்று மற்றயதற்கு முந்தியதாக உள்ளது. இவை காலத்தை அடிப்படையாய்க்கொண்டு வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனவே தவிர முக்கியத்துவதின் அடிப்படையில் அல்ல. அப்போஸ்தலர்கள் சபைகளை ஸ்தாபித்தார்கள். அச்சபைகளில் தீர்க்கதரிசிகள் தேவனுடைய வார்த்தையை அறிவித்தார்கள். போதகர்கள் விசுவாசிகளுக்கு கிறிஸ்தவ உபதேசத்தைப் போதித்தார்கள். பின்பு சபையின் பக்திவிருத்திக்கு மற்ற வரங்களும் கொடுக்கப்பட்டன.

அதிமேன்மையான வழி (13:1-13)

கொரிந்து சபையினர் ஆவியின் வரங்களை உடையவர்களாக இருந்தது மட்டுமல்ல, வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதே ஆவிக்குரிய வாழ்வின் முதிர்ச்சிக்கான அடையாளம் என்றும் கருதினார்கள். அதுமட்டுமல்ல, வரங்கள் விசுவாசிகளிடையே பெருமையையும் பிரிவினைகளையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. இதனால், முக்கியமான வரங்களை நாடும்படி அறிவுறுத்திய பவுல், அதைவிட மேன்மையான வழி எத்தகையது என்று காண்பிக்கிறார் (12:31). இதுவே அன்பின் வழி அன்பு வரங்களைவிட வித்தியாசமான மேலானதொன்று என்பதல்ல பவுலின் தர்க்கம். மாறாக சகல வரங்களும் அன்பினால் செயற்பட வேண்டியவைகளாகும் என்பதே. இதற்காகத்தான் அதிமேன்மையான வழியான அன்பைப் பற்றி இப்பகுதியில் பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார். வரங்களை உபயோகிக்கும்போது சுயநல நோக்கோடு அல்ல மாறாக, மற்றவர் மீதுள்ள அன்பினால் உபயோகிக்கப்படவேண்டும்.

அதிமேன்மையான வழியாக அன்பைக் காட்டும் பவுல், வரங்கள் அவசியமில்லை என்று கூறவில்லை. மாறாக, வரங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதுவே அவசியம் என்று கருதிய மக்களுக்கு அதைவிட அவசியமானதும் நிரந்தரமானதுமான அன்பைப்பற்றி அறிவுறுத்துகிறார். அன்பினால் உபயோகிக்கப்படும்போதே வரங்களும் பயனுடையதாக இருக்கும். இதனால் இப்பகுதியில் அன்பற்ற நிலையில் வரங்களின் அர்த்தமற்ற தன்மையைப் பற்றி குறிப்பிடுவதோடு (13:13) அன்புள்ள நிலையில் வாழ்வின் அதிசயமான தன்மைபற்றியும் (13:4-7) அன்பின் நிரந்தரமான தன்மைபற்றியும் (13:8-13) விளக்கியுள்ளார்.

(அ) அன்பற்ற வாழ்வின் அர்த்தமற்ற வரங்கள் (13:1-3)

அன்பில்லாத நிலையில் வரங்களின் உபயோகம் அர்த்தமற்றதாகவே இருக்கும். அவை எவ்வித பயனையும் கொடுக்காது. இதை சிறப்பாக விளக்க பவுல் மூன்று தடவைகள், அன்பு தனக்கிராவிட்டால் தான் எப்படிப்பட்டவனாக இருப்பேன் என்று கூறுகிறார். பரிசுத்த ஆவியைப்பெற்ற ஒரு மனிதன் அன்புள்ளவனாகவே இருப்பான். ஆவிக்குரிய வாழ்வின் உயர்நிலைக்கான ஆதாரம் இதுவேயாகும்.

13:1 கொரிந்து சபையினர் அந்நிய பாஷை வரத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து வந்தனர். இதனால் அன்பற்ற, நிலையில் இந்த வரத்தின் உபயோகம் வெறும் சத்தமாக மட்டுமே இருக்கும். இதனால் எவ்வித பயனும் இராது என்று பவுல் கூறுகிறார். மனுஷர் பாஷைகளும் தூதர் பாஷைகளும் அந்நியபாஷை வரத்தையே குறித்தாலும் பவுலின் சொற்பிரயோகம் எல்லாவித பேச்சையும் உள்ளடக்கும் சொல்லாகவே இருக்கிறது. அந்நியபாஷை வரமும் (12:10, 14:11) அழகிய வார்த்தை ஜாலமும் அன்பற்ற நிலையில் வெறும் கூச்சலாகவே இருக்கும். இது எவ்வித பயனும் தராத சத்தமாகும். அன்பற்ற நிலையில் அழகிய வார்த்தைகளும் வெறும் சத்தமாகவே இருக்கும். வெண்கலத்தின் சத்தமும் கைத்தாளத்தின் சத்தமும் இன்னிசையாக இராமல், கேட்க சகிக்காத சத்தமாகவே இருக்கும். வெண்கலம் என்று பவுல் கூறுவது கைமணியையே. அன்பற்ற நிலையில் ஆவிக்குரிய உயர் மனவெழுச்சிகளும் அர்த்தமற்றதாகவே இருக்கும். மனுஷர் பாஷை ஆவியானவரால் ஏவப்பட்டு வேறொரு மானிட மொழியில் பேசுவதாகும். தூதர் பாஷை பரலோக மொழியாகும். இரண்டும் அந்நியபாஷை வரத்தையே குறிக்கின்றது. உடன் விசுவாசிகள்மீது அன்பற்ற நிலையில், இவ்வரத்தின் உபயோகம் எவ்வித பயனும் அற்றதாகவே இருக்கும்.

13:2 பல ஆவிக்குரிய வரங்கள் இருந்தும், அன்பில்லாத பட்சத்தில் தான் ஒன்றுமில்லை என்கிறார் பவுல். ஒருவன் ஆவியின் எல்லா வரங்களையும் பெற்றிருந்தும் அவன் அன்பற்றவனாக இருந்தால், தேவனுடைய பார்வையில் ஒன்றுமில்லாதவனாகவே இருப்பான். வரங்களைப் பெற்றவர்களைக் கொரிந்தியர் முக்கியமானவர்களாகக் கருதினர். ஆனால் இவர்கள் அன்பற்ற நிலையில் முக்கியமற்றவர்களாக மட்டுமல்ல ஒன்றும் இல்லாதவர்களாகவும் கருதப்படுவார்கள்.

13:3 அதேபோல பல தியாகங்களையும் அன்பற்ற நிலையில் செய்யும்போது அது எவ்வித பிரயோஜனமும் அற்றதாகவே இருக்கும். சொத்துக்களை விற்று ஏழைகளுக்கு கொடுத்தாலும், சரீரத்தையே கொடுத்தாலும் அன்பற்ற நிலையில் அது பயனற்றதாகவே இருக்கும். சரீரத்தைச் சுட்டெரிக்கக் கொடுப்பது என்பது, முக்கியமானதொரு காரணத்துக்காக உயிரையே கொடுத்தல், இரத்த சாட்சியாக மரித்தல் என்று பொதுவாக விளக்கப்படுவதுண்டு. ஆனால் சிலர் புகழடைவதற்காக சரீரத்தையே பலியாக ஒரு காரியத்துக்காகக் கொடுத்தல் என்று அர்த்தம் கற்பிக்கின்றனர். எது எவ்வாறிருந்தாலும் அன்பற்ற நிலையில் எத்தகைய பெரிய தியாகத்தை செய்தாலும் அது அர்த்தமற்றதாகவே இருக்கும்.

இம்மூன்று வசனங்களிலும் பவுல் அன்பிருந்தால் போதும், வரங்களோ நற்கிரியைகளோ அவசியமேயில்லை எனக் கூறவில்லை. கிறிஸ்தவ வாழ்வுக்கு இவை அவசியம். ஆனால் இவை அன்பற்ற நிலையில் செயற்படும்போது அர்த்தமற்றவையாக, பிரயோஜனமற்ற- வையாக மாறிவிடுகின்றன. அன்பற்ற நிலையில் வரங்களின் உபயோகம் பெருமையையும், பொறாமையையும், பிரிவினைகளையும் சண்டைகளையுமே பிறப்பிக்கும். இதனால்தான் அன்பற்ற எதுவும் அர்த்தமற்றதாக உள்ளது. எனவே அன்பு மிக அவசியமானது. வரங்களை உபயோகிப்பதற்கான அதிமேன்மையான வழி இதுவே.

(ஆ) அன்புள்ள வாழ்வின் அதிமேன்மை (13:4-7)

அன்பு அவசியம். அதுவே மேலானது என்று கூறிய பவுல் இப்போது அன்பின் உண்மையான தன்மையைப்பற்றிக் கூறுகிறார். கிறிஸ்தவரிடையே காணப்படவேண்டிய அன்பு ஒருவனுள்ளத்தில் இருக்கும்போது அவனுடைய வாழ்வு எத்தகைய அதிசயமான தன்மையுடையதாய் இருக்கும் என்பதைப் பவுலின் விவரணத்தில் இருந்து அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாயுள்ளது.

உண்மையில் கிறிஸ்தவ அன்பை எந்த ஒரு வார்த்தைக்குள்ளும் அடக்கிவிட முடியாது. அது மானிட வார்த்தைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது. எனினும் வேதாகம எழுத்தாளர்கள் வழமையாக உபயோகிக்கப்படாமலிருந்த “அகாபே” என்னும் கிரேக்கச் சொல்லை கிறிஸ்தவ அன்பின் தன்மையை விளக்கும் பதமாக உபயோகித்தனர். இது, நிபந்தனைகளற்ற, சுயாதீனமான அன்பைக் குறிக்கும். அதாவது, எவ்விதமான நிபந்தனைகளும், எதிர்பார்ப்புகளும் இன்றி செலுத்தப்படும் அன்பாகும். விரும்பக்கூடிய விதத்தில் இருந்தால் அல்லது எதிர்பார்ப்பிற்கேற்றபடி நடந்துகொண்டால் செலுத்தப்படும் அன்பாக இராமல், எந்நிலையில் இருந்தாலும் எப்படி நடந்தாலும் இருக்கிறவிதத்தில் ஒரு நபரை நேசிப்பதே அகாபேயின் தன்மையாகும். இது வெறும் உணர்ச்சிகளினாலோ உள்ளான உந்துதல்களினாலோ உருவாகும் அன்பல்ல. மாறாக சித்தத்தின் தேர்வினால், அதாவது அன்பு செலுத்தவேண்டும் என்று உறுதியாக தீர்மானித்ததினால் நேசிப்பதாகும். நாம் விரும்பாதவர் மீதும் விரும்பப்படக்கூடிய நிலையில் இல்லாதவர்மீதும் செலுத்தப்படும் இத்தகைய அன்பின் தன்மைகளையே பவுல் இப்பகுதியில் விளக்குகிறார்.

1. அன்பு நீடிய சாந்தமுள்ளது

மக்களுடன் வரையறைகள் அற்ற நீண்ட காலத்திற்கு பொறுமையாயிருத்தல் என்பதே கிரேக்கசொல்லின் அர்த்தமாகும். அதாவது தனக்கு எதிராக தீமையான கரியங்களை செய்தால் அல்லது மனதைப் புண்படுத்தக்கூடிய செயல்களில் ஈடுப்பட்டால் அவையனைத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டு அமைதியுடன் இருக்கும் குணமாகும். ஏனெனில், பொறுத்துக்கொள்ளக்கூடிய வரையறையற்ற தன்மை அன்புக்கு உண்டு.

2. அன்பு தயவுள்ளது

எப்போதும் நன்மையையே செய்யும் குணத்தைக் கிரேக்கச் சொல் குறிப்பிடுகின்றது. அதாவது, மற்றவர் தனக்கு தீங்கு செய்தாலும், மற்றவர் தன்னை இழிவுபடுத்தினாலும், நன்மையை மட்டுமே அதற்குப் பதிலாக செய்தல். இத்தகைய தயவு, நன்மை செய்யக் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பங்களை உபயோகிப்பதுமட்டுமல்ல, அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களைத் தேடிக்கொண்டேயிருக்கும்.

3. அன்புக்குப் பொறாமையில்லை

உபயோகிக்கப்பட்ட கிரேக்கசொல், தமிழில் நாம் பொறாமை என்று எதைக் கருதுகிறோமோ அதைக் குறிப்பிடும் சொல் அல்ல. அதாவது மற்றவனுக்கு கிடைத்தது நமக்கு கிடைக்கவில்லையே என்று அவன்மீது ஏற்படும் பொறாமையல்ல, மாறாக, மற்றவனிடம் இருப்பதை இல்லாமல் செய்யும் எண்ணமாகும். இக்குணம், மற்றவனிடம் இருப்பவைகள் தனக்கு தேவை என்று எண்ணும் குணமல்ல.

மாறாக மற்றவனுக்கு அவைகள் கிடைத்திருக்கக்கூடாது என்று கருதும் குணமாகும். “மற்றவனுடைய சந்தோஷத்தையும் சொத்துக்களையும் நம்முடையவைகளுடன் ஒப்பிட்டுபார்க்கும்போது, அதிருப்தியையும் அவைகளுக்கான எதிர்ப்பையும் தெரிவிக்கும் குணமாகும்.

4. அன்பு தன்னைப் புகழாது

அன்பு தன்னைப்பற்றி பெருமைப்பட்டுக்கொண்டிராது. மாறாக யார்மீது அன்பு செலுத்தப்படுகிறதோ அந்நபரைப்பற்றியே புகழும். அன்பு எப்போதும் தன்னுடைய பெறுமதியின்மையைப்பற்றிய உணர்வுடன் இருக்குமே தவிர அது தன்னைப்பற்றிய சிறப்புத் தன்மைகளைப் பற்றி சிந்தித்துக்கொண்டிராது. உண்மையான அன்பு, நம்முடைய பெறுமதியைக் குறைத்துக்கொள்வதன் மூலமாக, யார்மீது அன்பு செலுத்துகிறோமோ அவர்களுடைய பெறுமதியை உயர்த்தும்.

5. அன்பு இறுமாப்பாயிராது

இறுமாப்பு என்பதற்கு உபயோகிக்கப்பட்ட கிரேக்க சொல், “வீங்குதல்” அல்லது “உப்புதல்” என்று பொருள்படும் புதிய ஏற்பாட்டில் இச்சொல் உருவகமொழியில், பெருமையினால் பெருத்தல் என்னும் அர்த்தத்துடன் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. அன்பானது தன்னைப்பற்றிய முக்கியத்துவத்தைப் பெரிதுபடுத்திக்கொண்டிராது. அன்பும் பெருமையும் முரண்பாடுடையவையானதால் இரண்டும் ஓரிடத்தில் ஒன்றாக இருக்கமுடியாது. அன்பானது தன்னை மற்றவருக்கு கொடுப்பதைப்பற்றி சிந்திக்குமே தவிர தனக்குப் பெருமைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு இறுமாப்பாயிராது.

6. அன்பு அயோக்கியமானதை செய்யாது

உபயோகிக்கப்பட்டுள்ள கிரேக்கசொல், அவமானமான, அவதூறான, அபகீர்த்தியான அவலட்சனமான, வெட்கக்கேடான, செயல்களைக் குறிக்கும். இது ஒழுக்கக்கேடான, நெறிதவறிய சகல செயல்களையும் குறிக்கும். அன்பானது பண்பான முறையில் நாகரீகமாய் உபசாரமாய், மரியாதையாய் மக்களை நடத்தும்.

7. அன்பு தற்பொழிவை நாடாது

உபயோகிக்கப்பட்டுள்ள கிரேக்க சொல்லின்படி இதன் சரியான அர்த்தம் தனக்குரியவைகளைத் தேடாது என்பதாகும். அன்பானது மற்றவர்களுக்கு கிடைக்க வேண்டியவைகளையே எப்போதும் தேடிக்கொண்டிருக்கும். அன்பு பெற்றுக்கொள்வதை நோக்காகக் கொண்டதல்ல. மாறாக அது கொடுப்பதையே முக்கியமாகக் கருதும் மற்றவரை புண்படுத்தும் வண்ணம் அன்பு தனக்குரியவைகளைத் தேடாது. மாறாக மற்றவருக்குரியதை தேடுவதற்காக தன்னையே புண்படுத்திக்கொள்ளும்.

8. அன்பு சினமடையாது

தனக்கு எதிராகச் செய்யப்படும் காரியங்கள் நிமித்தம் அன்பு ஆத்திரமடையாது. அன்பு இருக்கும் இடத்தில் கோபம் இருக்கமுடியாது. நாம் ஒருவரை உண்மையாக நேசித்தால் அவர்மீது கோபப்படமுடியாது.

9. அன்பு தீமை செய்யாது

அன்புக்கு தீமையான எண்ணங்கள் எதுவுமே வராது. உபயோகிக்கப்பபட்ட கிரேக்கசொல் கணக்கியலுடன் சம்பந்தப்பட்டது. இது எண்ணுதல் கணக்கிடுதல் என்று அர்த்தந்தரும். அன்பானது தனக்கெதிராகச் செய்யப்படும் காரியங்களைப்பற்றி எண்ணிக்கொண்டிராது. அல்லது அவைகளைக் கணக்கெடுத்து, செய்யப்பட்ட தீங்குகளைப்பற்றிய குறிப்புகளை சேர்த்துக் கொண்டிராது என்பதே இதன் அர்த்தமாகும். அன்பானது தனக்கெதிராகச் செய்யப்படும் காரியங்களை மனிதில் வைத்திராது. அவற்றை மனப்பதிவுப் புத்தகத்தில் இருந்து அழித்துவிடும்.

10. அன்பு அநியாயத்தில் சந்தோஷப்படாது

அதாவது மற்றவர்களுக்கு ஏற்படும் துயரங்கள் ஆபத்துக்களில் சந்தோஷப்படாமல் அவர்களோடு சேர்ந்து துயரப்படும். அவர்களுக்காகப் பரிதாபப்படும்.

11. அன்பு சகலத்தையும் தாங்கும்

“தாங்கும்” என்று தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட கிரேக்கசொல், “மூடுதல்” அல்லது “மறைத்தல்” என்று பொருள்படும். அன்பு சகலத்தையும் மூடும். அன்பு திரளான பாவங்களை மூடும் (1பேதுரு4:8). அதாவது, அன்பு மற்றவரில் உள்ள குறைவுகள் பிழைகள் என்பவற்றைப் பகிரங்கப்படுத்தாமல் அவற்றை மறைத்து விடும். அதேசமயம் மற்றவரில் விரும்பப்படாத காரியங்கள் இருந்தால் அவற்றையும் அன்பு மறைத்துவிடும். வேறுவிதமாகச் சொன்னால், அன்பு மற்றவரைப்பற்றி தூற்றிக்கொண்டிராது. நாம் ஒருவரை உண்மையாக நேசிக்கும்போது, அவர்விடும் பிழைகள், நமக்கெதிராகச் செய்யும் காரியங்கள் அனைத்தையும் அன்பு மூடிவிடும். அவைகள் மற்றவர்களுக்கு மட்டுமல்ல தனக்கும் தெரியாதபடி மறைத்துவிடும்.

12. அன்பு சகலத்தையும் விசுவாசிக்கும்

அன்பு மற்றவரது சிறப்பை எப்போதும் நம்பும். மற்றவர் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவரா? சிறப்பான குணமுடையவரா? என்னும் சந்தேகம் அன்புக்கு இருக்காது. மற்றவரைப்பற்றி எப்போதும் உயர்ந்த எண்ணமுடையதாகவே இருக்கும். மற்றவர் குறைவுடையவராய் இருந்தாலும்கூட அவர் சிறப்பானவராக வரமுடியும் என்று அன்பு விசுவாசிக்கும்.

13. அன்பு சகலத்தையும் நம்பும்

முதல் தன்மைக்கும் இதற்கும் இடையே அதிக வித்தியாசம் இல்லை. முன்னையது ஒன்று நிச்சயமாய் நடக்கும் என்று விசுவாசிப்பதாகும். இது ஒன்றைக் குறித்து நம்பிக்கையோடே இருத்தலாகும். இத்தகைய நம்பிக்கை தோல்வியை முடிவு என்று ஏற்காத தன்மையாகும். அன்பு ஒருபோதும் நம்பிக்கையிழந்துவிடாது.

14. அன்பு சகலத்தையும் தாங்கும்

உபயோகிக்கப்பட்ட கிரேக்கசொல் வெறும் பொறுமையைக் குறிக்கும் சொல்லல்ல. மாறாக, சகலவற்றையும் வெற்றிகரமாய் மாற்றக்கூடிய வல்லமைமிக்க சகிப்புத் தன்மையாகும். அதாவது வெறுமனே எல்லாவற்றையும் தாங்கிக்கொண்டிராது. மாறாக தைரியத்துடன் அவற்றை மேற்கொள்ளும். எத்தகைய சூழ்நிலை, பிரச்சனை, துயரம் வந்தாலும் அனைத்தையும் அது மேற்கொள்ளும். (அன்பின் இத்தன்மைகள் ஆசிரியரின் ***இது ஒரு கிறிஸ்தவ குடும்பம்*** என்னும் நூலில் விபரமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

(இ) அன்பின் நிரந்தரமான அற்புதத்தன்மை (13:8-13)

அன்பின் அதிசயமான தன்மைகளைபற்றி குறிப்பிட்ட பவுல், அது, நிரந்தரமானது, அழியாத அற்புதத்தன்மை வாய்ந்தது என்று கூறுகிறார். மற்ற அனைத்தும் அழிந்துவிடும். ஆனால் அன்பு மட்டும் ஒருக்காலும் ஒழியாது என்று பவுல் அறியத்தருகின்றார். அனைத்தும் அழிந்த பிறகும் அன்பு அப்படியே இருக்கும். ஏனென்றால் அதை எவராலும் அழிக்கவே முடியாது (உன்.8:7.ஒப்பிடுக).

அன்பு மட்டுமே அழியாது என்பதனால், வரங்கள் அவசியமில்லை என்று பவுல் கூறவில்லை. மாறாக வரங்கள் இவ்வுலக வாழ்வில் மட்டும் உபயோகிக்கப்படுபவை. மறு உலகில் இவை அவசியப்படாததினால் அழிந்துவிடும் என்றே கூறுகிறார். ஆனால் அன்பு இவ்வுலகில் மட்டுமல்ல இனிவரவிருக்கும் உலகிலும் இருக்கும். அது அழிந்துபோகாது. அன்பு ஒருக்காலும் ஒழியாது என்று கூறும் பவுல், தீர்க்கதரிசனங்கள் ஒழிந்துபோகும் என்கிறார். தீர்க்கதரிசி தேவனுடைய வார்த்தையை மக்களுக்கு அறிவிப்பவன். அவன் தேவனுக்கும் மக்களுக்கும் இடையே இருக்கிறான். தேவனுடைய வார்த்தை தீர்க்கதரிசி மூலமாகவே நமக்கு வருகிறது. ஆனால் பரலோகத்தில் தேவனுடைய சந்நிதியில் நாம் இருக்கும்போது அவருடைய வார்த்தையை நமக்கறிவிக்க ஒரு தீர்க்கதரிசி நமக்கு அவசியமில்லை. தேவன் நேரடியாகவே நம்மோடு பேசலாம். இதனால்தான், தீர்க்கதரிசனம் ஒழிந்துபோகும் என்கிறார் பவுல். அதேபோல தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் அந்நியபாஷை வரமும் அவசியப்படாது. ஏனென்றால் அனைவரும் ஒரே மொழியையே பேசுவோம். அறிவு மானிட அறிவாகும். தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் அதுவும் ஒழிந்து போகும். வரங்கள் நிரந்தரமற்றவையாயிருக்க காரணம் அவை இவ்வுலகத்துக்கு மட்டும் உரியவைகளாயி ருப்பதேயாகும்.

நம்முடைய அறிவு, வரங்கள் அனைத்தும் குறைவுள்ளது. இதனால், நிறைவானது வரும்போது குறைவானது ஒழிந்துபோகும் என்கிறார் பவுல் (13:9-10). நம் அறிவு குறைவுள்ளது. அதாவது எல்லாவற்றையும் நம்மால் அறியமுடியாது. நம் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுதலும் குறைவுள்ளது. தேவன் தம்மைப்பற்றிய சகலத்தையும் நமக்கு வெளிப் படுத்தில்லை. ஆனால் நிறைவானது வரும்போது குறைவானது ஒழிந்துபோகும் என்கிறார் பவுல். வரங்கள் இவ்வுலகத்தில் உபயோகிப்பதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டவையாதலால், இவ்வுலகின் முடிவில் அவை அவசியமற்றதாகிவிடுகின்றன. இயேசுகிறிஸ்து

மறுபடியும் வரும்போது, தேவனுடைய இரட்சிப்பின் திட்டத்தின் கடைசி அம்சம் வந்துவிட்டமையால், சபையினது பக்திவிருத்திக்காக வரங்கள் அவசியப்படாது. கொரிந்தியர் யாதொரு வரத்திலும் குறைவில்லாதவர்களாய் இயேசுகிறிஸ்து வெளிப்படுவதற்கு காத்திருக்கிறார்கள் (1:7). அவர் வரும்போது சபையிலுள்ள வரங்கள் அவசியமற்றதாகிவிடும்.

பவுல் தான் சொல்ல முற்படுவதை ஒப்புவமை மூலம் விளக்குகிறார் (13:11). குழந்தையாயிருந்தபோது குழந்தையைப்போல பேசினார். கிறிஸ்தவ புருஷனானபோது குழந்தைக்கேற்றவைகளை ஒழித்துவிட்டார். தற்காலிகமானதும் நிரந்தரமானதும் இவ்விவரணத்தில் முரண்படுத்திக்காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரு காலத்தின் நடத்தை மற்றைய காலத்துக்குப் பொருந்தாது. எனவே இக்காலத்துக்குரியவைகள். அவற்றின்படி வாழும் வாழ்க்கைமுறை, இனிவரும் காலத்துக்கு ஏற்றதாக இராது, குழந்தை நடத்தை குழந்தைக்கே பொருத்தமானது. அதேபோல வரங்களும் சபைகளில் இக்காலத்திற்கே பொருத்தமானவை இனிவரவிருக்கும் காலத்திற்கு அவை அவசியமற்றவை.

இப்போது கண்ணாடியில் நிழலாட்டமாகவே பார்க்கிறோம். அப்பொழுது முகமுகமாய் பார்ப்போம் என்கிறார் பவுல். நாம் உபயோகிக்கும் கண்ணாடியைப்பற்றி பவுல் கூறவில்லை. இத்தகைய கண்ணாடி 13ஆம் நூற்றாண்டிலேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதற்கு முன் உலோகங்களே துலக்கப்பட்டு முகம் பார்க்கக்கூடிய கண்ணாடிகளாக இருந்தன. எனினும், இப்பொழுது நாம் நம்முடைய முகத்தைக் கண்ணாடியில் தெளிவாகப் பார்ப்பதுபோல அக்காலக் கண்ணாடியால் பார்க்கமுடியாதிருந்தது. அதில் சாயலை நிழலாட்டமாகவே பார்க்கக்கூடியதாயிருந்தது. இதைப்போலவே, தேவனைப்பற்றிய நம் அறிவும் குறைவாகவே உள்ளது. நித்திய காரியங்களை நிழலாட்டமாகவே நம்மால் பார்க்கக்கூடியதாயுள்ளது (2கொரி.5:7). இயேசுகிறிஸ்து வரும்போது அவரை முகமுகமாய்ப் பார்ப்போம் (1யோ.3:2). தேவனைப்பற்றிய நமது அறிவும் முழுமையானதாய் இருக்கும். இப்போது தேவன் தன்னை எவ்விதமாக அறிந்திருக்கிறாரோ அதேபோல அப்பொழுது தான் தேவனைப் பற்றி அறிந்திருப்பேன் என்கிறார் பவுல்.

இப்போது நாம் இருக்கும் நிலைக்கும் இனிமேல் நாம் இருக்கப்போகும் நிலைக்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாசத்தையே பவுல் இங்கு சுட்டிக்காட்டுகிறார். இப்போது எல்லாம் குறைவுள்ளதாயுள்ளது. குறைவற்ற இக்காலத்திற்கே வரங்கள் அவசியமாயுள்ளன. இயேசுவின் வருகையின்போது, குறைவெல்லாம் நிறைவாகும்போது, குறைவுள்ள இவ்வுலக வாழ்வுக்கு அவசியமானவை நிறைவான வாழ்வுக்கு அவசியமற்றதாகிவிடும். வரங்கள் இவ்வாறு அவசியமற்றதாகிப் போகும். அவை நிரந்தரத்தன்மை அற்றவை, ஆனால் அன்போ எப்போதும் நிலைத்திருக்கும் தன்மையுடையது. வரங்களுக்கு முடிவுகாலம் என்றொன்று இருப்பதுபோல அன்புக்கு இல்லை. அது எப்போதும் இருக்கும். அன்பு அதிக மேன்மையானதாயிருக்க இதுவே காரணம்.

அழிந்துபோகக்கூடிய அனைத்திற்கும் எதிராகப் பவுல் அழியாத மூன்று தன்மைகளை முடிவுரையாக குறிப்பிடுகிறார். இவற்றில் அன்பே பெரியது என்கிறார் பவுல். அதிமேன்மையான வழி அன்பே என்று கூறிய பவுல், இப்போது அதுவே பெரியது என்று தனது தர்க்கத்தை முடிவுக்கு கொண்டு வருகிறார்.

பவுலினுடைய முடிவுரையின்படி அன்போடு விசுவாசம், நம்பிக்கை என்பனவும் எப்போதும் நிலைத்திருப்பவை என்று அறிகின்றோம். 13 ஆம் வசனத்தில் உள்ள ‘‘இப்போது’’ என்ற சொல் நிகழ்காலத்தைக் கருதவில்லை. அப்படியாயின் இப்போது இம்மூன்றும் மட்டுமே உள்ளன. மற்றவை, அதாவது வரங்கள் இல்லாமல் போய்விட்டன என்று பொருள்பட்டுவிடும். இது, முன்சொன்ன வசனங்களை முரண்படுத்துவதாகவும் மாறிவிடும். இப்போது என்னும் சொல்லைத் தர்க்கரீதியாகவே இவ்வசனத்தில் பவுல் உபயோகித்தள்ளர். அதாவது, இப்போது ‘‘முடிவுரையாக’’ என்னும் அர்த்தத்துடனேயே உள்ளது. தற்காலிகமான (அதாவது இவ்வுலகத்துக்குரிய) வரங்களுடன், நிரந்தரமான (மறு உலகுவரை இருக்கப்போகும்) தன்மைகளையே பவுல் இவ்வசனத்தில் சுட்டிக்காட்டுகிறார். விசுவாசம். நம்பிக்கை, அன்பு என்பவையே என்றென்றும் இருப்பவை. இவற்றில் அன்பே பெரியது. கொரிந்தியர் எல்லாவற்றையும்விட இவற்றுக்கே முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும். இவை தங்களுடைய வாழ்வுக்கு அவசியம் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

அந்நியபாஷையும் தீர்க்கதரிசனமும் (14:1-25)

கொரிந்து சபையினர் அந்நிய பாஷை வரத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதை உயர்வான வரமாகக் கருதினார்கள். இவ்வரத்தைப் பெற்றவர்களே ஆவிக்குரிய உயர் நிலையை அடைந்தவர்கள் என்னும் நோக்கில் பெருமைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய மனப்பாங்கு சபையில் உயர்வு தாழ்வினையையும், பொறாமையையும் பிரிவினைகளையும் தோற்றுவித்திருந்தது. இதனால், வரங்களைபற்றியும், அவை அன்பினால் செயற்பட வேண்டியவை என்பதையும் தெரிவித்த பவுல் இப்போது பொதுவாக வரங்களைப்பற்றி கூறாமல், கொரிந்து சபையில் சர்ச்சைக்குரியதாயிருந்த இரண்டு

வரங்களைப்பற்றி மட்டும் இவ்வதிகாரத்தில் விவரமாக எழுதுகின்றார். அதேசமயம், அந்நியபாஷை வரத்தைப்பற்றிய கொரிந்தியரின் தவறான கருத்துகளையும் உபயோக முறைகளையும் பவுல் இப்பகுதியில் திருத்துகிறார். இதனால், பகிரங்க வழிபாட்டில் வரங்களின் உபயோகம் எத்தகையதாயிருக்க வேண்டும் என்று பவுல் அறிவுறுத்துகிறார்.

அந்நிய பாஷையுடன் தீர்க்கதரிசனத்தை ஒப்பிடும்போது, அந்நிய பாஷை சபைக்கு பக்திவிருத்தியை ஏற்படுத்தாததும் மக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாததுமாயிருக் கையில், தீர்க்கதரிசனம் பக்திவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதாயும் அனைவராலும் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாயுமிருப்பதாகப் பவுல் கூறுகிறார். எனினும் அந்நிய பாஷை பயனற்றது என்றோ, தேவையற்றது என்றோ பவுல் கூறவில்லை. விளக்கம் கொடுக்கப்படாத அந்நிய பாஷையே சபையின் பக்திவிருத்திக்கு பயனற்றதாக இருக்கின்றது. எனினும் சபை உபயோகத்தில் தீர்க்கதரிசன வரமே மேலானதாயுள்ளது. பவுலினுடைய விருப்பமும் கொரிந்தியர்கள் அந்நியபாஷை வரத்தைவிட தீர்க்கதரிசன வரத்தை விரும்பவேண்டும் என்பதாகவே உள்ளது.

அன்பை நாடுங்கள் என்று இவ்வதிகாரம் ஆரம்பமாகின்றது. ஏனெனில், வரங்கள் அன்பினால் உபயோகிக்கப்பட வேண்டும் (14:1). அவர்கள் அன்பினால் செயற்பட்டு சபையை பக்திவிருத்தியடையச் செய்யும் வரங்களை நாடவேண்டும். இதனால் அந்நிய பஷையைவிட தீர்க்கதரிசனம் மேலானது. தீர்க்கதரிசமானது ஆவியின் ஏவுதலினால் தேவனுடைய வார்த்தையை மக்களுக்கு அறிவிப்பதாகும். அந்நியபாஷை சுயபக்திவிருத்திக்கான வரமாயிருப்பதனால், மற்றவர்களை நேசிப்பவன் அந்நிய பாஷையைவிட தீர்க்கதரிசன வரத்தையே அதிகமாக விரும்புகிறவனாக இருப்பான். 12 ஆம் அதிகாரத்தில் முக்கியமான வரங்களை நாடும்படி பவுல் அறிவுறுத்தியுள்ளார். முக்கியமான வரங்கள் சபை விசுவாசிகளுக்கு பக்திவிருத்தியை ஏற்படுத்துபவை. அந்நிய பாஷையையும் தீர்க்கதரிசனத்தையும் பொறுத்தவரை தீர்க்கதரிசனமே முக்கியமானது. இவ்வரத்தின் உபயோகமே மற்றவர்மீது ஒருவன் வைத்திருக்கும் அன்புக்கு ஆதாரமாயிருக்கும்.

அந்நியபாஷை தீர்க்கதரிசனத்தைவிட தாழ்வானதாக இருப்பதற்கு காரணம், அது மற்றவர்களுக்கு பிரயோஜனமளிக்காததாய் இருப்பதேயாகும். இவ்வரம் உள்ளவனுக்கு மட்டுமே இவ்வரத்தினால் பிரயோஜனம் உண்டு. அந்நியபாஷையில் பேசுகிறவன் இரகசியங்களைப் பேசுகிறான். இதனால், அவன் என்ன பேசுகிறான் என்று எவருக்கும் தெரியாது. மேலும், அவன் மனுஷரிடத்தில் அல்ல தேவனிடத்திலேயே பேசுகிறான் (14:2). அப்போஸ்தலர் 2 ஆம் அதிகாரத்தில் மக்கள் ஆவியினால் பேசியதை மற்றவர்கள் அறிந்துகொண்டார்கள். ஆனால் இங்கு அந்நிய பாஷை மற்றவர்களால் அறியமுடியாததாய் உள்ளது. இவ்விரு அதிகாரங்களும், அந்நியபாஷை வரத்தின் இருவிதமான அம்சங்களை அறியத்தருகின்றன.

தீர்க்கதரிசனம் சொல்பவன் தனக்கு பக்திவிருத்தியுண்டாக அல்ல, மாறாக, மற்றவருக்கு பக்திவிருத்தியும், புத்தியும், ஆறுதலும் உண்டாகப் பேசுகிறான். அந்நியபாஷையில் பேசுபவன் தனக்கு பக்திவிருத்தி உண்டாக பேசுகையில் தீர்க்கதரிசியோ சபைக்கு பக்திவிருத்தி உண்டாக பேசுகிறான் (14:3-4). சபை வழிபாட்டின் முக்கிய அம்சம் விசுவாசிகளின் பக்திவிருத்தியாகும். எனவே பகிரங்க வழிபாட்டில் அனைவரது பக்திவிருத்திக்கும் அவசியமான வரங்களுக்கே முக்கியத்து வம் கொடுக்கப்படவேண்டும். இவ்விடயத்தில் அந்நியபாஷைவரம் அவசியமில்லை என்று பவுல் கூறவில்லை. மாறாக அவ்வரத்தை அதற்குரிய இடத்தில் வைத்திருக்கும்படியே கூறுகிறார்.

அந்நியபாஷை வரத்தைப்பற்றி பவுல் இப்பகுதியில் மூன்று விஷயங்களைக் கூறுகிறார். (1) அந்நியபாஷையில் பேசுபவன் தேவனிடத்தில் பேசுகிறான். எனவே இது ஜெபமாகவும் துதியாகவுமே இருக்கும். (2) இவ்வாறு பேசப்படுபவை இரகசியங்களாக உள்ளன. பேசுபவைகள் பேசுகிறவனுக்கும் கேட்கிறவர்களுக்கும் புரியாதவைகள். (3) பேசுபவனுக்கே இவ்வரம் பக்திவிருத்தியை ஏற்படுத்துகிறது.

பவுல் தீர்க்கதரிசன வரத்தின் பலாபலன்களைப் பற்றியும் எழுதுகிறார். (1) அது பக்தி விருத்தியை ஏற்படுத்துகிறது. அன்பு பக்திவிருத்தியை ஏற்படுத்தும் என்று கூறிய பவுல் (8:1), அன்பை நாடுங்கள் என்று கூறிவிட்டு தீர்க்கதரிசன வரத்தை விரும்பும்படி கூறுகிறார் (14:1). ஏன்னென்றால் இது சபைக்கு பக்திவிருத்தியை ஏற்படுத்தும் வரமாகும். (2) தீர்க்கதரிசி மற்றவருக்கு புத்தி சொல்லுகிறவனாயிருக்கிறான். அதாவது, தேவனுடைய வார்த்தையை மற்றவர்களுக்கு அறிவிப்பதன் மூலமாக அவன் மக்களுக்குப் புத்தி சொல்கிறான். (3) அத்தோடு துயரத்தோடு இருக்கும் மக்களுக்கு அவன் தேவவார்த்தை மூலமாக ஆறுதலளிப்பவனாகவும் இருக்கிறான். இம்மூன்று காரியங்கள் மூலமாகவும் தீர்க்கதரிசன வரத்தின் மூலமாக சபை பக்திவிருத்தி அடைகிறது.

தீர்க்கதரிசன வரத்தைப் பவுல் மேலானதாக கருதினாலும், அந்நியபாஷை வரம் அவசியமில்லை என்று கூறவில்லை. எல்லாரும் அந்நியபாஷையில் பேசவேண்டும் என்பதே பவுலின் விருப்பமாயுள்ளது.

ஆயினும் சபையில் ஒருவன் அந்நிய பாஷையில் பேசும்போது அவன் அர்த்தத்தையும் சொல்லாவிட்டால் சபைக்கு எவ்வித பிரயோஜனமும் இக்காது. எனவே அந்நியபாஷையில் பேசுபவன் தான் பேசுபவற்றின் அர்த்தத்தை சொல்லாவிட்டால் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுகிறவன் அவனிலும் மேன்மையுள்ளவனாயிருக்கிறான். இதனால் கொரிந்தியர் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுகிறவர்களாய் இருக்கவேண்டும் என்று பவுல் அதிகமாக விரும்புகிறார் (14:5).

14:6-9: சபையின் பக்திவிருத்திக்கு அந்நியபாஷையைவிட தீர்க்கதரிசன வரமே அவசியம் என்பதைப் பவுல் விளக்குகிறார். இதை அவர்கள் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகப் பல கேள்விகளைக் கேட்கிறார். தான் அவர்களிடம் வந்து அவர்களிடத்தில் அந்நியபாஷையில் பேசினால் அவர்களுக்கு அதினால் ஏதாவது பிரயோஜனம் இருக்குமா? ஏன்று கேட்கிறார் பவுல் (14:6). அக்காலத்தில் எக்காள சத்தத்தின் மூலமாகவே இராணுவத் தலைவன் தன் படைகளுக்கு அறிவித்தல்களைக் கொடுப்பான். இது தெளிவற்றதாக இருந்தால் படைவீரர் என்ன செய்வதென்று தெரியாதவர்களாகவே இருப்பார்கள். தொனிகளின் வித்தியாசம் காட்டப்படாவிட்டால் எந்த வாத்தியக்கருவி வாசிக்கப்படுகிறது என்று எப்படி தெரியும் (14:7). எக்காளமும் விளங்காத முறையில் சத்தமிட்டால் எவன் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தம்பண்ணுவான் என்று கெட்கிறார் பவுல். அடுத்தமுறை நான் உங்களிடம் வரும்போது அந்நியபாஷையில் மட்டும் பேசினால், அது உங்களுக்கு எப்படி இருக்கும் என்றும் கேட்கிறார் பவுல். இதனால் அவர்களுக்கு ஆவிக்குரிய நன்மை ஏதாவது ஏற்படுமா? என்று அவர் கேட்கிறார் (14:8). இக்கேள்விகள் எல்லாம் இவற்றைக் கேட்பவர்களுக்கு எவ்வித பயனும் இருக்காது என்பதனை சுட்டிக்காட்டுகின்றன. எனவே கொரிந்தியரும் தெளிவாக பேசாவிட்டால் அவர்கள் ஆகாயத்தில் பேசினவர்கைளைப்போல இருப்பார்கள். அவர்கள் பேசுவது என்னவென்று எவருக்கும் தெரியாது என்கிறார் பவுல் (4:9).

14:10-13: சபையில் அந்நியபாஷை வரம் உபயோகிக்கப்படும்போது, பேசுகிறவன் அதன் அர்த்தத்தைச் சொல்லாவிட்டால் அது பயனற்றதாகவே இருக்கும் என்பதைப் பவுல் விளக்குகிறார். உலகில் அர்த்தமில்லாத பாஷைகள் எதுவும் இல்லை (4:10). ஒருவன் பேசுவதை மற்றவன் அறியாதிருக்கும்போது அவன் பேசுகிறவனுக்கு அந்நியனாகவே இருப்பான் (4:11). எனவே சபை பக்திவிருத்தியடையவேண்டும் என்பதனால் சபையில் மற்றவர்களுக்கு விளங்க பேசும்படி கூறும் பவுல் அந்நிய பாஷையில் விண்ணப்பம் பண்ணினால் அதன் அர்த்தத்தையும் சொல்லுபடி கூறுகிறார் (14:12-13). புாஷைகள் உலகத்தில் இருப்பதன் காரணம், கருத்தை மற்றவருக்கு அறிவிப்பதற்காகவே. எனவே அந்நிய பாஷையில் அர்த்தம் சொல்லப்படாதபோது பேசும் விடயத்தின் கருத்தை அறியமுடியாது. மற்றவர்க்கு விளங்காதபடி பேசுவதில் எவ்வித பயனும் இல்லை. எனினும், அந்நியபாஷை வரத்தை வாஞ்சிப்பது பிழை என்று பவுல் கூறவில்லை. மாறாக சபைக்கு பக்திவிருத்தி உண்டாக்கும் வரங்களை நாடும்படியே அறிவுறுத்துகிறார். அர்த்தம் விளங்கினாலேயே சபை பக்திவிருத்தி அடையும் என்பதனால் அந்நியபாஷையில் பேசுகிறவன் அதன் அர்த்தத்தையும் சொல்வதற்கான வரத்தையும் பெறுவதற்கு ஜெபிக்கவேண்டும். அந்நியபாஷை வரத்தைப்பெற்றவுடன் ஆவிக்குரியவாழ்வின் முதிர்ச்சிக்கு வந்துவிட்டோம் என்று திருப்திப்படக்கூடாது. அவனுக்கு இதைவிட மேலதிகமான வேறு உயர்ந்தவைகளும் கிடைக்கும். இவற்றை அவன் வாஞ்சிக்கவேண்டும். குறிப்பாக, அவன் பாஷைகளை வியாக்கியானம் செய்யும் வரத்தை வாஞ்சிக்கவேண்டும். பகிரங்க வழிபாட்டின் நோக்கம், பங்குபெறும் அனைவரினதும் பக்திவிருத்தியாகும். இதை இல்லாமல் செய்யும்வண்ணம், வழிபாடானது தனிப்பட்ட மக்களின் பக்திவிருத்திக்கு மட்டும் பிரயோஜனமானதாய் இருக்கக்கூடாது. அதாவது எல்லோரும் பக்திவிருத்தியடைவதற்கு பிரயோஜனமான வரங்கள் உபயோகிக்கப்படல் வேண்டும்.

14:14-19: அந்நியபாஷையைப்பற்றி இதுவரை சொல்லியவற்றைப் பவுல் விளக்குகிறார் அந்நியபாஷையில் விண்ணப்பம் பண்ணும்போது ஆவி விண்ணப்பம்பண்ணும். ஆனால் கருத்து பயனற்றதாயிருக்கும் (14:14) என்கிறார் பவுல். அதாவது, அந்நியபாஷையில் பேசுகிறவன் தன் மனதை உபயோகிப்பதில்லை. மனம் செயல்படாத நிலையில் ஒருவன் கிறிஸ்தவ வாழ்வில் உண்மையாயிருக்கிறான் என்று கூறமுடியாது. இதனால்தான் நான் ஆவியோடு விண்ணப்பம் பண்ணுவேன் கருத்தோடும் விண்ணப்பம் பண்ணுவேன் என்கிறார் பவுல் (14:15). விண்ணப்பம் பண்ணும்போது அதன் அர்த்தம் மனதுக்கு தெரிந்திருக்கவேண்டும். அதேபோலதான் பாடப்படும் பாடல்களும் அர்த்தம் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய நிலையில் இருக்கவேண்டும். விண்ணப்பம் வெறும் அர்த்தமற்ற மந்திர உச்சரிப்புக்களாக இருக்கக் கூடாது. நாம் விண்ணப்பிப்பது யாதென்பதை நாம் அறிந்திருக்கவேண்டும். அதேபோல பாடல்கள் வெறும் இசைக்காக பாடப்படக்கூடாது. அவற்றின் அர்த்தம், இறையியல் கருத்தை நாம் அறிந்திருக்க வேண்டும். மற்றவர்களுடைய பிரயோஜனத்துக்காக எல்லாருக்கும் அர்த்தம் விளக்கக்கூடியதாக இருக்கவேண்டும். இல்லையென்றால் ஆவியோடு அந்நியபாஷையில் ஸ்தோத்திரம் செலுத்தும்போது கல்லாதவர்கள் அதற்கு ஆமென், என்று சொல்லமுடியாது என்கிறார் பவுல் (4:16). கல்லாதவன் என்பதற்கு பவுல் உபயோகித்துள்ள சொல் கிரேக்கத்தில் பல அர்த்தங்களைக் கொண்டதாயினும் இவ்விடத்தில் “அறியாதவன்” என்னும் அர்த்தத்தில் உள்ளது. அதாவது, அந்நிய பஷையில் பேசப்படுவதன் அர்த்தத்தை அறியாதவன். “ஆமென்” என்பது சொல்லப்பட்டதை உறுதிப் படுத்தும் சொல்லாகும். வழிபாடுகளில் குறிப்பாக

ஜெபங்களின் முடிவில் ஆமென் என்று சொல்லும்போது, ஏறெடுக்கப்பட்ட ஜெபத்தைத் தன்னுடைய ஜெபமாக்கிக் கொண்டதை உறுதிப்படுத்து வற்காகச் சொல்லப்படுவதாகும். எனவே அந்நியபாஷையில் விண்ணப்பிக்கும்போது, பாஷை விளங்காதபடியால் அதை மற்றவர்கள் தங்களுடைய விண்ணப்பமாக்கிக் கொள்ளமுடியாது. கொரிந்தியர் நன்றாக ஸ்தோத்திரம் செலுத்தினார்கள். ஆனால் அது மற்றவர்களுக்கு எவ்வித பயனையும் கொடுக்கவில்லை (4:17). இதனால்தான் மற்றெல்லாரையும்விட அதிகமாக அந்நிய பாஷையில் பேசுவதாகக் கூறும் பவுல் சபையில் அந்நியபாஷையில் பதினாயிரம் வார்த்தைகளைப் பேசுகிறதிலும் மற்றவர்களை உணர்த்தும்படி கருத்தோடே ஐந்து வார்த்தைகளைப் பேசுகிறதே எனக்கு அதிக விருப்பமாயிருக்கும் என்கிறார் (4:18-19). ஏனென்றால் சபை வழிபாடு, அதில் பங்கேற்கும் அனைவருக்கும் பிரயோஜனமாயிருக்கவேண்டும். இதனாலேயே எல்லோருக்கும் விளங்கும் வண்ணம் அனைத்தும் பேசப்படவேண்டும். கொரிந்தியரைவிட பவுல் அதிகமாக அந்நிய பாஷையில் பேசுகிறார். எனவே, ஒருவர் அந்நியபாஷையில் பேசுகிறாரா? இல்லையா? என்பதல்ல. மாறாக பகிரங்க வழிப்பாட்டுக்கு எது ஏற்றதாக இருக்கும் என்பதே கருத்திற்கொள்ளப்பட வேண்டும். சபையில் அந்நிய பாஷையில் பேசலாம். ஆனால் அது மற்றவர்களுக்கும் பிரயோஜன மானதாக எல்லோருக்கும் பக்திவிருத்தியை ஏற்படுத்தும் வண்ணம் அர்த்தத்தோடு பேசப்படல் வேண்டும்.

14:20-25: அந்நியபாஷைக்கும் தீர்க்கதரிசனத்துக்கும் இடையேயுள்ள இன்னுமொரு வேறுபாட்டை பவுல் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது அந்நியபாஷை அவிசுவாசிகளுக்கே அடையாளமாயிருக்கிறது. ஆனால் தீர்க்கதரிசனமோ விசுவாசிகளுக்கு அடையாளமாய் இருக்கிறது. அத்தோடு அந்நியபாஷை வரமல்ல, தீர்க்கதரிசனமே அவிசுவாசிகள் தேவனண்டை வர உதவுவதாகவும் இருக்கிறது. சபை வழிபாட்டில் இதுவே அதிக பிரயோஜனமுள்ளது என்கிறார் பவுல். அந்நியபாஷை அவிசுவாசிகளுக்கு பைத்தியமாய் இருக்கும். ஆனால் தீர்க்கதரிசனமே அவன் உணர்த்தப்படுவதற்கு ஏதுவாயமையும். கொரிந்தியர் வளர்ச்சியடையாதவர்களைப்போல சிந்திப்பதை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் (14:20). பவுல் ஏசாயா.28:11ஐ மேற்கோளாகக் காட்டுகிறார். தீர்க்கதரிசியின் வார்த்தைக்குச் செவிகொடாத மக்கள் அசீரியருடைய நாட்டில், வேறுமொழிபேசும் மக்கள் மத்தியில் எதுவும் புரியாமல் அவதிப்பட்டார்கள். அதேபோலவே, அந்நிய பாஷை பேசப்படும் இடத்திற்கு, அப்பாஷை புரியாதவனோ அல்லது அவிசுவாசியோ வந்தால் அவன் எதுவும் புரியாமல் இருப்பான் என்கிறார் பவுல்.

22 ஆம் வசனம் சற்று சிக்கலான வசனம். அந்நியபாஷை எப்படி அவிசுவாசிகளுக்கு அடையாளமாயிருக்க முடியும்? தீர்க்கதரிசனம் எவ்வாறு விசுவாசிகளுக்கு அடையாளமாயிருக்கும் என்று நாம் கேட்கலாம். அதேசமயம் 23 ஆம் 24 ஆம் வசனங்கள் இதை முரண்படுத்துவதாக உள்ளதென்றும் நாம் கூறலாம். ஏனென்றால் அவிசுவாசி அந்நிய பாஷையினால் அல்ல தீர்க்கதரிசனத்தின் மூலமாகவே உணர்த்தப் படுவதாக பவுல் கூறுகிறார். ஆனால் அந்நியபாஷையானது அவிசுவாசத்தின் மீதான நியாயத்தீர்ப்பாக உள்ளது. அதேசமயம் தீர்ககதரிசனம் விசுவாசிகளுக்காக உள்ளது. அதாவது அது அவிசுவாசிகளை விசுவாசிகளாக்குகிறது. தேவன் தங்கள் மத்தியில் கிரியை செய்வதற்கான அடையாளமாக அந்நியபாஷை கொரிந்தியரினால் கருதப்பட்டது. ஆனால் பவுல் பழைய ஏற்பாட்டை (ஏசா.28:11) ஆதாரமாய்க் காட்டி இது தேவ தண்டைனைக்கான அடையாளமென்று கூறுகிறார். பழைய ஏற்பாட்டுப் பகுதியில் (ஏசா. 28:11-12) இஸ்ரவேல் மக்கள் வேறு பாஷைக்காரர் மத்தியில் இருந்தாலும் இவர்கள் கேட்ட பாஷை அவர்களில் விசுவாசத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. இது அவர்களுடைய தண்டனையின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தது. அதேபோல கொரிந்தியர்கள் அந்நியபாஷையில் பேசுவது, அவிசுவாசிகளுக்கு விசுவாசத்தை ஏற்படுத்துவதாயிராமல் அவர்களுடைய தண்டனையை அறிவிப்பதாகவே உள்ளது. அந்நியபாஷை வரத்தின் மூலம் அவிசுவாசிகளை இரட்சிப்புக்குள் கொண்டுவர முடியாது. அத்தோடு, கொரிந்தியர் எண்ணியதுபோல இது விசுவாசிகளுக்கான அடையாளமாக இல்லை. அதாவது, தங்கள் மத்தியில் தேவன் செயற்படுகிறார் என்பதற்கான அடையாளமாய் இல்லை. அத்தோடு, அவிசுவாசிகளுக்கும் இது நல்ல அடையாளமாயிராமல் அவர்களுக்கு தேவதண்டனையைக் கொடுக்கும் அடையாளமாகவே உள்ளது. அந்நிய பாஷையைக் கேட்கும் அவிசுவாசிகளுக்கு அது ஏற்படுத்தும் விளைவே (14:21) இத்தகு தண்டனையின் காரணமாகும். எனினும், தேவன் அந்நிய பாஷையை இத்தகு தண்டனையை அறிவிப்பதற்காகவே கொடுத்தார் என்று பவுல் கூறவில்லை. மாறாக, கொரிந்தியர் பகிரங்க வழிப்பாட்டில் இதை அதிகப்படியாக உபயோகித்ததினால் இத்தகைய விளைவு ஏற்பட்டது. அந்நிய பாஷையில் பேசப்படுபவை எவராலும் புரிந்து கொள்ளப்பட முடியாதாகையால், தேவசெய்தியை எவரும் இதன்மூலம் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். இதனால் அவிசுவாசியும் விசுவாசத்துக்குள்ளாக வரமாட்டான். அவனுக்கு இது பைத்தியமாகத் தென்படுவதனால் அவன் தேவதண்டனையைத் தன்மீது வருவித்துக்கொள்கின்றான். ஆனால் தீர்க்கதரிசனம் இப்படிப்பட்டதல்ல. அது அவிசுவாசிகளுக்கு தேவ செய்தியை அறிவித்து அவர்களை விசுவாசத்துக்குள் கொண்டுவரும். எனவே சபைவழிபாடுகளுக்கு தீர்க்கதரிசன வரமே சிறந்தது என்று பவுல் கூறுகிறார். அடையாளம் என்று பவுல் கூறுவது அவிசுவாசிகளை அவர்களுடைய அவிசுவாசத்தில் உறுதிப்படுத்தும் அடையாளமாக இருப்பதையாகும். அதாவது, அந்நியபாஷையை சபையில் கேட்டும் அவிசுவாசிகள், கிறிஸ்தவர்கள் பைத்தியக்காரர்கள் அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்வதற்கு எதுவுமே இல்லை என்னும் முடிவுக்கு வந்து அவிசுவாசத்திலேயே தொடர்ந்தும்

இருக்கின்றனர். எனவே அந்நியபாஷை அவிசுவாசிகளுக்கு அவர்களுடைய நிலையை உறுதிப்படுத்தி தேவதண்டனையை அறிவிக்கும் அடையாளமாயிருக்கிறது. ஆனால் தீர்க்கதரிசனமோ அவிசுவாசிக்கு தேவசெய்தியை அறிவித்து அவனை விசுவாசியாக்கி அவன் தேவனுடைய பிள்ளை என்பதற்கான அடையாளமாயிருக்கிறது. பவுல் சபை வழிபாடுகளில் கலந்து கொள்ளும் அவிசுவாசிகளுக்கு, அந்நியபாஷை மற்றும் தீர்க்கதரிசன வரங்கள் ஏற்படுத்தும் விளைவையே இப்பகுதியில் விளக்குகிறார். விளக்கம் கொடுக்கப்படாத அந்நியபாஷை சபையில் உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமல்ல சபைக்கு விஜயம் செய்யும் அந்நியருக்கும் எவ்வித பிரயோஜனத்தையும் கொடுக்காது. உண்மையில் அந்நிய பாஷையல்ல, தீர்க்கதரிசன வரமே தேவன் அவர்கள் மத்தியில் இருக்கின்றார் என்பதற்கான அடையாளமாக இருந்தது. தீர்க்கதரிசன வார்த்தைகளைக் கேட்கும் அவிசுவாசி, தன் பாவங்கள் உணர்த்தப்பட்ட நிலையில் தேவனைப் பணிந்து கொள்வான். தேவன் விசுவாசிகள் மத்தியில் இருப்பதை இவ்வரம் அவிசுவாசிகளுக்கு காட்டும் (14:24-25). அந்நிய பாஷை வரம் விசுவாசிகளைப் பைத்தியக்காரராக அவிசுவாசிகளுக்கு காட்டுகையில், தீர்க்கதரிசன வரமோ தேவன் அவர்கள் மத்தியில் வாசம்செய்வதை காட்டுகிறது. எனவே பகிரங்க வழிபாட்டில் அந்நியபாஷையைவிட தீர்க்கதரிசன வரத்திற்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படல்வேண்டும். அவிசுவாசி தேவனை அறிக்கையிடுவதே, விசுவாசிகள் மத்தியில் தேவன் இருக்கிறார் என்பதற்கான அடையாளமாகும். இத்தகு செயலை தீர்க்கதரிசனமே உண்டாக்குகிறது. அந்நியபாஷையல்ல, தீர்க்கதரிசனமே விசுவாசிகளுக்கு பக்திவிருத்தியை ஏற்படுத்துகிறது. அவிசுவாசிகளையும் விசுவாசிகளாக்குகிறது. இதனால், இதுவே மேலானது என்பதே பவுலின் தர்க்கமாகும்.

ஆவியின் வரங்களும் சபை வழிபாடும் (14:26-40)

ஆவியின் வரங்களைப்பற்றி எழுதிவரும் பவுல், கடைசியாக சபைவழிபாட்டில் ஆவியின் வரங்களின் உபயோகம் எத்தகையதாயிருக்க வேண்டும் என இப்பகுதியில் கூறுகிறார். பவுலின் முக்கிய அறிவுரை சகலமும் நல்லொழுக்கமாயும் கிரமமாயும் செய்யப்படவேண்டும். அனைத்தும் சபையின் பக்திவிருத்திக்கு ஏற்றதாய் இருக்கவேண்டும் என்பதேயாகும்.

கொரிந்து சபை வழிபாட்டில் பல செயல்கள் இடம் பெற்றன (14:26 பார்க்க). இவையாவும் பக்திவிருத்திக்கு ஏற்றதாக செயல்படல் வேண்டும். இதனால் அந்நியபாஷயில் பேசுவதாயின் இரண்டு அல்லது மூன்று பேர், அதுவும் ஒவ்வொருவராய் பேசவேண்டும் (14:27). அத்தோடு அர்த்தத்தையும் சொல்ல வேண்டும். அர்த்தம் சொல்ல ஒருவரும் இல்லாவிட்டால் அவன் சபையில் பேசாமல் தனக்கும் தேவனுக்கும் தெரிய பேசக்கடவன் என்கிறார் பவுல் (14:28).

தீர்க்கதரிசன வசனம்கூட மூன்றுபேர் மட்டில் பேசப்படலாம். மற்றவர்கள் நிதானிக்க வேண்டும் (14:29). அந்நியபாஷயைப் போலவே, ஒவ்வொருவராகவே தீர்க்கதரிசனம் சொல்லவேண்டும் (14:28-30). ஷஷஅங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறவர்கள் மற்றைய ஆவிகளைப் பகுத்தறியும் வரங்களை உடையவர்களாவர்'' (ஆழசசளை). இவர்கள் சொல்லப்படும் தீர்க்கதரிசனங் களை நிதானிக்வேண்டும் (உபா.18:22ளூ ரோ.12:6ளூ யோ.4:1). ஷஷஅத்தோடு தீர்க்கதரிசனம் சொல்வதற்கு நியமிக்கப்படாத ஒருவனுக்கு வெளிப்பாடு கிடைத்தால், அவனுக்கு பேச சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்படல்வேண்டும். அதேசமயம் ஏற்கனவே நியமிக்கப்பட்டவன் பேசாமல் இருக்க வேண்டும்'' (ருடைளழுெ).

ஷஷஅந்நியபாஷ வரத்தை உடையவனுக்கு சபையில் பேசாமல் அமைதியாயிருக்கக்கூடியதாயிருப்பது போலவே தீர்க்கதரிசிகளாலும் இருக்கமுடியும்'' (ஆழசசளை). இதனால்தான் தீர்க்கதரிசிகளுடைய ஆவிகள் தீர்க்கதரிசிகளுக்கு அடங்கியிருக்கிறதே என்கிறார் பவுல் (14:32). தீர்க்கதரிசிகளால் சபையில் பேசாமல் இருக்கமுடியும். பவுல் இதை சொல்ல காரணம் எல்லாம் ஒழுங்கான முறையில் செய்யப்படல்வேண்டும் என்பதற்கே. தேவனும் சமாதானத்திற்கு தேவனாயிருக்கிறார். எனவே அவரது ஆளுகையுள்ள சபையும் குழப்பமும் கலகமும் இல்லாமல் ஒழுங்கான முறையில் இருக்கவேண்டும் (14:33). ஷஷதேவன் சமாதானத்தின் தேவனாக இருப்பது மட்டுமல்ல சபையனைத்திலும் ஒழுங்குமுறை பேணப்பட வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார்'' (குநந).

சபைவழிபாடு ஒழுக்கமும் கட்டுப்பாடும் உடையதாகவும், தேவ நியதியின்படியும் நடைபெறவேண்டும். இதனால் பெண்கள் சபையில் பேசாமல் இருக்க வேண்டும். வேதமும் இதையே கூறுகிறது என்கிறார் பவுல். அவர்கள் ஆவிக்குரிய விடயங்களை வீட்டில் தங்கள் கணவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் (14:34,35). 11 ஆம் அதிகாரத்தில்ளூ வழிபாட்டில் பெண்களின் நிலை எத்தகையது என கூறிய பவுல் அந்நிலையில் அவர்கள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என இப்போது கூறுகிறார். அவர்கள் அமைதியாக இருக்கவேண்டும். உபதேசம் பண்ணவும் புரு'ன் மேல் அதிகாரம் செலுத்தவும் அவளுக்கு உத்தரவு கொடுக்கப் படவில்லை (1தீமோ.2:11-12 ஒப்பிடுக). ஷஷஅவள் ஒரு காரியத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமானால் (ஆவிக்குரிய விடயங்களில்) சபை வழிபாட்டைக் குழப்பும்வண்ணம் எதையும் கேட்கக்கூடாது. அவள் தன் சந்தேகங்களை வீட்டில் தன் கணவனிடம்

கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்'' (ஆழசசளை). திருமணமாகாத பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் தங்கள் தகப்பனிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். சபை அமைப்பைப் பொறுத்தவரை தலைமைத்துவம் ஆண்களிடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதே வேதாகமம் கூறும் சத்தியமாகும். ஷஷிஆணுடைய தலைமைத்துவத்தை மீறும் எந்த ஒரு செயலும் வேதவாக் கியத்தை மீறிச்செய்யும் செயலாகவே இருக்கும்'' (ரூடைளழடு). பல இடங்களில் பெண்கள் போதிக்கலாம். ஆனால் அது ஆணுக்கு மேலாக தன்னுடைய அதிகாரத்தை செலுத்தும் இடங்களில் அவள் போதிக்கக்கூடாது (டுநளெமை). பெண்கள் சபையில் அந்நியபாஷ‘யில் பேசுவதையோ தீர்க்கதரிசனம் சொல்வதையோ இது தடுக்கவில்லை எனலாம். ஆணுடைய தலைமைத்து வத்துக்குக் கீழாக பெண் இருக்க வேண்டும்.

35 ஆம் வசனத்தில் உள்ள ஷஷிஅயோக்கியம்' எனும் பதம் 11:6 இல் ஷஷிலெட்சம்'' என்பதற்கு பாவிக்கப்பட்ட கிரேக்க பதமே இவ்வாறு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்திலும் ஷஷிலெட்சம்'' என்றே இருக்க வேண்டும்.

தாங்கள் மட்டும்தான் சரி, தாங்கள் சொல்வதுதான் சரி என கொரிந்தியர் தம்மைப்பற்றி பெருமிதப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். இதனால் தான் எழுதுவதும் கர்த்தருடைய கட்டளைகள் என்பதை அவர்களுக்கு அறியத்தருகிறார். ஷஷிதங்களுக்கு மட்டும்தான் கிறிஸ்தவம் என்றால் என்ன என்று தெரியும் என அவர்கள் நினைக்கக்கூடாது'' (ஆழசசளை). நான் சொல்வதை நீங்கள் கேட்கப்போகிறீர்களா அல்லது எங்களிடம் மட்டும்தான் கர்த்தருடைய வார்த்தை உள்ளது என கூறப்போகிறீர்களா என கேட்கிறார் பவுல்'' (குயஎளளநவ). ஷஷி37 ஆம் வசனத்தில் பவுல் ஒருவன் தன்னை தீர்ககதரிசி என எண்ணிக்கொண்டால் தான் சொல்வதை ஏற்றுக் கொண்டு அவன் தன்னை நிரூபிக்கட்டும் என்கிறார் பவுல். அவர் சொல்வதும் கர்த்தருடைய வார்த்தையே. எனவே ஒருவன் பவுலினுடைய கற்பனைகளை ஏற்றுக் கொள்ளாமலிருந்தால் அவன், தான் தீர்க்கதரிசி இல்லை என்பதற்கான ஆதாரத்தைக் காட்டுகிறவனாக இருக்கிறான்'' (ரூடைளழடு). ஷஷிபவுல் எழுதிய அனைத்துமே கர்த்தருடைய கற்பனைகள் தேவனுடைய ஆவியையுடைய ஒருவன் இதை அறிந்துகொள்வான்'' (ஆழசசளை). மட்டுமல்ல, ஷஷிகர்த்தருடைய கட்டளைகளை அறியாமலிருப்பவன் கர்த்தராலும் அறியப்படாதவனாகவே இருப்பான் (14:35). ஷஷிஆவிக்குரிய மனிதன் பவுல் சொல்வதில் தேவனுடைய சத்தியத்தை அறிந்து கொள்வான். இதை அறியாதவன் தேவனாலும் அறியப்படாதவனாகவே இருப்பான்'' (ஆழசசளை).

அந்நியபாஷ‘யைவிட தீர்க்கதரிசனம் மேலானதால் இவ்வரத்தை அனைவரும் நாடவேண்டும். எனினும் அந்நியபாஷ‘யில் பேசுவதற்கும் தடை விதிக்கப்படக்கூடாது (14:39). ஷஷிஇரண்டுமே தேவனருளும் வரங்களானதால் அவற்றின் உபயோகத்தைத் தடுக்கக்கூடாது'' (ஆழசசளை). எனினும் சகலமும் நல்லொழுக்கமாயும் கிரமமாயும் செய்யப்படல் வேண்டும் (14:40).

1 கொரிந்தியர் 15:1-16

கொரிந்து சபையின் பிரச்சனைகள் (தொடர்ச்சி)

கொரிந்து சபையின் பல பிரச்சனைகளுக்கு 7 ஆம் அதிகாரத்தில் இருந்து பவுல் பதிலளித்து வந்துள்ளார். இதுவரை ஐந்து பிரச்சனைகளைப் பற்றி பார்த்தோம். இவ்விரிவுரையில் மிகுதி இரண்டு பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வைப்பற்றி பார்ப்போம். இப்பகுதியில் விசுவாசியின் உயிர்த்தெழுதல் பற்றியும் (15:1-58) பரிசுத்தவான்களுக்கான தர்மப்பணம் பற்றிய பிரச்சனைக்கும் (16:1-12) பவுல் பதிலளித்துள்ளார்.

விசுவாசியின் உயிர்த்தெழுதல் (15:1-58)

கொரிந்துசபையில் அநேகர் உயிர்தெழுதலை மறுதலித்து வந்தனர் (15:12). கொரிந்தியர் பவுலுக்கு எழுதிய நிருபத்தில் உயிர்த்தெழுதல் கேட்டிருந்தனர் என சிலர் கருதுகின்றனர். வேறு சிலர் பவுல் இதைப்பற்றி வேறு மக்கள் மூலமாக கேள்விப்பட்டிருந்தார் என எண்ணுகின்றனர். எது எவ்வாறு இருந்த போதிலும் உயிர்த்தெழுதல்பற்றிய சந்தேகமும், மறுதலிப்பும் கொரிந்தியர் மத்தியில் இருந்தன.

சிலுவையில் அறையப்பட்ட மேசியா உயிர்த்தெழுந்தார் ஷஷிஇயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல் விசுவாசிகள் உயிர்தெழுவதற்கு அடிப்படையாய் அமைந்திருந்தது'' (ஆழசசளை). ஷஷிபவுலின் சுவிசே‘ பிரசங்கம் இயேசுவின் மரணத்தை மட்டுமல்ல உயிர்த்தெழுதலையும் உள்ளடக்கி யிருந்தது'' (ீசழைச). கொரிந்தியர்கள் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலை மறுதலிக்கவில்லை. மாறாக விசுவாசிகளின்

சரீரப்பிரகாரமான உயிர்த் தெழுதலையே மறுதலித்தனர். ஷஷபவுலின் முக்கிய தர்க்கம் கொரிந்தியர், விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலை மறுதலிப்பதன் மூலமாக இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலையும் மறுதலிக்கும் நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதேயாகும்'' (டீயசசழடயல).

கொரிந்தியரின் நிலை இவ்வாறு இருக்க பல காரணங்கள் ஏதுவாயமைந்துள்ளன.

(1) அக்கால சபைகளில் யூதர்களும் இருந்தனர் (கொரிந்துவிலும் இருந்தனர்). யூதரில் சதுசேயர்கள் மரணத்துக்குபின் வாழ்வு இல்லை எனும் கருத்துடையவர்களாய் இருந்தனர் (அப்.23:8). இத்தகைய கருத்தைப் பின்பற்றியவர்கள் மக்களின் உயிர்த்தெழுதலை மறுதலித்தனர்.

(2) கிரேக்க தத்துவங்கள் ஆத்மா மட்டுமே நித்தியமானது சரீரம் அநித்தியமானது எனும் கருத்துக்களைப் பரப்பியிருந்தன. இதனால் ஷஷசரீரமும் உயிர்த்தெழுதலும்'' என்பதை கிரேக்கர்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. அழியும் சரீரத்திலிருந்து அழியாத ஆத்துமா விடுபட்டு முத்தியடையும் என்பதே அவர்களது நம்பிக்கை. இத்தகைய கருத்துப் பின்னணியையுடைய கொரிந்தியர்களால் விசுவாசிகள் சரீரப்பிரகாரமாக உயிர்த்தெழுவார்கள் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தது.

(3) கிரேக்க உபதேசங்களின்படி ஆத்துமா மட்டுமே தூய்மையானது சரீரம் தீமையானது. அத்தோடு சரீரம் தூய்மையானதாக மாற்றப்பட முடியாததாகவும் இருந்தது. இதுவும் கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தின் சரீரப்பிரகாரமான உயிர்த்தெழுதலை மறுதலிக்க காரணமாயமைந்தது.

(4) கொரிந்து சபையில் சிலர் தாம் ஏற்கனவே ஞானஸ் நானத்தின்போது உயிர்த்தெழுதலைப் பெற்றுவிட்டோம் என எண்ணினர். தாங்கள் இப்போது மேசியா யுகத்தில் மேசியாவோடு இருப்பதாக எண்ணினர் (4:8 ஒப்பிடுக). இதனால் எதிர்காலத்தில் இன்னுமொரு உயிர்தெழுதல் உள்ளது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர் களாக இருந்தனர் (2 தீமோ.2:18 ஒப்பிடுக). இப்பகுதியில் இயேசு கிறிஸ்து வினுடைய உயிர்த்தெழுதலுக்கான ஆதாரங்களைக் குறிப்பிட்டு (15:1-11) அதை அடிப்படையாய்க் கொண்டு, விசுவாசிகளினுடைய உயிர்த் தெழுதலைத் தர்க்கரீதியாக விளக்குகிறார் (15:11-12). (15:12-19). அதன் பின் இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய உயிர்த்தெழுதலின் விளைவுகளையும் (15:20-34) விசுவாசிகளுடைய உயிர்த்தெழுந்த சரீரங்களின் தன்மையையும் குறிப்பிட்டுள்ளார் (15:35-50).

(அ) இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலுக்கான ஆதாரங்கள் (15:1:11)

இயேசு கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தார் என்பதற்காக அனைத்து ஆதாரங்களையும் பவுல் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடவில்லை. எனினும் முக்கியமான மூன்று ஆதாரங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(1) கொரிந்தியரது இரட்சிப்பு (15:1-2)

பவுல் கொரிந்துவில் பிரசங்கித்தவை அவர்களது வாழ்வு இரட்சிக்கப்படுவதற்கு ஏதுவாயமைந்துள்ளது. அவர் பிரசங்கித்ததில் முக்கியமான செய்தி இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலாகும். சிலுவையில் அறையப்பட்ட மேசியா உயிர்த்தெழுந்துள்ளார் என்பதே ஷஷமரித்த இரட்சகரால் எவரையுமே இரட்சிக்கமுடியாது'' (ருநைளளந). பவுலினுடைய பிரசங்கத்தை ஏற்றுக்கொண்ட அவர்கள் அதிலே நிலைத்திருக்கிறார்கள். இதை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளும்போது அவர்கள் இரட்சிக்கப்படுவார்கள். ஷஷசுவிசே'த்தின் மூலமாகவே மக்கள் இரட்சிக்கப் படுகிறார்கள். இச்சுவிசே'த்தின் முக்கிய அம்சம், இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலேயாகும்'' (ஆழசசளை). ஷஷபவுல் பிரசங்கித்த பிரகாரம் அவர்கள் சுவிசே'த்தைக் கைக்கொண்டிருந்தால், அதாவது இயேசுவின்பாடு, மரணம், உயிர்த்தெழுதலை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தால் அவர்கள் இரட்சிக்கப் பட்டவர்களாய் இருப்பார்கள். இல்லையென்றால் அவர்களுடைய விசுவாசம் அர்த்தமற்றதாகவே இருக்கும். உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவை விசுவாசிக் காதவர்கள் இரட்சிக்கப்படாதவர்களாகவே இருப்பார்கள்'' (ஆழசசளை). மக்களுடைய இரட்சிப்பும் இயேசு உயிர்த்தெழுந்தார் என்பதற்கான ஆதாரமாய் அமைகிறது (எபே.2:7-8). ஷஷகொரிந்தியர் இரட்சிக்கப் பட்டிருப்பதற்கு காரணம் பவுலின் பிரசங்கம். இது இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலை அடிப்படையாய்க் கொண்டுள்ளது'' (குநந).

(2) பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியம் (15:3-4)

சுவிசே' சத்தியங்கள் அனைத்தும் வேதவாக்கியங்களின் படியானது. இச்சத்தியங்களுள் ஒன்றாய் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலை பற்றியும் வேதவாக்கியம் முன்னறிவித்திருந்தது (சுவிசே'சத்தின் மற்ற அம்சங்கள் நமது பாவங்களுக்காக இயேசுவின் பாடு, மரணம் என்பவையாகும்). இச்சுவிசே'த்தை, நான் அடைந்ததும், உங்களுக்கு ஒப்புவித்ததும் என பவுல் கூறுகிறார். ஷஷஅடைந்ததும்'' என்பது கண்கண்ட

சாட்சிகளிடமிருந்து பெற்றதாகும். ஷஷபவுல் எருசலேமுக்கு போனபோது கிறிஸ்துவின் கடைசிவார சம்பவங்களை அப்போஸ்தலரிடமிருந்து அறிந்திருக்கலாம் (கலா. 1:18 - 19). எனினும் இவற்றின் சிறப்பம்சங்கள் தேவனாலேயே பவுலுக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டன (கலா. 1:11ளு எபே. 3:1). ஷஷசுவிசே'ம் பவுலினால் உருவாக்கப்பட்டதொன்றல்ல. தான் பெற்றுக் கொண்டதையே மற்றவர்களுக்கு அவர் அறிவித்தார்'' (ஆழசசளை). ஷஷமானிட பாவத்துக்கான இயேசுவின் மரணம் அவருடைய உயிர்த்தெழுதல் என்பன பவுலுக்கு முன்பே சபையின் உபதேசங்களாக இருந்தன'' (குநந).

இயேசுகிறிஸ்து நம்முடைய பாவங்களுக்காக மரித்தார் (ரோ.3:24-26,4:25ளு 2கொரி. 5:21ளு கலா. 4:4). இது வேதவாக்கியங்களின்படியானது (ஏசா. 53). ஷஷஇயேசுவின் மரணத்துக்கு நம்முடைய பாவமே காரணம். இல்லையென்றால் அவர் மரித்திருகக வேண்டியிருந்திருக்காது'' (ருடைளழுெ). ஷஷஇயேசுகிறிஸ்து நம்முடைய பாவங்களுக்காக மரித்தமையினாலேயே தேவன் நம் பாவங்களுக்கு மன்னிப்புக் கொடுக்கிறார்'' (ஓுநநெல). ஷஷசுவிசே' பிரசங்கத்தில் இயேசுவின் மரணத்துக்கும் நம்முடைய பாவங்களுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு காட்டப்பட்டுள்ளது'' (ீசழைச). ஷஷமானிட பாவங்களுக் கான இயேசுவின் மரணம் வேதவாக்கியங்களில் முன்னறி விக்கப் பட்டிருந்தது.

இயேசுவின் அடக்கம் அவருடைய மரணத்தையும் உயர்த் தெழுதலையும் உறுதிப்படுத்துவதாயுள்ளது. இயேசு அடக்கம் பண்ணப் பட்டமையால் அவர் கட்டாயம் மரித்திருக்கவேண்டும். அவர் அடக்கம் பண்ணப்பட்டமையால் அவருடைய உயிர்த்தெழுதலும் உண்மையானதாக உள்ளது. ஷஷஅடக்கம் இயேசுவின் மரணத்தின் முழுமையையும் உயிர்த்தெழுதலின் நிஜத்தையும் காட்டுகிறது'' (ருடைளழுெ).

இயேசுகிறிஸ்து வேதவாக்கியங்களின்படி மூன்றாம் நாள் உயிர்த் தெழுந்தார் ஷஷசங்.16:8, 11 உம். 110 :1 உம் மேசியாவின் உயிர்த்தெழுதலுக்கு சாட்சி பகருகின்றன (அப்.2:25-28)'' (குநந). ஷஷஇயேசு கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தது மட்டுமல்ல, இன்னும் அவர் உயிரோடேயே இருக்கிறார்'' (ஆழசசளை). (ஏசா. 53:10-15ளு சங்.2:7ளு அப்.13:32-33 ஒப்பிடுக).

(3) உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவின் சாட்சி (15:5-8)

உயிர்த்தெழுந்த இயேசு பலதடவைகள் பலருக்குத் தரிசனமானார். பவுல் எல்லாவற்றையும் இங்கு குறிப்பிடாவிட்டாலும். இயேசு உயிர்த்தெழுந்தார் என்பதை நம்புவதற்கு போதுமான தரிசனங் களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவைக் கண்ணாரக் கண்டவர்கள் அதற்கு சாட்சியாயிருக்கின்றனர் (அப்.2:32, 3:15, 5:32). உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவைக் கண்ட முதல் ஆண் சாட்சி பேதுருவே (மாற்.16:7ளு லூக்.24:34). ஷஷஉயிர்த்தெழுந்த இயேசுவின் முதல் தரிசனங்களுள் ஒன்று அவரை மறுதலித்தவருக்கே கிடைத்துள்ளது'' (டீயசஉடயல). அதற்குப் பிறகு மற்ற சீடருக்கும் அவர் தரிசனமானார். ஷஷபன்னிரு சீடர்களுக்கான பொதுவான பதமாகவே இங்கு உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது'' (ஆழசசளை). லூக். 24:36ளு யோ. 20:19. அதன் பின்பு ஐந்நூறு பேருக்கும் அதிகமான சகோதரருக்கு ஒரே சமயத்தில் தரிசனமானார். இச்சம்பவம் மத். 28:7,10,16. இல் குறிப்பிடப்பட்டது என்பது அநேகரது முடிவு. இந்த 500 பேருக்கும் அதிகமானோரில் அநேகர் பவுல் இந்நிருபத்தை எழுதும்போதும் உயிரோடே இருந்தமை இயேசுவின் உயிர்த்தெழுத லைப்பற்றி இவர்களிடம் நேரடியாகக் கேட்டு சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் இருந்தது. ஐந்நூறுபேரில் அதிகமானோர் உயிரோடிருப்பதாக பவுல் கூறுவது இயேசு உயிர்தெழுந்தார் என்பதை அவர் உறுதியோடும் முழு நிச்சயத்தோடும் கூறக்கூடியவராக இருந்தார் என்பதையே அறியத் தருகிறது'' (ஆழசசளை).

அதற்குப்பிறகு அவர் யாக்கோபுக்கும் தரிசனமாகியுள்ளார். இவர் இயேசுவின் சகோதரன். அதாவது யோசேப்புக்கும் மரியாளுக்கும் பிறந்தவன். இயேசுவின் குடும்பத்தினர் ஆரம்பத்தில் அவரை விசுவாசிக்க வில்லை (மாற். 3:21ளு யோ. 7:5). உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவைக் கண்டமையே யாக்கோபின் இரட்சிப்புக்குபின் எருசலேம் சபையில் தலைவனாவதற்கு காரணமாயமைந்தது (அப்.1:41). பேதுருவையும் யாக்கோபையும் பவுல் எருசலேமுக்கு போனபோது சந்தித்தார் (கால. 1:18). இச்சமயம் தாங்கள் உயிர்தெழுந்த இயேசுவைக் கண்டதாக பவுலிடம் கூறியிருக்கலாம்'' (ருடைளழுெ).

மற்ற அப்போஸ்தலருக்கும் இயேசு தரிசனமானார். எல்லாருக்கும் என்கிறார் பவுல். எந்த ஒரு அப்போஸ்தலனுக்கும் அவர் தரிசனம் கொடுக்காமலிருந்ததில்லை. இது யோ. 20:24 இன் தரிசனமாக அல்லது இயேசு கடைசியாக பரமேறும்போது கொடுத்த தரிசனமாக இருக்கலாம் என கருதப்படுகிறது.

எல்லோருக்கும் பின் அகாலப்பிறவியான தனக்கும் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து தரிசனம் கொடுத்தாக கூறுகிறார். தமஸ்கு வீதியில் பவுலுக்கு உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவின் தரிசனம் கிடைத்தது. ஷஷமற்ற அப்போஸ்தலருக்கு கிடைத்த தரிசனம் போலவே பவுலினதும் இருந்தது. மற்றவரைப்போலவே

பவுலும் உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவைத் தரிசித்துள்ளார் (1கொரி.9:1). மற்ற எல்லாருக்கும் பின் என்பது கடைசியானதாக இருக்கவேண்டும். ஷஷஇதுவே கடைசி தரிசனம். பவுலுக்குப் பிறகு வேறு எவருக்கும் அவர் இவ்விதமாக தரிசனம் கொடுக்கவில்லை'' ¨சமைச). அப்போஸ்தலனாயிருப்பதற்கான தராதரமாக உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவைத் தரிசித்தமை அமைந்திருந்தது (அப்.1:22). ஷஷஇன்று மக்களுக்கு கிடைக்கும் தரிசனங்கள் அப்போஸ்தலருக்கு கிடைத்தது போன்றதல்ல'' ¨சமைச).

பவுல் தன்னை அகாலப்பிறவி என்று கூறுகிறார் (15:8). அகாலப்பிறவி என்பதற்கு பாவிக்கப்பட்ட கிரேக்க பதம் அதாவது காலம் தவறி பிறந்தவன் என்பதாகும். அதாவது உரியகாலத்தில் பிறக்காதவன். மற்ற சில அப்போஸ்தலர்கள் குறிப்பிட்ட காலம் இயேசுவோடிருந்தனர். ஆனால் பவுலை தீடீரென்று அப்போஸ் தல குழுவில் பிறந்தார் என கருதுகின்றனர். அதாவது உரியகாலாம் அவர் இயேசுவோடு இருந்து அப்போஸ்தலனாகவில்லை எனக் கூறுகின்றனர். ஆனால் மற்றவர்கள் இப்பதம் து‌ப்பிரயோகத்தைக் குறிப்பதாக கருதுகின்றனர். பவுல் கவர்ச் சியற்றவனாக இருந்தமையால் (2கொரி.10:10) பவுலை எதிர்த்தவர்கள் அவருடைய விகாரமான தோற்றத்தையும் நிந்தித்தனர் ஷஷஅவன் மறுபிறப்படைந்தவனானலும் சிதைவடைந்து பிறந்தவன் என கூறினார். பவுல் தன்னைப்பற்றி தொடர்ந்து சொல்பவை இதை உறுதிப்படுத்துவ தாயுள்ளன.

பவுல் தன் தாழ்வான நிலையை அறிக்கையிடுகிறார் (15:9-10). எல்லா அப்போஸ்தலரிலும் தான் சிறியவன், அப்போஸ்தலனென்று அழைக்கப்படுவதற்குத் தகுதியற்றவன் என கூறுகிறார். ஷஷகிறிஸ்தவர்களைக் துன்புறுத்தியமையால் பவுல் இவ்வாறு உணர்ந்திருக்கலாம்ஷஷ ¨சமைச). எனினும் கிறிஸ்து கிருபை கூர்ந்து பவுலுக்கு இந்த உன்னத நிலையை கொடுத்துள்ளார். ஷஷபவுல் தரம் குறைந்த அப்போஸ்தலன் என நாம் கருதலாகாது (2 கொரி. 11:5ளு கலா. 2:11). சபையைத் துன்புறுத்தியமையினா லேயே தான் அப்போஸ்தலனாயிருக்க தகுதியற்றவன் என கூறுகிறார்'' (ஆழசசளை). எனினும் தேவகிருபை அவரை எல்லாரிலும் மேலான அப்போஸ் தலனாக்கியுள்ளது. ஷஷபவுல் தன் அபாத்திரமான நிலையை நன்குணர்ந் திருந்தார் (தீமோ.1:15ளு 1கொரி.15:9). அதேசமயம் அவர் சபையில் உயர்ந்த நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தார்'' (ஆழசசளை). இதற்கு காரணம் தேவ கிருபையே மற்றெல்லா அப்போஸ்தலரையும்விட பவுல் அதிகமாக பிரயாசப் படவும் இந்த கிருபையே காரணமாகும்.

தான் மற்ற எல்லோரிலும் அதிகமாக பிரயாசப்பட்டாலும் எல்லோரும் பிரசங்கிப்பது ஒன்றையே என்கிறார். எல்லா அப்போஸ் தலர்களும் உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவைத் தரிசித்திருந்தனர். இதையே அவர்கள் பிரசங்கித்திருந்தனர் கொரிந்தியரும் இயேசுவின் உயிர்த் தெழுதலை விசுவாசித்திருந்தனர் (15,11).

(ஆ) இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலை அடிப்படையாய்க் கொண்ட தர்க்கம் (15:12-19)

இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலுக்கான ஒருசில ஆதார சான்றுகளை குறிப்பிட்ட பவுல் இப்போது, இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த் தெழுதலை அடிப்படையாய் கொண்டு, விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலைத் தர்க்கரீதியாக விளக்குகிறார்.

இயேசுகிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார் என்று அப்போஸ்தலரால் பிரசங்கிக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் சிலர், மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்துள்ளமையால் இவ்வாறு சொல்லமுடியாது என்கிறார் பவுல் (15:12). கொரிந்தியருக்கு பிரசங்கிக்கப்பட்ட சுவிசே'த்தின் முக்கிய அம்சமாக இருக்கும். இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலை அவர்கள் விசுவாசித்து இரட்சிக்கப்பட்டிருந்தால், அவர்களால் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என சொல்லமுடியாது'' (ீசமைச).

மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் இல்லாவிட்டால் கிறிஸ்துவும் எழுந்திருக்கவில்லை என்கிறார் பவுல் (15:13-14). ஷஷஇயேசுகிறிஸ்து மானிட சரீரத்தை உடையவராக இருந்து மானிடனாக மரித்தமையால், மனிதர்கள் உயிர்த்தெழாவிட்டால், கிறிஸ்துவும் உயிர்த்தெழுந்திருக்கமாட்டார் என தர்க்கிக்கிறார்'' (ஆழசசளை). மரித்த மனிதன் உயிரோடெழாவிட்டால் கிறிஸ்து இன்றும் மரித்தவரே'' ¨சமைச).

கிறிஸ்து உயிர்த்தெழாவிட்டால் தங்கள் பிரசங்கமும் கொரிந்தி யரின் விசுவாசமும் அர்ததமற்றதாக வீணானதாகவே இருக்கும் (15:14). ஏனென்றால் இயேசு உயிர்த்தெழுந்தார் எனும் அப்போஸ்தலரது பிரசங்கம் பொய்யாக இருக்கும் (15:15). அதேசமயம் கொரிந்தியரும் பாவமன்னிப்பு பெறாதவர்களாக இருப்பார்கள் அவர்களது விசுவாசமும் வீணானதாக இருக்கும் (15:17). அதேசமயம் கிறிஸ்துவுக்குள் மரித்தவர்களும் கெட்டிருப்பார்கள் (15:18) என்கிறார் பவுல். ஷஷபவுல் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவையே பிரசங்கித்தார். எனவே கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்திரா விட்டால் அவர் பட்ட பாடுகள்

பிரயாசங்கள் அனைத்தும் வீணானதாகவே இருக்கும். கொரிந்தியரது விசுவாசமும் அப்போஸ்தலரது பிரசங்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தமையால் அவர்களது விசுவாசமும் வீணானதாகவே இருந்திருக்கும'' (ரீசழைச). ஷஷகிறிஸ்து எழுந்திராவிட்டால் அப்போஸ்தலர் ஒரு பொய்யை உண்மையாக்க முயற்சித்ததாய் அமைந்து விடும். கிறிஸ்து எழுந்திராவிட்டால் விசுவாசமும் ஒரு ஏமாற்றாகவே இருக்கும்'' (ஹுடைளழுெ). ஷஷஉயிர்த்தெழுதல் இல்லாவிட்டால் கிறிஸ்தவர்கள் பரிதபிக்கப்பட்ட மக்களாகவே இவ்வுலகில் இருப்பார்கள்'' (ஆழசசளை).

(இ) இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலின் விளைவுகள் (15:20-34)

இயேசுகிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தமையால், அவருக்குள் அனைவரும் உயிர்த்தெழக்கூடியதாக இருக்கின்றது. கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுந்து நித்திரை யடைந்தவர்களின் முதற்பலனானார் (15:20). ஷஷமுதற்பலன் எனும்போது இயேசுவே மரித்தவர்களில் முதலாவதாக உயிரோடே எழுந்தவர் என்று அர்த்தமல்ல. ஏனென்றால் அவரே சிலரை மரணத்திலிருந்து எழுப்பியுள்ளார். ஆனால் இயேசுவின் மரணம் வித்தியாசமானது. இயேசுவால் உயிரோடு எழுப்பப்பட்டவர்கள் மரித்தார்கள். ஆனால் இயேசுவோ என்றென்றும் மரிக்காமல் இருக்கும் நிலையில் உயிர்த்தெழுந்தார். இத்தகைய உயிர்த்தெழுதலில் அவரே முதல் நபர்'' (ஆழசசளை). முதற்பலன் அறுவடையின் முதல் அறுப்பாகும். பழைய ஏற்பாட்டுக்காலத்தில் இத்தகைய முதற்பலன் தேவனுக்கு காணிக்கையாக கொடுக்கப்பட்டது (லேவி. 23:10). இது முழு அறுவடையையும் பரிசுத்தமாக்கியது. இந்த முதற்பலன் அறுவடையின் முழுமைக்குமான முன்னடையாளமாகவும் இருந்தது. எனவே ஷஷஇயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலானது தேவனுடைய ஜனங்களின் உயிர்த்தெழுதலை உறுதிப்படுத்துவதாய் உள்ளது'' (ர்ழனபந). ஷஷஇப்போது கிறிஸ்துவுக்குள் இருப்பவர்கள் ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக உயிர்த்தெழுந்த நிலையிலேயே உள்ளனர் (எபே.2:4 -7ளூ கொலோ.2,12.13,3:1-4). எனினும் இதன் நிஜத்தன்மை நம்முடைய நிகழ்கால மாம்ச சரீரத்தால் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது'' ரீசழைச).

மரணம் மனு'னுடைய பாவத்தினாலேயே வந்தது. ஷஷஇம்மரணம் மனிதனுடைய ஆவிக்குரிய மரணத்தையும் சரீரப்பிரகாரமான மரணத்தையும் உள்ளடக்கியது'' (ஆழசசளை). மனு'னால் மரணம் வந்தமையால் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் மனு'னாலேயே வந்துள்ளது. ஆதாமின் மூலமாக மரணம் வந்தது. மரித்தோரிலிருந்து உயிரோடெழுந்த இயேசுவின் மூலமாக ஜீவன் வந்தது (15:21). ஆதாமுக்குள் நாம் எல்லோரும் மரிக்கிறோம். அதேபோல கிறிஸ்துவுக்கு எல்லோரும் உயிர்ப்பிக்கப் படுவார்கள் (15:22). ஷஷஎல்லாம் எனும் பதம் இரு இடத்திலும் ஒரே அர்த்தத்தோடு உபயோகிக்கப்படவில்லை'' (ஆழசசளை). இரு ஆதாம்களும் இரு மானிட வர்க்கத்துக்கு தலையாக இருக்கின்றனர்'' (ர்நசபைெ). பழைய மானிட வர்க்கத்தின் தலை ஆதாம். அவனிலிருந்து வந்த அனைவரும் அவனுக்குள் மரிக்கின்றனர். புதிய மானிட வர்க்கத்தின் தலை கிறிஸ்து அவருக்குள் இருப்பவர்கள் அவருடைய உயிர்த்தெழுதலில் பங்கடை கின்றனர் (ரோமர் 5:12-21 ஒப்பிடுக). ஷஷஆதாமுக்கு வெளியே மரணம் இல்லாததுபோல கிறிஸ்துவுக்கு வெளியே ஜீவனும் இல்லைஷஷ (ஹுடைளழுெ). ஷஷஎனினும் இயற்கையாகவே மக்கள் ஆதாமுக்குள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் விசுவாசத்தினாலேயே அவர்களால் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கக்கூடியதா- யுள்ளது'' (நுனறயசனள). ஷஷகிறிஸ்துவுக்குள் இருப்பவர் களுக்கே இந்த உயிர்த்தெழுதல் கிட்டும். ஆதாமைப்போல கிறிஸ்துவும் புதியதோர் மானிட வர்க்கத்தின் தலையாயிருக்கிறார். உயிர்த்தெழுதல் இப்புதிய சிரு'டிப்பின் ஆரம்பமாயுள்ளது. கிறிஸ்துவே சகோதரருக்குள்ளே முதற் பேறானவர் (ரோ.8:29). கிறிஸ்துவுக்குள் இருப்பவன் புது சிரு'டியா யிருக்கிறான் (2.கொரி.5:17)

விசுவாசிகளின் சரீரப்பிரகாரமான உயிர்த்தெழுதல் இப்போது நடைபெறும் ஒன்றல்ல. முதற்பலனான கிறிஸ்து ஏற்கனவே உயிர்த் தெழுந்துவிட்டார். அவரது வருகையின்போது அவருடையவர்கள் உயிர்ப்பிக்கப்படுவார்கள் (18:23). ஷஷதன் தன் வரிசை என்பதை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நாம் உயிர்ப்பிக்கப்படுவோம் என கருதலாகாது'' (ஏழளர). முதலாவது கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் அதன்பின் அவருடைய வருகையில் விசுவாசிகள் உயிர்ப்பிக்கப்படுவார்கள்'' (ஹுடைளழுெ). ஷஷஇயேசு கிறிஸ்து மறுபடியும் வரும்போது பாவத்தின் விளைவுகள் அனைத்தி லிருந்தும் மனிதன் விடுபட்டு உயிரோடெழும்புவான்'' (புசழளாநசனந). விசுவாசிகளின் உயிாத்தெழுதல் உலகத்தை முடிவுக்கு கொண்டுவரும். அச்சமயம் இயேசுகிறிஸ்து அதிகாரங்களையும் நீக்கி தன்னுடைய ராச்சியத்தை பிதாவுக்கு கொடுப்பார் (15:24). ஷஷபூமியின் சகல அதிகாரங்களும் நீக்கப்பட்டு அனைத்தும் கிறிஸ்துவின் ஆளுகைக்குள் வரும். அத்தோடு அவர் தன்னுடைய ராட்சியத்தை பிதாவிடம் கையளிப்பார்ஷஷ (ஆழசசளை). ஷஷஇயேசுவின் இரு வருகைக்கும் இடைப்பட்ட காலம் அவருடைய ராட்சியத்தின் காலமாக இருக்கின்றது. அவர் மறுபடியும் வரும்போது அதை பிதாவிடம் கொடுப்பார்'' (ஹுடைளழுெ).

எல்லா சத்துருக்களையும் அதிகாரங்களையும் நீக்கிப்போகும் வரை கிறிஸ்து ஆளுகைசெய்வார். கடைசி சத்துரு மரணம் (15:25-26). ஷஷஎல்லாம் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றமையால் கடைசி சத்துருவாகிய மரணமும் அழிக்கப்பட்டுவிடும் என்பது உறுதி'' (றுடைளழடெ). (சங். 8:6ஸ் உடன் எபி.2:6-18 ஒப்பிடுக). மரணத்தையும் மேற்கொண்டு விசுவாசிகள் உயிர்த்தெழும்போது முடிவு உண்டாகும். அச்சமயம் இயேசு தன்னுடைய ராச்சியத்தை பிதாவிடம் கொடுப்பார் (15:23-24). ஷஷதேவனு டைய திட்டத்தை எதிர்த்த சக்திகளை இயேசு சிலுவையில் ஜெயித்தார் (கொலோ.2:15ஸ் 1பேது. 3:22). அதனைத் தொடர்ந்து அவர் தன்னுடைய ராட்சியத் தின் எல்லா எதிரிகளையும் மேற்கொண்டு வருகிறார் (15:25). விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலின்போது கடைசி எதிரியும் தோற்கடிக்கப்படுவான்'' (றுடைளழடெ). ஷஷகடைசி சத்துருவை மேற்கொண்டபின் வேறு சத்துருக்கள் இல்லாதமையால் கிறிஸ்து தன் ராட்சியத்தைப் பிதாவிடம் கைளிப்பார்'' (பு.ஏழளா). ஷஷராச்சியத்தை பிதாவிடம் கையளிப்பது இயேசுவின் செயல் நிலையின் மாற்றத்தையே காட்டுகிறது'' (டீயசசநவவ). அவருடைய அந்தஸ்துகளின் தன்மையோ இதனால் மாறிப்போகாது ஷஷஇயேசுவின் ஆளுகைக்காலம் அவருடைய இரு வருகைக்கும் இடைப்பட்டதாகும் ஷஷஇது அவருடைய மேசிய ராச்சியம்'' (ஆழசசளை). இத்துடன் இயேசுவின் மேசிய பணி முடிவுக்கு வந்துவிட்டதால், தனக்கு இந்த மேசிய ராட்சியத்தைக் கொடுத்த தேவனிடம் (லூக். 22:29) அதை ஒப்படைப்பார். தேவனுடைய மீட்பின் திட்டம் இச்சமயம் முழுமையடையும்.

தமது ராச்சியத்தை பிதாவிடம் கையளிக்கும் இயேசு, தன்னையும் தேவனுக்கு கீழ்ப்படுத்துவார். இப்போது தேவன் யாவற்றையும் இயேசுவுக்கு கீழ்ப்படுத்தியுள்ளார். இயேசு அனைத்தின்மீதும் வெற்றிகொண்டு சகலவற்றையும் தேவனுக்கு கொடுக்கும்போது, தன்னையும் தேவனுக்கு கீழ்ப்படுத்துவார் (15:27-28). எல்லாம் குமாரனுக்கு கீழ்ப்பட்டிருந்தும் பிதாகுமாரனுக்கு கீழ்ப்படவில்லை. ஆனால் குமாரன் மனிதனாக இவ்வுலகில் வந்த சமயத்திலும், ராச்சியத்தை பிதாவுக்கு கையளிக்கும் போதும், பிதாவுக்கு தன்னை கீழ்ப்படுத்திக்கொள்கிறார். இது அவரது தன்மையின் தாழ்நிலையையல்ல, செயல்நிலையின் கீழ்நிலையையே குறிக்கிறது. இயேசுவின் மீட்பின் பணி இச்சமயம் முடிவடைகிறது. ஷஷகுமாரன் தனக்கு பிதாவினால் கொடுக்கப்பட்ட வேலையை முடித்து பிதாவிடம் அதை ஒப்படைக்கின்றார். இச்செயல் மூலமாக குமாரன் பிதாவுக்கு தன்னைக் கீழ்ப்படுத்துகிறார்'' (டுநளெமை). எனினும் இதன் விளைவுஸ் (பிதா மட்டும் அல்ல திரித்துவ நபர் மூவரும்) எல்லாவற்றிலும் எல்லாமாக இருப்பார்கள். இதனால் குமாரன் தன் ராச்சியத்தை இழந்தவராகவோ, அல்லது, பிதாவைவிட தாழ்வானவராகவோ ஆகிவிடமாட்டார். திரித்துவ நபர்கள் மூவரும் ஒன்றாயிருந்து ஆளுகை செய்வார்கள் (வெளி.22:3). திரித்துவத் தேவன் தன்னுடைய மக்களோடிருந்து அவர்களை ஆளுவார் (வெளி.21:3). ஷஷஇயேசுகிறிஸ்து எல்லா சத்துருக்களையும் மேற்கொண்டு அனைத்தையும் பிதாவிடம் ஒப்படைக்கிறார். அதன்பின் திரித்துவத் தேவன் எல்லாவற்றையும் ஆளுகைசெய்வார்'' (ஆழசசளை). ஷஷஆதாமின் பாவத்தினால் தேவனுக்கு எதிராக சென்ற அனைத்தையும் இயேசு மறுபடியுமாக அவரிடம் கொண்டுவருவார். இதனால் தேவன் எல்லாவற்றிலும் எல்லாமாக இருப்பார்'' (புயடஎைெ). இயேசு உயிர்த்தெழுந்ததினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளை விளக்கிவந்த பவுல், மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலை விளக்க, கொரிந்து சபையினரிடையே காணப்பட்ட பழக்கத்தையும் தன்னுடைய அனுபவத்தையும், குறிப்பிடுகிறார் (15:29-32).

மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலை தர்க்கரீதியாக விளக்க கொரிந்து சபையினரிடையே காணப்பட்ட செயலை குறிப்பிடுகிறார் (15:29). ஷஞானஸ்நானம் பெறாமல் மரித்த விசுவாசிகளுக்காக ஞானஸ்நானம் பெறும் வழக்கம் அவர்கள் மத்தியில் காணப்பட்டது'' (டீயசசல). ஷஷகிரேக்கர் மரித்த சரீரத்துக்கு செய்யப்படும் கிரியைகளினால் ஆத்துமாவுக்கு நன்மை கிட்டும் என நம்பினார்கள். இத்தகு கருத்து சபையில் புகுந்தமையினால் கொரிந்தியர்கள் மரித்தவர்களுக்காக ஞானஸ்நானம் கொடுப்பதை வழக்கமாய்க் கொண்டிருந்தனர்'' (பௌறயசனள). ஷஷஇத்தகைய பழக்கத்தை பவுல் அங்கீகரிக்கவில்லை'' (ஆழசசளை). ஷஷதர்க்கத்திற்காகவே இதைக் குறிப்பிட்டுள்ளாரே தவிர பவுல் இதை அங்கீகரிக்கவில்லை'' (றுடைளழடெ). ஷஷஇப்பழக்கம் முதல் நூற்றாண்டுக்குப் பின் முற்றிலுமாக சபைகளில் இல்லாமல் போய்விட காரணம்ஸ் பவுல் அதற்குப் பிறகு கொரிந்துவுக்கு சென்ற சமயம் இதை தடுத்து நிறுத்தியிருக்கலாம்'' (ஏழனளழ). மாறாக அவர்கள் கைக்கொள்ளும் இச்செயல் முறையே உயிர்த்தெழுதல் உண்டென்பதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதற்கான போதுமான ஆதாரமாக இருந்தது. ஷஷமரித்தோர் உயிர்த்தெழாவிட்டால் இத்தகைய செயலின் அர்த்தமென்ன என்றே பவுல் கேட்கிறார்'' (ஆழசசளை). ஷஷகொரிந்தியர் உயிர்த்தெழுதலை மறுதலித்துக்கொண்டு, மரித்தவர்களுக்காக ஞானஸ்நானம் பெறுவது அர்த்தமற்றதாயிருந்தது'' (றுடைளழடெ). மரித்தோர் உயிர்த்தெழாவிட்டால் மரித்தவர்களுக்காக உயிரோடிருப்பவர்கள் ஞானஸ்நானம் பெறுவது அர்த்தமற்றதாகவே இருக்கும். ஷஷஞானஸ்நான மானது மரணம் உயிர்த்தெழுதல் என்பவைகளுக்கான உறுதியான வெளிப்பாடாய் இருந்தமையினால் ஞானஸ்நானம் பெறுவர்கள் எப்படி உயிர்த்தெழுதலை மறுதலிக்கமுடியும் என்பதே பவுலின் தர்க்கமா யிருந்தது'' (ஆழசசளை).

கொரிந்தியரின் பழக்கத்திலிருந்து அப்போஸ்தலனாகிய தன்னுடைய அனுபவத்தையும் காட்டுகிறார் (15:30). ஷஷமரணத்தை கொண்டுவரும் மார்க்கத்திற்காக ஏன் தாங்கள் பாடுபடவேண்டும்

என்பதே பவுலின் தர்க்கம்'' (ஊசசளை). கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தில் உயிர்த்தெழுதல் இருப்பதனாலேயே உயிருக்கு ஆபத்தைக் கொண்டு வரும் இம்மார்க்கத்தை பவுல் எங்கும் பரப்பினார். பவுலுக்கு எப்போதும் ஆபத்திருந்தது (2கொரி.1:8-9,17:23-27). இதை தான் மேன்மை பாராட்டும் கொரிந்தியரைக்கொண்டு ஆணையிட்டு சொல்கிறார் (15:31). ஷஷஉயிர்த்தெழுதல் இல்லா விட்டால் கிறிஸ்துவுக்காக உயிரைப் பணயம் வைத்து ஊழியம் செய்வதும் அர்த்தமற்றதாகவே இருக்கும்'' (றுடைளழுெ). பவுல் கொரிந்தியரைக் குறித்து மேன்மை பாராட்டினாலும் இயேசுகிறிஸ்துவின் செயல் காரணமாகவே அவர்களில் பெருமை பாராட்டினார்.

பவுல் எபேசுவில் தனக்கேற்பட்ட சம்பவமொன்றை குறிப்பிடுகிறார். ஷஷதுட்ட மிருகங்களுடனே போராடினேன் என்று அவர் தனக்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்பை விளக்குகிறார்'' (றுடைளழுெ). அவர் உண்மையாகவே மிருகங்களுக்கு உணவாக போடப்பட்டு காப்பாற்றப்பட்டார் என கருது வாரும் உண்டு. எனினும் பவுலுக்கு ரோம குடியுரிமை இருந்தமையால் இத்தகு தண்டனை அவருக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்காது. அப்படியே அவர் மிருகங்களுக்கு உணவாக போடப்பட்டு காக்கப்பட்டிருந்தால் இந்நிருபத்தை எழுதும்போது ரோம குடியுரிமையும் இழந்தவராகவே இருப்பார். ஆனால் இதை எழுதும் சமயத்தில் அவர் ரோம குடியுரிமையை உடையவர்ராகவே இருந்துள்ளார். ஷஷதுட்டமிருகங்களுடனே போராடினேன் என்பது அக்காலத்தில் உருவகமொழியாக இருந்தது'' (ஆழசசளை). பவுலுக்கு எபேசுவில் ஏற்பட்ட எதிர்ப்பு துட்டமிருகங்களோடே போராடுவது போன்றதொரு போராட்டமாகவே இருந்தது (அப்.19 பார்க்க).

மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் இருப்பதனாலேயே பவுல் இவ்விதமாக போராட்டங்களையெல்லாம் சகித்தார். அல்லது பேசாமல் இருந்து வாழ்க்கையை அனுபவித்திருப்பார். நாம் சாகப்போகிறோம் அதன் பிறகு எதுவுமில்லை. அதுவரை புசிப்போம், குடிப்போம் எனும் மனநிலை யில் இருந்திருப்பார். மரணத்திற்கு பிறகு உயிர்த்தெழுதல் உண்டென்று இருப்பதை பவுல் நம்பியமையினாலேயே இத்தகைய ஆபத்தான வாழ்க்கை முறையை பொறுமையோடே ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்'' (ீசழைச).

உயிர்த்தெழுதலை மறுதலிப்பவர்களுக்கு பவுல் எச்சரிக்கை யொன்றையும் கொடுத்துள்ளார் (15:33-34). ஆகாத சம்பாஷனைகள் நல்லொழுக்கங்களையும் கெடுக்கும் என்கிறார் பவுல். ஷஷகொரிந்தியர் உயிர்த்தெழுதலை மறுதலிக்க காரணம் அவர்கள் புறமதத்தோரிடம் அந்நியோன்னிய சம்பந்தம் வைத்திருந்தமையேயாகும்'' (நுனறயசனள). இவர்களோடே வைத்துக்கொள்ளும் ஆகாத சம்பாஷனை கள் கொரிந்திய ரையும் இவர்களது பாவ வழியில் செல்ல வைத்துவிடும் என்பதனால் மோசம் போகாதிருக்கும்படி எச்சரிக்கிறார். ஷஷகிறிஸ்தவ உபதேசத்தோடு புறமத உபதேசங்களை சேர்க்கக்கூடாது. அது மனதை மாசுபடுத்துவது மட்டு மல்ல, நடத்தையையும் கெடுக்கும்'' (றுடைளழுெ). ஷஷஉயிர்த்தெழுதலை மறுதலிப்போருடன் சகவாசம் வைத்துக்கொண்டால் அது கிறிஸ்தவ ஒழுக்கத்தையும் பாதித்துவிடும் என்கிறார் பவுல்'' (ஆழசசளை). இதனால்தான் அடுத்த வசனத்தில் நீங்கள் பாவம் செய்யாமல் நீதிக்கேற்ப விழித்து கொண்டு தெளிந்தவர்களாயிருங்கள் என கட்டளையுமிட்டுள்ளார் (15:34). ஷஷபிழையான உபதேசம் பிழையான நடத்தையைக் கொண்டுவரும்'' (ஆழசசளை). உயிர்த்தெழுதலை மறுதலித்தவர்கள் தாங்கள் தெளிவாக சிந்திக்கிறவர்கள் என நினைத்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் பவுலோ இவர்கள் பாவஞ்செய்கிறவர்களாகவும் மனத்தெளிவற்றவர்ளாகவும் இருப்பதாக கூறுகிறார்'' (சுழடிநசவளழுெ). அத்தோடு தேவனைப் பற்றிய சரியான அறிவற்றவர்களாகவும் இவர்கள் இருந்தனர். தங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும் என பெருமிதப்பட்டுக்கொண்டிருந்த கொரிந்தியருக்கு வெட்கமுண்டாகவே இதையும் எச்சரிக்கையோடு குறிப்பிட்டுள்ளார். ஷஷகொரிந்தியர் புறஜாதி மார்க்க பாவவழிகளிலும் பெருமையிலும் மயங்கிருந்தனர். இவர்களை நீதிக்கேற்ப விழித்தெழும்படி கூறுகிறார். அவர்கள் இந்த மயக்கத்தில் இருந்து விழித்தெழவேண்டியதே சரியான செயலாகும்ஷஷ (றுடைளழுெ).

(ஈ) விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுந்த சரீரத்தின் தன்மை (15:35-58)

இயேசு கிறிஸ்து மரணத்தை ஜெயித்து உயிர்த்தெழுந்தமையால் விசுவாசிகளும் உயிரோடெழக் கூடியதாயிருக்கின்றது என்பதை விளக்கிய பவுல், உயிர்த்தெழுந்தும் சரீரம் எத்தகையதாயிருக்கும் என்று கூறுகிறார். அத்தோடு எப்படி உயிர்த்தெழுதல் நடைபெறும் என்றும் விளக்குகிறார். பவுலினுடைய பதில்கள் 50 ஆம் வசனத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டுள் ளது. அதாவது மாம்சமும் இரத்தமும் தேவனுடைய ராச்சியத்தை சுதந்தரிக்காது. மாம்ச சரீரம் மகிமையான ராச்சியத்தில் இருக்க தகுதியற்றது. இதனால் அது ஆவிக்குரிய சரீரமாக மாற வேண்டியுள்ளது. இதனால் மரித்த சரீரங்கள் உயிர்ப்பிக்கப்படும்ளூ உயிரோடிருப்பவை மறுரூபமாக்கப்படும்'' (ீசழைச).

மரித்தோர் எப்படி எழுந்திருப்பார்கள்? எப்படிப்பட்ட சரீரத்தோடே வருவார்கள் என்று யாராவது கேட்டால் அவர்கள் ஞானவான்களாக இக்கேள்வியைக் கேட்கவில்லை (15:35). இதனால் புத்தியீனனே என்கிறார் பவுல். ஷஷஅதேசமயம் உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றிய விசுவாசம் விதைப்புக் காலத்தையும்

அறுப்புக்காலத்தையும் பற்றிய நம்பிக்கையைப் போன்றது என்கிறார்''. இரண்டையும் நம்மால் முழுமையாக விளக்கிக்கொள்ள முடியாவிட்டாலும் இரண்டுமே நிஜமானது. விதையில் இருந்து முளைத்துவரும் செடி அதிலிருந்து வருகிறது. எனினும் அது விதை யைப்போல இல்லாமல் வித்தியாசமான செடியாக உள்ளது. இயற்கையான சரீரத்துக்கும் உயிர்த்தெழுந்த சரீரத்துக்கும் இடையேயான வித்தியாசமும் இப்படிப்பட்டதே'' (டுழறநசல).

ஷஷமரணத்தின் பின் சரீரம் அழிந்துபோவதனால் அது உயிர்த்தெழ வாய்ப்பில்லை என கிரேக்கர் கருதினர்'' (ஆழசசளை). ஆனால் பவுல் விதைக்கும் விதை செத்து உயிர்த்து முளைப்பதுபோல அழியும் சரீரமும் உயிர்ப்பிக்கப்படும் என்கிறார் (15:36). விதைக்கப்படும் விதை சிதை வடைந்து அழிந்து அதன்பின்பே அதிலிருந்து புதிய ஜீவன், புதிய தாவரம் முளைத்துவருகிறது. அதேவிதமாகத்தான் சரீரம் மரித்து அழிந்தபின் புது ஜீவனுடன் சரீரம் உயிர்ப்பிக்கப்படுகிறது. 35ஆம் வசனத்திலுள்ள முதல் கேள்விக்கான பதில் இது ஷஷஉயிர்த்தெழுதலை மறுதலிப் பவர்கள் தேவனுடைய உயிர்ப்பிக்கும் வல்லமையை அறியாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். அன்றாடம் அவர்கள் விதைக்கும் விதைகளை தேவன் எவ்விதமாக உயிர்ப்பிக்கிறாரோ அதேவிதமாக மரித்தவர்களையும் அவர் உயிர்ப்பிப்பார்'' (ருடைளழுெ). ஷஷஉயிர்ப்பிக்கப் படுதலுக்கும் மரணமே அவசியமானதாயுள்ளது'' (ஏழுள). ஷஷஉண்மையான உயிர்த்தெழுதலுக்கு உண்மையான மரணம் அவசியம். இயற்கையிலும் தேவன் இதை ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார் (யோ.12:24. ஒப்பிடுக). இதனால் மரித்தவர்கள் உயிர்ப்பிக்கப்படுவது நிச்சயம்'' ரீசழைச).

35 ஆம் வசனத்திலுள்ள இரண்டாவது கேள்விக்கு 37ஆம் வசனத்தில் பதிலளிக்கிறார். உயிர்த்தெழும் சரீரம் மரிக்கும் சரீரத்தை போலிருக்காது. அது வித்தியாசமானதாக இருக்கும். விதைப்பிலும் விதைக்கப்படும் விதையல்ல. மாறாக செடியே உயிர்சென்று வருகிறது. எனினும் செடியை நாம் விதைப்பதில்லை. ஆனால் இதுபோலவே உயிர்த் தெழும் சரீரமும் இப்போது நமக்கிருக்கும் சரீரத்தைப் போலல்லாது வித்தியாசமானதாக இருக்கும். ஷஷமரிக்கும் சரீரத்தைவிட உயிரோடெழும் சரீரம் மகிமை மிகுந்ததாய் இருக்கும்'' (ஆழசசளை). அழியும் சரீரம் அதைவிட மகிமை பொருந்திய சரீரமாய் உயிர்ப்பிக்கப்படும் ஷஷவிதையைவிட அதிலிருந்து வளரும் தாவரம் அழகானதாக இருப்பதுபோலவே இதுவும் நடக்கும்'' (ஆழசசளை). அழியாத விதையில் இருந்து அழகான தாவரம் வருவதுபோல, அழியும் சரீரத்திலிருந்து அழகான சரீரம் வரும்.

தேவனே தமது சித்தத்தின்படி ஒவ்வொன்றுக்கும் அதனதன் மேனியைக் கொடுத்துள்ளார் (15:38). ஒவ்வொன்றும் எத்தகையதாயிருக்க வேண்டும் என்பதை தேவன் ஆரம்பத்திலேயே தீர்மானித்து, இப்போது அவற்றுக்கு அதன்படி மேனியைக் கொடுத்து வருகிறார்'' (ஆழசசளை). ஷஷதேவனுடைய ஆரம்ப தீர்மானம்படியே இவை நடைபெறுகின்றது'' (ருடைளழுெ) ஆதி.1:11.ஒப்பிடுக. ஷஷஎதுவும் தானாகவே, எதையும் அடைவதில்லை. தேவனே ஒவ்வொன்றிற்க்கும் ஏற்ற மேனியைக் கொடுக்கிறார்'' (புசழளாநடனந) ஷஷஎனவே அவர் பரலோக வாழ்வுக்கு ஏற்ற சரீரத்தை நமக்கு கொடுப்பார்'' (ரீசழைச). ஷஷமரிப்பவை வித்தியாசமான மேனிகளோடு உயிர்ப்பிக்கப்படுபவை போல (தாவர உதாரணம்) மரிக்கும் மக்களுக்கும் வித்தியாசமான சரீரங் களோடு உயிர்ப்பிக்கப்படுவார்கள்'' (ஆழசசளை).

ஒவ்வொன்றினுடைய மாம்சமும் வித்தியாசமானவை. அவை தத்தமது சூழலில் வாழக்கூடிய சரீரங்களை உடையனவைாக உள்ளன (15:39). ஷஷஇதேபோல பூலோகத்தில் வாழும் நாம் பரலோகத்தில் வாழ்வதற் குரிய சரீரத்தை உடையவர்களாய் இருப்போம்'' (ஆழசசளை) பூலோக மேனிக்கும் பரலோக மேனிக்கும் வித்தியாசமுண்டு என்கிறார் பவுல் (15:40). பரலோகத்தில் வாசமாயிருக்கும் தூதர்களுடைய சரீரம் அல்ல. உலகில் இருக்கும் நம்முடைய சரீரம் வித்தியாசமானவை. எனவே நாம் பரலோகத்தில் இருக்கும்போது இவ்வுலக சரீரத்தை உடையவர்களாயி ராமல், பரலோகத்துக்குரிய சரீரத்தை உடையவர்களாய் இருப்போம்.

அதேபோல சூரியன் சந்திரன் நட்சத்திரங்கள் என்பவற்றின் மகிமைகளும் வித்தியாசமானவையாக உள்ளன (15:41). ஷஷவானத்து மேனிகளுக்கும் பூலோக மேனிகளுக்குமிடையே வித்தியாசம் காணப்படுவது மட்டுமல்ல, வானத்திலுள்ளவைகளும் ஓரே மாதிரியானவைகளாக இராமல் எல்லாம் வித்தியாசமானவைகளாகவே உள்ளன.

ஷஷஇந்த வித்தியாசமான மகிமை தோற்றம் என்பவைகளின் அடிப்படையிலேயே உயிர்த்தெழும் சரீரங்களைப்பற்றியும் நாம் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும் (15:42). அதாவது இப்போதிருக்கும் சரீரம் நமக்கிருக் காது. நாம் இப்போதிருப்பதைவிட வித்தியாசமான ஒரு சரீரத்தை உடையவர்களாய் இருப்போம். இப்போதைய நமது சரீரம் அழிவுள்ளது. உயிர்த்தெழும் சரீரம் அழியாது (15:42). இப்போதையது கனவீனமும் பலவீனமுமானது. ஆனால் உயிர்த்தெழும் சரீரம் மகிமையுள்ளதாயும் பலமுள்ளதாயும் இருக்கும் (15:43). இப்போது நமக்கிருப்பது ஜென்ம சரீரம். ஆனால் உயிர்த்தெழுந்தபின் நமக்கு ஆவிக்குரிய சரீரம் கிடைக்கும் (15:44). ஷஷவித்தியாசமான சரீரத்துக்கு பவுல் பலதரப்பட்ட

உதாரணங்களை காட்டியுள்ளார் (15:38-41). இவை அனைத்தினதும் சத்தியம்ளூ விதைக்கப் படுவது, புதியதோர் ஜீவனாக வெளிவரும் என்பதேயாகும்" (ஆழசசளை). அதேபோல (42-44) இல் இரண்டு சரீரத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை தெளிவாக குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வுலகத்து சரீரத்துக்கும் இனிவரவிருக்கும் சரீரத்திற்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசத்தை மேலும் விளக்க பவுல் வேதவாக்கியத்தை ஆதாரமாய்க் காட்டுகிறார் (15:45-49). முதல் மனிதனாகிய ஆதாம் ஜீவிக்கும் ஆத்துமாவாயிருந்தான் (15:45) (ஆதி.2:7). அவன் ஜென்ம சரீரமுடையவனாயிருந்தான் (15:46). அவன் மண்ணினால் உருவாக்கப்பட்டவன் (15:47). பிந்தின ஆதாமாகிய கிறிஸ்துவோ உயிர்ப்பிக்கிற ஆவியாக இருக்கிறார் (15:45). அவருடைய சரீரம் ஆவிக்குரியது (15:46). அவர் வானத்திலிருந்து வந்தவர் (15:47). ஷஷஆதாமிடமிருந்து நாம் எப்படி இந்த ஜென்ம சரீரத்தைப் பெற்றிருக் கின்றோமோ அதேபோல கிறிஸ்துவிடமிருந்து ஆவிக்குரிய சரீரத்தை பெற்றுக்கொள்வோம் (15:48-49). நாம் முதலில் ஜென்ம சரீரத்தை உடையவர்களாயிருக்கிறோம். அதன் பின்பே நமக்கு ஆவிக்குரிய சரீரம் கிடைக்கிறது (15:46). ஷஷஉலக மக்கள் இவ்வுலகத்திற்குரியவர்கள். ஆனால் இயேசுவினுடைய மக்கள் அவரைப்போல பரத்துக்குரியவர்கள் (15:48). அதே சமயம் மண்ணான ஆதாமுடைய சாயலை நாம் அணிந்திருக்கிறது போல வானவருடைய சாயலையும் அணிந்துகொள்வோம் (15:49). அதாவது நம்முடைய உயிர்த்தெழுந்த சரீரமும், இயேசுவினுடைய உயிர்த்தெழுந்த சரீரத்தைப் போலிருக்கும் (1 யோ.3:1). ஷஷஇயேசுகிறிஸ்து உயிரோடெழுந்த- மையினால் அவர் ஜீவனளிப்பவராயுள்ளார்" (றுடைளழெ) (ரோ.1:4,8:11ளூ 2 கொரி.3:17). அவர் உயிர்த்தெழுந்து பரமேறிச்சென்று மக்களுக்கு ஆவியைக் கொடுக்கிறார் (மத். 28:18ளூ அப்.2:23) (துயு.ளூஉாநி). ஷஷஇயேசுகிறிஸ்து மறுபடியும் வரும்போது, அவருடையவர்கள் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டு மகிமையின் சரீரத்தையுடையவர்களாய் இருப்பார்கள்" (றுடைளழெ). ஷஷஆதாமுடைய ஜென்ம சரீரத்தை உடைய நாம், உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவின் ஆவிக்குரிய சரீரத்தை உடையவர்களாய் இருப்போம்" (நு.ளூஉாநணைநசு). ஷஷநாங்கள் மெய்யான தேவசாயலை உடையவர்களாய் அதை பிரதிபலிப்பவர்களாய் இருப்போம்" (டீசரஉந). மாம்சமும் இரத்தமும் தேவனுடைய ராச்சியத்தை சுதந்தரிப்பதில்லை. எனவே நாம் இப்போதிருக் கும் சரீரத்தை உடையவர்களாக அல்ல, மாறாக ஆவிக்குரிய சரீரத்துட னேயே பரலோகத்தில் இருப்போம் (15:50). உயிர்த்தெழுபவர்கள் மாம்சத் தையும் இரத்தத்தையும் உடையவர்களாக இருக்கமாட்டார்கள்" (ஆழசசளை). மாம்சமும் இரத்தமும் அழியக்கூடியவை, நாம் அழியாத ஆவிக்குரிய சரீரத்தை பெற்றுக்கொள்வோம்.

இயேசுவின் வருகையின்போது மரித்தோர் உயிரோடெழுந்திருப்பர். அதேசமயம் உயிரோடிருக்கும் கிறிஸ்தவர்கள் மறுரூபமாக்கப்படுவர் (15:51). மாம்சமும் இரத்தமும் தேவனுடைய ராச்சியத்தை சுதந்தரிக்காத படியினால், இயேசுவின் வருகையின்போது உயிரோடிருப்பவர்களின் சரீரம் மறுரூபமாக்கப்பட்டு அவர்களும் மகிமையுள்ள ஆவிக்குரிய சரீரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வர் (1தெச. 4:15-17). இச்சமயம் அழிவுள்ளதும் சாவுக்கேது வானதுமான சரீரம் அழியாமையையும் சாவாமையையும் தரித்துக் கொள்ளும். அச்சமயம் மரணம் ஜெயமாக விழுங்கப்படும் என்று எழுதியிருக்கிற வார்த்தை நிறைவேறும் (15:52-54). ஷஷமறுவாழ்வில் நமக்கு கிடைப்பது வேறு ஒரு சரீரமல்ல, மாறாக இப்போதைய சரீரமே. ஆனால் அது மறுரூபமாக்கப்பட்டு ஆவிக்குரிய நிலையில் இருக்கும்" (ஆழசசளை). ஷஷஇப்போதிருக்கும் நிலையில் நம்மால் பரலோகத்திலிருக்க முடியாதென்ப தனால் நம்முடைய சரீரம் அதற்கேற்றவாறு மாற்றப்பட வேண்டியுள்ளது" (ஆழசசளை). ஷஷமரணம் ஜெயமாக விழுங்கப்படுகிறது. இயேசுவின் மரணம் மற்றையோரின் மரணத்தை விழுங்கிவிட்டது" (டுரவாநச) (ஏசாயா. 25:8 ஒப்பிடுக). ஷஷநம் சரீரம் மறுரூபமாக்கப்பட்டபின் நாம் நம் அடையாளத்தை இழந்துவிடமாட்டோம். இயேசுவின் உயிர்த்தெழுந்த சரீரத்தை மக்களால் அடையாளம் காணக்கூடியதாக இருந்தது போலவே நம்முடைய சரீரத்தின் நிலையும் இருக்கும்" (றுடைளழெ).

இயேசுகிறிஸ்து வரும் சமயம் மரணம் ஜெயமாக விழுங்கப்படும். மரணம் முழுமையாக மேற்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது. மரணம் தோல்விய டைந்துவிட்டது. இதனால் மரணமே உன் கூர் எங்கே என பவுல் கேட்கிறார். கூர் என்பதற்கு பாவிக்கப்பட்ட கிரேக்க பதம் தேனீ, தேள் என்பவற்றின் கொடுக்குகளை வர்ணிக்கும் பதமாகும். மரணத்தின் கூர் பாவம் என்கிறார் பவுல். பாவம் வி'முள்ள கொடுக்குகளை கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இயேசுகிறிஸ்துவில் உள்ளவர்களுக்கு இதனால் பாதிப்பு இல்லை. இயேசு அதன் கூரான பாவத்தை உடைத்துப்போட்டார். அதேபோல் பாதாளமும் இனி மக்களை தன்னகத்தே வைத்திருக்கும் வண்ணம் ஜெயமுடையதாய் இருக்காது. இயேசு மரணத்தையும் இல்லாமல் செய்து விட்டார். ஷஷஅக்காலத்தில் மரணத்தின் தோல்வி வெளிப்படையாய் இருக்கும் மரணத்தின் நச்சு மிகுந்த கொடுக்கும் முற்றிலுமாக அகற்றப்பட்டிருக்கும்" (ஆழசசளை).

மரணத்தின் கூர் பாவம். பாவம் மரணத்தை பிறப்பிக்கின்றது. மரணத்திற்கு மூல காரணம் பாவமே (ஆதி.2:17ளூ ரோ.5:12). அதேசமயம் பாவத்தின் பெலனாக நியாயப்பிரமாணம் உள்ளது. நியாயப்பிரமாணம் பாவமானது அல்ல (ரோ.7:12). ஆனால் அதனால் மக்களை இரட்சிக்க முடியாது (ரோ.5:12,7:7,10:4). அதேசமயம் ஷஷநம்மால் அடையமுடியாத தராதரத்தை அது அறிவிப்பதன் மூலமாக

பாவத்தின் பெலனான அரணாக இருக்கிறது. அதுவே நம்மை பாவிகளாக்குகிறது. அதுவே நம்மை குற்றஞ்சாட்டுகிறது (ரோ.7).

எனினும் இயேசுகிறிஸ்து நமக்கு பாவம் மரணம் நியாயப் பிரமாணம் என்பவற்றின் மீதான வெற்றியைத்தந்துள்ளார் (15:57). இயேசு மரணத்தை மேற்கொண்டு அதைப் பரிகரித்துள்ளார் (ரோ. 6:9ளு 2 தீமோ.1:10). அவர் நியாயப்பிரமாணத்தின் சாபத்தினின்று நம்மை மீட்டுள்ளார் (கலா.3:13). பாவ ஆட்சிக்குப் பதிலாக அவர் கிருபையின் ஆட்சியை ஏற்படுத்தியுள்ளார் (ரோ. 5:20). இதனால் இயேசுகிறிஸ்துவினாலே நமக்கு ஜெயம் கிடைக் கிறது. ஷஷபாவத்தின் மீதும் மரணத்தின் மீதும் நியாயப்பிரமாணத்தின் மீதும் தொடர்ச்சியான வெற்றி நமக்கு உண்டு. கிறிஸ்தவனுக்கு கிடைக்கும் இவ்வெற்றி கிறிஸ்துவின் மூலமாகவே கிடைக்கின்றது'' (ருடைளழு). இதனால் பவுல் தேவனை ஸ்தோத்திரிக்கிறார்.

இயேசுகிறிஸ்து நமக்கு வெற்றியைக் கொடுக்கின்றமையால் காத்திருக்க நாம் படுகிற பிரயாசம் வீணானதாயிராது. இதை அறிந்து உறுதிப்பட்டவர்களாயும் அசையாதவர்களாயும் கர்த்தருடைய கிரியையிலே எப்பொழுதும் பெருகும்படியும் பவுல் கட்டளையிடுகிறார் (15:58). ஷஷஉயிர்த் தெழுதலின் நிச்சயம் நாம் நம் பணிகளை கருத்துடன் செய்வதற்கு நம்மைத் தூண்டவேண்டும்'' (நுனறயசனள). அவர்கள் உயிர்தெழுதலைப் பற்றிய நம்பிக்கை அவர்களில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதாகவும் அசைக்கப்பட முடியாததாகவும் இருக்கவேண்டும்'' (துழாு-யசசல) ஷஷகர்த்தருடைய கிரியைகள் என்பது கடைசி சம்பவத்துக்காக ஆயத்தப்படுதலாகும். முடிவு உறுதிப் படுத்தப்பட்டது. எனவே அவர்கள் சுவிசே'த்தைப் பரப்புவதிலும் உயிர்த் தெழுதலுக்கு ஆயத்தமுள்ளவர்களாக்குவதுமாகும்'' (நுனறயசனள). ஷஷஉயிர்த் தெழுதலைப்பற்றிய சரியான சத்தியத்தையும் தேவனுடைய இரட்சிப்பின் திட்டத்தின் கடைசி அம்சத்தையும் நன்கறிந்து அதில் அவர்கள் உறுதியா கவும் அசையாத வர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். ஷஷஉயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிய நிச்சயம் கர்த்தருக்காக முழு முயற்சியோடும் பிரயாசத்தோடும் பணிபுரியக்கூடிய வல்லமையை கொடுக்கிறது'' (ருடைளழு). உயிர்த்தெழுதல், தேவனுடைய இறுதி வெற்றி, என்பவை காரணமாக கிறிஸ்தவர்களது பிரயாசம் ஒருபோதும் வீணானதாயிராது.

பரிசுத்தவான்களுக்கான தர்மப்பணம் (16:1-4)

கடைசியாக பவுல் ஏழைவிசுவாசிகளுக்கான உதவி உபசாரங்கள் பற்றிய பிரச்சனைக்கான தீர்வைப்பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். இதுவும் அவர்கள் எழுதிக்கேட்ட கேள்விக்கான பதிலாகவே உள்ளது. தான் கலாத்திய நாட்டுச் சபைகளுக்கு கொடுத்த அறிவுறுத்தல்களின்படியே இவர்களும் செய்யவேண்டும் என பவுல் கூறுகிறார். இச்சமயம் எருசலேம் சபை மக்கள் பஞ்சத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர் (அப்.11:28-30). இதனால் இவர்களுக்கு மற்ற சபையினர் உதவவேண்டியது அவசியமான தாயிருந் தது. பவுல் கொரிந்தியரிடமிருந்து மட்டும் எருசலேம் சபையினருக்குப் பணம் கொடுக்கும்படி கூறவில்லை. கலாத்திய நாட்டு சபைகள் அனைத்திற்கும் அவர் இதே கட்டளையைக் கொடுத்திருந்தார். ஷஷபுறஜாதி சபைகள் யூதசபைக்கு உதவ ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பமாயும் இரு தரத்தினதும் உறவை வலுப்படுத்த ஏற்ற தருணமாகவும் இது அமைந்திருந்தது'' (ீசழைச). ஷஷபுறஜாதி கிறிஸ்தவர்கள் யூதகிறிஸ்தவர்கள் மீது வைத்திருக்க வேண்டிய அன்பை வெளிப்படுத்தும் முறையாகவும் இது அமைந்திருந்தது'' (ஆழசசளை).

இந்த தர்மப்பணம் எவ்வாறு சேர்க்கப்படவேண்டும் என்றும் பவுல் கூறுகிறார். தான் வரும் சமயம் இதற்காக பணம் சேகரிக்காமல், வாரத்தின் முதல் நாள் தோறும் தன் தன் வரவுக்குத்தக்கதாக எதையாகிலும் சேர்த்து வைக்கும்படி பவுல் கூறுகிறார் (16:2). எவ்வளவு என்று பவுல் கூறவில்லை. ஒவ்வொருவனும் தன்னால் இயன்றளவு கொடுக்க வேண்டியவனாயிருந்தான். மட்டு மல்ல ஒரேடியாக முழுத் தொகையையும் கொடுக்காமல் வாராவாரம் அவன் சேகரிக்கவேண்டும். ஷஷவாராவாரம் அவன் இதை ஆலயத்தில் கொடுக்க வேண்டியதில்லை அவன் இதை தன்னிடத்தில் சேர்த்து வைத்திருக்கவேண்டும்'' (புசழளாநசனந) இது பரிசுத்தவான்களுக்காக சேர்க்கப்படும் உதவிப்பணமே தவிர தசமபாகமோ காணிக்கையோ அல்ல, அதைப்பற்றி பவுல் இங்கு கூறவில்லை. ஷஷஒவ்வொருவனும் இவ்வாறு பணம் சேர்க்கவேண்டும். அவன் வறியவனா யிருந்தாலும் கூட அவன் வரவுக்கேற்றபடி சேகரிக்கவேண்டும். ஒருவன் எந்தளவுக்கு ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருக்கிறானோ அந்தளவுக்குத்தக்க தாக சேகரிக்கவேண்டும்'' (ஆழசசளை).

சேகரிக்கப்பட்ட பணத்தை தான் வரும்போது எருசலேம் சபைக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்பதாக பவுல் கூறுகிறார். கொரிந்தியரால் நம்பகமானவர்களாக தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர்களிடம் இவற்றை கொடுக்க வேண்டும் என்கிறார் (16:3). சிலசமயம் தானும் எருசலேம் போகலாம் அப்படி தான் போனால் பணத்தைக் கொண்டு செல்பவர்களும் தன்னுடன் வரலாம் என்கிறார் பவுல் (16:4). ஷஷபவுல் தானே பணத்தை எடுத்துகொண்டு போகவேண்டும் என கூறவில்லை. கொரிந்தியரே தங்கள் சபையைச் சேர்ந்தவர்களிடம் பணத்தைக் கொடுத்தனுப்ப வேண்டும் என்கிறார். அவர்கள் வசத்தில் இதுபற்றிய

கடிதங்களை பவுல் கொடுத்தனுப்புவார்ஷஷ (ஙுடைளழ©). பவுலும் அவர்களுடனே போனால் கடிதம் அவசியப்படாது" (புசழளாநசனந).

தேவையோடிருக்கும் விசுவாசிகளுக்கு உதவுவதே அவர்கள்மீது நாம் வைத்திருக்கும் அன்பின் வெளிப்பாடாய் உள்ளது (1யோ. 3:1718).

1 கொரிந்தியர் 16:5-24

இறுதி அறிவுறுத்தல்களும் வாழ்த்துரையும்

கொரிந்து சபையினருக்கான பல அறிவுறுத்தல்களையும் கொடுத்த பவுல் கடைசியாக கொரிந்தியருக்கு தன் திட்டங்களையும் சில அறிவுறுத்தல்களையும், கொடுத்து வாழ்த்துரையோடு நிருபத்தை முடிக்கிறார்.

(அ) பவுலின் திட்டங்கள் (16:5-12)

தான் கொரிந்து பட்டணத்துக்கு வரவிருப் பதைப்பற்றி பவுல் கூறுகிறார். அவர் மக்கெதோனியா நாட்டின் வழியாய் போகிறபடியால் மக்கெதோனியா நாட்டைக் கடந்த பின்பு அங்கு வருவதாகக் கூறுகிறார் (16:5). ஏற்கனவே தான் வருவதைப் பற்றி குறிப்பிட்டிருந்த பவுல் (4:19) இப்போது தான் கட்டாயம் வருவேன் என்று கூறுகிறார் (2கொரி.1:5-16). ஷஷஇதன் மூலமாக, காணமல்போன ஆரம்ப கடிதத்தில் (5:9) பவுல் மக்கெதோனியாவுக்குப் போகும்போதும் திரும்பி வரும்போதும் கொரிந்து வுக்கு வருவதாக குறிப்பிட்டிருந்தார் என்பதை அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது" (ஙுடைளழ©). ஆனால் இந்தவகையில் கொஞ்சகாலம் அங்கிருப் பதைவிட ஒருதரம் சற்று நீண்ட காலத்துக்கு அவர்கள் மத்தியிலிருந்து அவர்களது பிரச்சனைகளை தீர்க்கவேண்டும் என்பதனால் மக்கெதோனி யாவுக்குப் போய், அங்கிருந்து வரும்போது தான் கொரிந்துவுக்கு வருவதாக கூறுகிறார் (16:6-7). சிலகாலம் அவர்களிடம் தங்கியிருக்க வேண்டும் என்பதே பவுலின் நோக்கம். சிலசமயம் அவர் மாரிகாலம் முழுவதும் அவர்களிடம் தங்கிருக்கலாம். அதற்கு பிறகு தான் எங்கே போவது என்பதுபற்றி பவுல் நிச்சயமற்றவராக இருந்தார். எனினும் அவர் எங்கு போவதாயிருந்தாலும் கொரிந்தியரே தன்னை வழியனுப்பி வைக்கவேண்டும் என்கிறார் பவுல். எனினும் பெந்தகோஸ்தே நாள் வரை தான் எபேசுவிலேயே இருக்கவேண்டும் என அவர் கூறுகிறார். ஏனென்றால் எபேசுவில் சுவிசே'த்தைப் பிரசங்கிக்க அவருக்கு அனுகூலமான சந்தர்ப்பம் அங்கு கிடைத்திருந்தது. அதேசமயம் அவருக்கு எதிர்ப்புக்களும் அங்கு இருந்தன. (16: 8-9). ஷஷசுவிசே' ஊழியத்தின் வெற்றி எதிர்ப்பையும் தோற்றுவிக்கும். பிசாசின் ராட்சியத்துக்கு எதிராக செயற்படுபவர்களை பிசாசு எப்போதுமே எதிர்ப்பான்" (ஆயவவாநற ர்நவெசல). எனினும் எதிர்ப்புகளையும் பாராது சந்தர்ப்பங்களை நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும.

சிலகாலம் கொரிந்தியரிடம் தங்கியிருக்கவேண்டும் என்பது பவுலின் திட்டமாயிருந்தது. கர்த்தரது சித்தத்தின்படி அவர் செயல்படு பவராய் இருந்தார் (16:7). நமது திட்டங்களும் தேவனுடைய சித்தத்தின் படியானதாக இருக்கவேண்டும் (அப். 18:21ஞ எபி.6:3ஞ யாக்.4:13-15). ஷஷபவுல் தேவனுடைய ஊழியக்காரன் என்பதனால் தேவன் சொல்லும் இடங்களுக்கே அவர் போனார்" (ஆழசசளை). பவுல் இங்கு குறிப்பிட்டபடியே கொரிந்துவுக்கு போனார் (அப்.20 : 1-3).

தன்னுடைய விஜயத்தைப்பற்றி குறிப்பிட்ட பவுல் தான் ஏற்கனவே தீமோத்தேயுவை அவர்களிடம் அனுப்பியதைப்பற்றி குறிப்பிட்டு அவனை அற்பமாய் எண்ணாமல் ஏற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் தன்னிடத்திற்கு அனுப்பி வைக்கும்படி கூறுகிறார். (16 :10:11). தீமோத்தேயுவை அனுப்பியதைப்பற்றி பவுல் ஆரம்பத்திலும் குறிப்பிட்டிருந்தார் (4:17). தீமோத்தேயு எரஸ்துவுடனே மக்கெதோனியாவுக்கு போனான் (அப். 19:22). அதன் பின்பே தீமோத்தேயு அங்கிருந்து கொரிந்துவுக்கு போனான். இதனால் தீமோத்தேயு போகுமுன்பே இந்நிருபம் அவர்களிடம் போய்விடும். தீமோத்தேயு இயற்கையாகவே பயந்த சுபாவமுள்ளவனாதலால் (1தீமோ.4:12) அவன் பயப்படும்படியாக எதுவும் செய்யவேண்டாம் என கட்டளையிடுகிறார் தீமோத்தேயுவும் தன்னைப்போல கர்த்தருடைய பணியை செய்பவன் (1தெச.5:31) என்றும் அவர்களுக்கு அறியத் தருகிறார் (4:10). ஷஷஅப்பொல்லோ போன்ற சிறந்த பிரசங்கிகளுடைய பிரசங்கத்தை கேட்டவர்கள் பயந்த சுபாவமுள்ள தீமோத்தேயுவை அற்பமாக எண்ணிவிடலாம் என்பதற்காக, இவ்வாறு பவுல் கட்டளையிட்டுள்ளார்" (ஙுடைளழ©). கொரிந்தியர் அவனை மதிப்போடு ஏற்றுக்கொண்டு அவனை சமாதானத்தோடே திருப்பியனுப்பவேண்டும் (16:11). ஷஷவழிவிட்டனுப்புங்கள் என்ற பதமே (16:6) இங்கும் உபயோகிக்கப் பட்டுள்ளது. அவர்கள் பவுலை எவ்வாறு நடத்துவார்களோ அவ்விதமாகவே தீமோத்தேயுவையும் நடத்தவேண்டும் என பவுல் அறிவுறுத்துகிறார்" (ஆழசசளை).

கொரிந்தியர் தாம் பவுலுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அப்பொல் லோவைத் தங்களிடம் அனுப்பும்படி கேட்டிருந்தனர். அப்பொல்லோவுக்கு சபையினரிடையே மிகுந்த செல்வாக்கு இருந்தது. அவனை அவர்கள் உயர்வாகக் கருதினர். இதனால் அவர்னைத் தங்களிடம் அனுப்பும்படி கேட்டிருந்தனர். பவுல் வற்புறுத்தியும் கூட அப்பொல்லோ உடனடியாக கொரிந்துக்குபோக விரும்பவில்லை. இதனால் அவனுக்கு தற்சமயம் உண்டாயிருக்கும்போது வருவான் என கூறுகிறார் (16: 12). ஷஷபவுலே அப்பொல்லோவைத் தங்களிடம் அனுப்பாமல் வைத்திருக்கிறார் என கொரிந்தியர் எண்ணியிருக்கலாம். இதனால் உண்மையில் ஏன் இப்போது வரவில்லை என்பதை அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறார்'' (ஆழசசளை). ஷஷஅப்பொல்லோவின் ஊழியம் காரணமாக கொரிந்துவில் பவுலுக்கு எதிராக மக்கள் செயற்பட்டனர். அப்படிருந்தும் அவனை மறுபடியுமாக கொரிந்து வுக்குப் போகும்படி பவுல் வற்புறுத்தியுள்ளார். அதேசமயம் தான் கொரிந்தியரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு உயர்வாக கருதப்பட்டு இருப்பினும்கூட, அவர்கள் பவுலை மேலும் எதிர்ப்பார்கள் என்பதற்காக அப்பொல்லோ அங்குபோக மறுத்துள்ளார்'' (குனைெடயல). உண்மையில் கொரிந்தியர் பிரித்து வைத்ததுபோல பவுலும் அப்பொல்லோவும் பிரிந்திருக்க வில்லை அவர்கள் ஒற்றுமையாகவே இருந்துள்ளனர்.

(ஆ) பவுலின் அறிவுறுத்தல்கள் (16:13-18)

கடைசியாக கொரிந்தியருக்கு சில அறிவுறுத்தல்களைக் கொடுக்கிறார். சிலவற்றிற்கு அவர் சிலருடைய உதாரணங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1. விழித்திருங்கள்ளூ அவர்கள் எப்போதும் விழித்திருக்கவேண்டும். இப்பதம் இரண்டாம் வருகையோடு சம்பந்தப்பட்டது (மத்.24:42,25:13ளூ மாற்கு.13:24). இவ்விடத்திலும் இவ்வர்த்தத்திலேயே உள்ளது. இயேசு கிறிஸ்துவின் வருகையை எதிர்பார்த்து விழித்திருக்கவேண்டும் (15:34. ஒப்பிடுக).

2. விசுவாசத்திலே நிலைத்திருங்கள்ளூ அவர்கள் கிறிஸ்துவில் வைத்திருக்கும் விசுவாசத்தில் தொடர்ந்தும் இருக்க வேண்டும் (4:17,10:12,
15:2,15:11 ஒப்பிடுக).

3. புரு'ராயிருங்கள்ளூ அதாவது தைரியத்துடனும் பக்குவமடைந்த நிலையிலும் இருங்கள். அவர்கள் இன்னும் குழந்தைகளாயிருக்கக்கூடாது (13:11,14:20 ஒப்பிடுக).

4. திடன் கொள்ளுங்கள்ளூ அவர்கள் தீமைக்கும் பிசாசுக்கும் எதிராக போராட வேண்டியவர்களாயிருந்தனர். இதனால் பெலனுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும் (10:5 ஒப்பிடுக).

5. அன்போடே செயல்படுங்க்ளூ அவர்களுடைய காரியங்கள் எல்லாம் அன் போடே செய்யப்படல் வேண்டும். அன்பற்றவர்களாக அவர்கள் இருக்கக்கூடாது (அதி. 8 உம். 13. உம் ஒப்பிடுக).

6. உடன் வேலையாட்களுக்கு கீழ்ப்படிந்திருங்கள்ளூ

அவர்கள் கர்த்தருடைய ஊழியத்தைப் பிரயாசப்பட்டு செய்கிறவர் களுக்கு கீழ் படியவேண்டும். குறிப்பாக ஸ்தேவானைப் போன்றவர்களுக்கு அவர்கள் கீழ்படிய வேண்டும் (16:15-16). ஆகாயாவில் முதலாவதாக இரட்சிக்கப்பட்ட இவனது குடு ம்பத்தினர் (1:16) பரிசுத்தவான்களுக்கு ஊழியம் செய்வதற்கு தங்களை அர்ப் பணித்திருந்தனர். இவர்கள் தலைமைத்துவப் பதவியை பெற முயற்சிக்க வில்லை. மாறாக மற்றவர் களுக்கு சேவை செய்யும் பணியைத் தெரிந்தெடுத்திருந்தனர்'' (ஆழசசளை). இப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் உடன் வேலையாட்களாய் பிரயாசப்படுகிற மற்ற யாவருக்கும் இவர்கள் கீழ்ப்படிந்திருக்கவேண்டும் (எபே. 5:21 ஒப்பிடுக).

7. ஆறுதலளிப்பவர்களை அங்கீகாரம் பண்ணுங்கள்ளூ

மனதுக்கு சந்தோ'த்தைக் கொடுத்து ஆறுதலளிப்பவர்களை அங்கீகரிக்க வேண்டும் (16:17-18). ஷஷஇத்தகைய மக்களுடைய உண்மையான பெறுமதியை கொரிந்தியர் அறிந்துகொள்ளவேண்டும்'' (றுடைளழெ). ஷஷஅவர்கள் பெறுமதியை அறிந்து அவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டிய கனத்தை நாம் அவர்களுக்கு கொடுத்தும்'' (ஆழசசளை). பவுல் குறிப்பிடும் ஸ்தேவான் பொருத்துனாந்து அகாயுக்கு என்போரே கொரிந்தியரது நிலையை அறியாது தவித்த பவுலுக்கு இவர்களது வரவு ஆறுதலளிப்பதாயிருந்தது. கொரிந்தியர் பவுலோடு இல்லாத குறையை இவர்கள் தீர்த்துவைத்தனர். அதேசமயம் இவர்கள் பவுலிடம் வந்தது கொரிந்தியருக்கும் நன்மையும் ஆறுதலையும் அளிப்பதாகவே இருந்தது'' (ஆழசசளை). இரு தரத்தாருக்கும் ஆறுதலளித்த இவர்களை கொரிந்தியர் புறக்கணிக்காது அங்கீகரிக்க வேண்டும்.

(இ) பவுலின் வாழ்த்துக்கள் (16:19-24)

பவுல் தன்னுடைய வாழ்த்தோடு, ஆசியா நாட்டிலுள்ள சபையார் ஆக்கில்லா பிரிஸ்கில்லா என்போரது வீட்டிலே கூடுகிற சபையார் எபேசுவிலுள்ள சகோதரர் அனைவருடைய வாழ்த்துக்களையும் அனுப்புகிறார் (16-19-21). வசனங்கள் (21-24) வரையான பகுதி பவுல் தன் சொந்த கையெழுத்தில் எழுதியவைளூ மற்றயவை அவர் சொல்லச் சொல்ல எழுதப்பட்டவையாகும்.

அக்காலத்தில் முத்தமிடுதல் பரவலாக இருந்த ஒரு பழக்கமாகும். பவுல் பல தடவைகள் கிறிஸ்தவர்களை ஒருவரை ஒருவர் இவ்வாறு வாழ்த்தச் சொல்லியிருக்கிறார் (ரோ.16:6ளூ 2கொரி.13:12ளூ 1தெச.5:26). இத்தகைய வாழ்த்துதல்முறை கொரிந்தியருடைய பிரிவினைகள் பேதங்கள் அனைத்தையும் உடைத்தெறிவதாய் அமையும்" (ஆழசசளை).

கர்த்தர் வருகிறார். இதனால் இயேசுவின் மீது அன்பற்ற நிலையில் இருப்பவன் சபிக்கப்பட்டவனாயிருப்பான் என்கிறார் பவுல் (16:22). கிருபை அவர்களோடிருப்பதற்காக பிரார்த்திக்கும் பவுல் (16:23) தன்னுடைய அன்பை அனைவருக்கும் கொடுக்கிறார் (16:24). பவுலை கொரிந்தியரில் சிலர் எதிர்த்தபோதிலும் அவர் எல்லோரையுமே நேசிப்பவராக இருந்தார்.